

NGÔ DẠ LAN HOA

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Thiết Đại Gia

Gió đang gào hú.

Gió thổi từ mé Tây lại, hú lên như lũ quỷ đang vung roi quật vào tim kẻ đang trên đường về nhà, quật tan nát hồn phách kẻ qua đường.

May mà không có ai đang trên đường về, cũng không có ai qua lại.

Chẳng có gì ở nơi này cả. Đường phố chẳng có ngựa xe lừa kéo, trong tiệm chẳng có lấy một bóng người, trong bếp lò chẳng có củi có lửa, trong nồi chẳng có cơm cá chẳng có thịt, trong khuê phòng chẳng có tiếng oanh kêu yến gọi, chẳng có mùi hương phấn dầu thơm.

Bởi vì nơi đây chẳng còn có một ai, ngay cả một mạng sống cũng không.

Một màn chết chóc tịch mịch.

Không biết đến một lúc nào đó, gió bỗng nhiên ngừng lại, trên con đường dài vắng vẻ, chợt có một con chó trắng lê lét cái đuôi bước từng bước xuống mặt đường lót đá vân tán xanh.

Có người đi sau con chó.

Có một người mù.

Người mù này mặc một chiếc áo bằng vải bố màu xanh có bông, đã được giặt đi giặt lại muốn bạc hết cả màu, lại bị gió cát thổi cho thành ra vàng khè, y dùng một cây gậy dò đường màu trắng đã biến ra màu xám tro, có một cái trên mặt đá xanh, rồi lại bụp một tiếng trên mặt cát vàng.

Gió lại thổi lên.

Tám chiêu bài đang dương lên trong gió, cái vòng và cái móc câu cọ sát vào nhau, kêu lên cọt két như tiếng cửa vào sắt, làm người ta nghe muốn ghê cả răng, con chó trắng đang sủa ăng ăng, tiếng sủa khan khản, miếng

giấy rách bọc trên song cửa sổ kêu sành sạch như tiếng rên rỉ đau đớn, tiếng hơi thở hỗn hển.

Người mù lắc mạnh cái thanh la nhỏ dùng để mời khách hàng, tiếng thanh la trong trẻo vang lên, rồi bỗng ngưng bật lại.

... Những tiếng động làm người ta nghe khoái cả tai đi đâu mất rồi?

... Những tiếng ồn ào của người bán hàng, tiếng trả giá của mấy bà mấy cô, tiếng dao chặt vào thớt, tiếng xào nấu trong chảo, tiếng bà mẹ đánh vào đít đứa con, tiếng con nít khóc âm ỉ, tiếng cười khúc khích của các cô con gái nhỏ, tiếng xúc xắc gieo vào trong chén, tiếng cười ha hả của mấy gã đàn ông say rượu, tiếng ca vọng từ trên lầu xuống của những ả giả giọng Giang Nam hát tiểu điệu.

Những tiếng động vừa thích thú vừa náo nhiệt ấy đã đi đâu mất rồi?

Tiếng thanh la ngưng bật, tiếng chó sủa cũng ngưng bật. Bàn tay người mù thông xuống, thanh la trong tay y hình như bỗng biến thành ra như nặng tới ngàn cân, trong tâm khảm của y bỗng có một nỗi sợ hãi không sao nói được. Có phải là vì y không biết có chuyện gì xảy ra?

Trước đây y đã có qua nơi này, nhưng y không biết cái thị trấn bé nhỏ vốn rất phồn thịnh này đã vì một nguyên nhân thần bí gì đó, đã biến thành ra một cái thị trấn im lìm như chết.

Không biết, không phải là một trong những nguyên nhân làm cho người ta sợ hãi sao. Y dừng bước lại, con chó của y chân trước đã bước tới rồi, thân hình bỗng rụt lại về phía sau.

Không có người, chẳng có ai trên đường phố, cũng chẳng có ai trong nhà, phía trước phía sau, ngoài đường trong nhà, chẳng có một ai, không có ai thì phải là không có gì nguy hiểm mới phải, bởi vì thế giới này, nguy hiểm nhất chính là con người.

Trên cái thế giới này, còn có thứ động vật nào giết người nhiều hơn cả “người” nữa?

Vì vậy, người mù lại bắt đầu bước tới trước, thậm chí, y còn lắc mạnh cho cái thanh la kêu lên sang sảng.

Được một lúc rồi, con chó của y cũng bắt đầu bước về phía trước, nhưng lần này, nó đi theo sau chủ nhân.

... Chó vẫn là chó.

Một cái thị trấn nhỏ vốn rất là phồn thịnh và hiền hòa như vậy, bỗng nhiên lại trở thành chết chóc không có lấy bóng người?

Người mù lẽ đương nhiên là cảm thấy kỳ quái lắm.

Có điều, nếu y thấy được, nhất định y còn cảm thấy kỳ quái hơn nữa.

Bởi vì cái thị trấn nhỏ này, tuy hoang phế không có lấy bóng người, nhưng lại rất “mới mẻ, sạch sẽ”, trong góc nhà không hề có mạng nhện, đồ đạc bằng kim khí cũng không hề bị rỉ sét, đèn không hề bị khô dầu, áo quần chăn gối không hề bị ẩm mốc, thậm chí ngay cả bàn ghế cũng không hề có bụi bặm gì.

... Dân chúng xứ này, không lẽ chỉ trong một đêm đã kinh hoàng di tản đi hết cả sao?

... Tại sao bọn họ phải di tản gấp gáp vội vàng đến như vậy?

Người mù lắc nhẹ thanh la, chậm chậm bước về phía trước.

Gió đang thổi, mây chiều buông thấp, bóng người ồm như cây sậy. Trời đất một màu ảm đạm, nhạt nhòa hơn cả một bức tranh thủy mặc.

Thình lình, có tiếng động vang lên từ xa xa. Tiếng vó ngựa, rất nhẹ nhàng, rất chậm rãi, cũng giống hệt như tiếng của cây gậy dò đường đang gõ trên mặt đá xanh vậy, tuy không phải nhàn nhã mười phần, nhưng cũng rất cẩn thận từng ly từng chút.

Người đến nhất định không thể là một kẻ đang trên đường về nhà, cũng không thể là một khách qua đường.

... Lòng kẻ đang về nhà nóng sốt như mũi tên, chỉ hận không thể về sớm hơn với cha mẹ vợ chồng con cái, khách qua đường lòng dạ nôn nóng, làm sao mà ung dung được như vậy?

Cái thứ tiếng động này, vốn chỉ ở trong những mùa giai tiết xuân thu, núi non mây nước một màu, mới nghe tới được.

Còn giờ này, nơi đây, chẳng là giai tiết, chẳng là thắng cảnh, bỗng nhiên lại có tiếng vó ngựa như vậy vọng lại, không những vậy, còn không chỉ một người một ngựa, thậm chí còn không chỉ mười người mười ngựa.

Ai đến vậy nhỉ? Đến làm gì?

Người mù chậm chậm rút người về phía sau, con chó của y cũng chậm chậm rút thân hình lại theo, rút vào dưới mái hiên nhà tắm tối.

Y đã nghe ra được ít nhất có trên ba chục kỵ sỹ đang chạy lại, thậm chí còn có thể vượt qua cả năm chục.

Bởi vì lỗi tai của y trước giờ vốn rất linh mẫn, bởi vì y là một kẻ mù, nếu cặp mắt của ai không còn thấy được gì, không phải là họ chỉ còn biết lấy tâm, lấy tai ra mà lắng nghe?

Quả nhiên, có năm chục kỵ sỹ, năm mươi mốt.

Năm mươi mốt thốt khoái mã, giống nổi danh, giống thuần túy, nhanh, nhanh mà dai sức, ngàn con chọn một.

Nếu nói chúng nó là những con khoái mã chạy cả ngàn dặm một ngày, cũng không thể xem là nói ngoa. Nhưng hiện tại, chúng nó đang đi rất chậm.

Trên lưng năm mươi mốt con khoái mã, là năm mươi mốt tay hảo hán có cao có lùn, có mập có ốm, có lão có thiếu, nhưng trong đó, có ít nhất năm mươi người đều có một đặc điểm giống nhau...

Bọn họ đều là những tay dũng hân tinh tráng phi thường, đã từng trải qua trăm trận, bọn họ đều ắt hẳn là những tay trầm tĩnh vô cùng.

Có điều, lúc này bọn họ lại lộ vẻ nóng nảy một cách phi thường, và lại bất an nữa.

Đáng lý ra, tâm tình như vậy, bọn họ ắt phải vùng roi quật ngựa chạy điên cuồng như bay, ngựa có kiệt sức, người có kiệt lực cũng chẳng sao, ngựa là thứ ngựa hay, người là tay hảo hán, muốn nhanh bao nhiêu thì tới bấy nhiêu.

Nhưng tại sao bọn họ lại chậm chạp đến như vậy?

Năm mươi mốt thốt ngựa, năm mươi kỵ sỹ, bọn họ chậm quá như vậy, có phải vì người còn lại chẳng?

Không phải. Người thứ năm mươi mốt còn lại kia, cái khí chất của y, thể phách của y, thần thái của y, cái lực lượng phát từ trong người của y ra, đều không đem so sánh được với năm chục người kia, dù năm chục người đó cộng lại đem so sánh với y cũng không sao so sánh được.

Bởi vì y chính là cột trụ của tất cả các tay anh hào hiệp khách ở một dãy tây nam, ngồi trấn thủ đất Trường An, là Thiết Đại Gia đây.

... Thiết Đại Gia không có họ tên gì khác, y họ Thiết, tên của y chính là Thiết Đại Gia.

... Thiết Đại Gia thân cao bảy thước chín tấc rưỡi, nặng một trăm ba mươi chín cân, nghe nói rằng, cô vợ sủng ái nhất của y tên là Dương Ngọc, đã từng yêu cầu y làm cho cô ta một chuyện.

Cô ta muốn y ở trần truồng ra vận động thân thể, rồi để cho cô ta đếm thử trên người y có bao nhiêu cục thịt nổi u lên.

Ba trăm tám mươi sáu cục.

Dương Ngọc tiết lộ với người bạn thân nhất trong khuê phòng:

- Quả thật có ba trăm tám mươi bảy cục, không thiếu một cục nào, mỗi cục đều cứng như sắt thép.

Thiết Đại Gia cái môn công phu hoành luyện Kim Chung Trí Thiết Bồ Sam Thập Tam Thái Bảo, vốn nổi danh thiên hạ.

Ái thiếp của y là Dương Ngọc, ôn nhu như một con dê con, trơn láng như một khối ngọc, cũng là điều không một ai không hay biết.

Chỉ tiếc là người bạn thân trong khuê phòng của cô, không phải là một cô gái cũng ôn nhu như cô, mà là một chú bé rất ôn nhu.

... Về một vài phương diện mà nói, những tay nam tử hán ngạnh công vô địch thiên hạ, nhất định không thể nào sánh bằng những chú bé vừa dịu dàng vừa ôn nhu.

Thiết Đại Gia dĩ nhiên không thể nào ôn nhu cho được.

Tính khí của y nóng nảy như lửa, trước giờ y chưa bao giờ chờ đợi bất kỳ ai, hiện tại, xem ra y còn nóng ruột hơn cả những người tùy tùng, ngựa của y nhanh hơn, nhưng y cũng đang phải ruỗi ngựa chậm chậm bước từng bước một.

Tại sao vậy nhỉ? Một người tính nóng như lửa như Thiết Đại Gia đây, đã biến ra nhẵn nại từ hồi nào vậy? Sao mà biến thành ra chịu đựng người khác quá vậy?

Bởi vì một chiếc kiệu.

Trong đám năm mươi một người ngựa đó, lại có bốn gã thiếu niên mặt mày tuấn tú ở trần, mặc cái quần chèn bông, chân bước như đang nhảy múa, khiêng một chiếc kiệu đi bên cạnh Thiết Đại Gia.

Chiếc kiệu đi lại trước cái tiệm Tứ Hải tửu lâu hào hoa nhất trong thị trấn bèn ngừng lại, Thiết Đại Gia lập tức khom lưng nhảy xuống ngựa, năm chục tay kỵ sĩ còn lại, cơ hồ đều nhảy xuống một lượt theo cùng một tư thế.

Mấy gã thiếu niên đặt cán kiệu xuống, kéo màn kiệu lên.

Một hồi thật lâu, trong kiệu mới có một bàn tay chậm chậm đưa ra, nắm lấy cánh tay gã thiếu niên.

Bàn tay ấy trắng muốt mềm mại thuôn dài, móng tay cắt xén vô cùng tỷ mỷ, da thịt trơn láng như thiếu nữ, bàn tay đó đặt lên cánh tay đen đúa cứng cáp của gã thiếu niên, lại càng lộ vẻ gai mắt.

Bàn tay ấy chắc hẳn là của một thiếu nữ, hết ba ngón tay đã đeo nhẫn ngọc thạch chạm trổ thật công phu, mỗi cái nhẫn giá trị ít nhất cũng trên ngàn lượng.

Cô bé này dĩ nhiên là người được Thiết Đại Gia sủng ái cực độ, vì vậy mà y mới chịu chờ cô, vì vậy mà cô mới đeo được những cái nhẫn như vậy.

Làm người ta không thể ngờ tới được là, người bước ra khỏi chiếc kiệu lại là một lão già nhỏ thó, già muốn chết đi được.

Một lão già nhỏ thó mặc một chiếc áo trường bào bằng lụa màu xanh, thêu đầy những con thỏ con, những đường sọc màu trắng.

Một lão già nhỏ thó bất kỳ ai gặp đều thấy ghê tởm muốn chết được, nhưng trong cặp mắt đang lim dim đó, lại như có hai cây đao đang chọc ra.

Người của lão còn đang ở trong kiệu, cặp đao đó đã nhìn sòng sọc vào thân hình gã mù.

Người mù đã khom người xuống, ngồi dưới mái nhà u ám, như một con ốc thu vào trong cái vỏ, cứ nghĩ là mình không thấy người ta, người ta chắc cũng không thấy mình, có điều, lão già nhỏ thó mặc chiếc trường bào thêu hoa đã bước lại trước mặt y, cặp mắt như hai cây đao, nhìn chăm chú vào khuôn mặt của y.

Bước chân của lão già nhẹ nhàng như thỏ, cặp mắt của người mù, mù như dơi, những con chó của y đang căng cứng thân thể như một cây cung.

Người mù không biết.

Y nhìn không thấy cái sát cơ bốn bề chung quanh, y nhìn không thấy cặp mắt sắc như dao của lão già, y cũng không nghe bước chân nhẹ nhàng như cỏ.

Lão già nhìn dính vào y, một hồi thật lâu mới chậm chậm quay đầu lại, Thiết Đại Gia đang đứng ngay chỗ lão quay đầu lại.

Y không nói gì cả, nhưng ánh mắt y đang hỏi:

- Giết? Hay là không giết?

Thật ra, y cũng chẳng cần phải hỏi, “thà giết lầm trăm mạng, còn hơn tha lầm một mạng”.

“Giết”, vốn là câu trả lời hợp lý nhất, chỉ cần một thủ thế đơn giản thôi, người mù này sẽ lập tức bị loạn đao phân thân ngay.

Sinh mệnh quý giá như vậy, tại sao thường thường lại biến thành quá tệ?

Mặt trời đang lặn, hoàng hôn, màn đêm đang buông xuống, càng lúc càng sâu.

Người mù đã đi tới một con hẻm nhỏ đầu bên kia của thị trấn, cuối con hẻm, hình như phảng phất còn nghe được từng tiếng gõ mõ lóc cóc, cũng in hệt như cây gậy dò đường trong tay người mù đang gõ xuống mặt đường, trống lỗng, đơn điệu và tịch mịch.

Tịch mịch thì có sao đâu? Chỉ có người nào còn sống mới thấy tịch mịch, chỉ có người nào còn sống mới có cảm giác lạnh buốt vào xương tủy, ít nhất cũng đại khái là khá hơn không có cảm giác gì cả.

Người mù vẫn còn chưa chết, chính y cũng lấy làm kỳ quái, những người này sao không giết mình.

Cuối con hẻm nhỏ, có một cánh cửa, một cánh cửa rất hẹp: gõ vào cánh cửa hẹp đó, gõ một cái, ngừng, sau đó gõ thêm bốn cái, ba cái nhanh một cái chậm, ngừng, sau đó gõ thêm hai cái nữa, ráng sức gõ mạnh vào trong bảy cái gõ đó, làm thành một cảm giác tiết tấu vừa kỳ quái vừa thú vị.

Sau đó thì cửa mở ra.

Người ra mở cửa, là một người làm như trời sinh vốn là để mở cửa: cửa hẹp, người ốm tong, tay cầm một cây đèn mờ mờ ảo ảo, thật là bình

thường, nhưng trong cái bình thường đó lại hiển lộ ra một vẻ gì thật thần bí.

Sau cánh cửa hẹp là một cái đình viện đã hoang phế, cỏ dại mọc đầy lối đi, cây cối hoa lá đều khô cằn, một bà lão tóc bạc như sương, lưng khòm như một cây cung, đang ngồi một mình trước hiên nhà, dùng “thông thảo” kết một đoá hoa.

Hoa giả, một đoá hoa giả màu trắng nho nhỏ.

Hoa chưa kết xong, đã chết từ lâu.

Căn nhà lớn, mái nhà cao, hành lang dài, cây đèn cô quạnh, đình viện cổ kính, màn đêm lạnh lẽo, tiếng gió thổi xa xa như tiếng ai than khóc.

Người mù dừng bước, khom người chào bà già:

- Tam thẩm, bà vẫn mạnh giỏi?

- Ta mạnh giỏi, ta mạnh giỏi, ông cũng mạnh giỏi, ông cũng mạnh giỏi.

Gương mặt bà già lộ ra một nụ cười hiếm hoi:

- Chúng ta ai cũng đều mạnh giỏi, đều còn sống cả đây, sao lại không mạnh giỏi?

Nói đến đó, bà ta cũng vừa kết xong đoá hoa, tuy chỉ màu trắng không có gì khác, nhưng xem ra thật tinh trí, thật đẹp mắt.

Nhìn đoá hoa mà mình vừa kết xong, nụ cười trên mặt bà già bỗng khựng lại, làm như một người sợ nhất là rắn, bỗng thấy trong tay mình đang cầm một con rắn vậy.

... Đây chẳng phải là rắn, đây là một đoá hoa cúc màu trắng.

... Thấy đoá hoa giả mình vừa kết xong, tại sao bà lão này lại biến ra sợ hãi quá chừng vậy?

Người mù không thấy bà già thay đổi sắc mặt, y chỉ hỏi:

- Diệt Thiếu gia nhỉ?

- Y cũng không sao cả, y cũng mạnh giỏi lắm.

Bà già lại mỉm cười:

- Xem mặt mày y dạo gần đây, thấy chết không nổi đâu.

Gương mặt người mù cũng lộ ra một nụ cười:

- Tôi vào trong nhà gặp y một chút được không?

- Được, được.

Bà già nói:

- Ông cứ vào đi, y cũng đang chờ ông trong đó.

Người mù bước lên bậc thang cấp hẳn những dấu rêu xanh, y bước dọc theo hành lang, cây gậy dò đường màu trắng gỗ xuống mặt gỗ cũ kỹ, cộc cộc, bước qua bên cạnh bà già, bước tới một cánh cửa.

Y nghe bà già đang ho lên sù sụ và thở hỗn hển không ngớt, nhưng y không thấy bà ta bỗng nhiên đang ứa nước mắt ra.

Nước mắt rớt từng giọt xuống cánh hoa, trong suốt như hạt sương.

... Bất kể nước mắt của bà già, hay nước mắt của thiếu nữ, đều trong suốt như nhau.

... Nước mắt là nước mắt, nước mắt nào cũng như nhau, nhưng bà già xem ra cõi lòng đã chết từ lâu, tại sao bỗng vì một đóa hoa giả mà rơi lệ?

Gian phòng này thật là trần trụi, đáng lý ra phải là đâu đâu cũng giăng đầy mạng nhện bụi bặm, có điều, gian phòng này lại được quét sạch như một tấm vải giường vừa được mẹ đàn bà giặt kỹ càng từ trong chậu ra, vô cùng sạch sẽ.

Thậm chí, ngay cả tấm ván lót dưới mặt đất cũng được chùi rửa muồn trắng bệch.

Có điều trong phòng chẳng có gì cả, bàn ghế, dụng cụ trưng bày, tranh vẽ thư pháp, chén đĩa, nhà khác ai ai cũng có, nơi đây thì không.

Trong phòng chỉ có một cây đèn, một cái giường, và ba người.

Trong ba người, có hai người đang đứng, hai người này mặc một bộ trường bào màu xanh trùm từ trên xuống dưới, phủ hết cả bàn chân, ống tay cũng dài che hết cả bàn tay, thậm chí ngay cả gương mặt cũng được che lại bằng miếng vải bố màu xanh, trừ cặp mắt ra, chỗ khác không thể nào nhìn thấy được.

Nhưng một người sáng mắt chỉ cần thấy tư thái và hành động của bọn họ, sẽ có thể thấy được, bọn họ đều là những thiếu nữ rất có ý tứ.

Còn một người kia thì đang nằm nghiêng nghiêng, dựa vào cái giường, y là một gã đàn ông rất là thanh tú, rất là trẻ tuổi, cặp lông mày rất là đậm, đôi mắt to mà sáng, trong suốt như mặt hồ trên đỉnh Thiên Sơn vậy, ánh mắt thì đầy vẻ hoan lạc phi dương bát tụy, như một con ngựa chứng khỏe vừa thắng xong một trận săn bắn.

Sinh mệnh của tuổi trẻ, thần thái phi dương, sức sống dồi dào, niềm tin vô cùng tận, vẻ mặt phi thường xuất chúng, con nhà thế gia phú khả địch quốc, có điều...

Người mù bước vào, chào hỏi gã thiếu niên, thiếu niên không đáp lễ lại, chỉ hé miệng cười.

Chỉ cười thôi, tuy không hoàn lễ lại, nhưng nụ cười rất ấm áp ôn nhu.

- Thập thúc, ông đã tới đó chưa? Ông đã thấy cái gã bự con ấy chưa?

Giọng nói của gã thiếu niên không những ấm áp thân mật, mà còn rất rõ ràng:

- Gã bự con ấy đã có gặp ông chưa?

Người mù mỉm cười.

- Thiết Đại Gia có phải là kẻ mù đâu, tại sao lại không thấy tôi được?

- Nhưng dù y có thấy ông rồi, nhất định cũng như là chưa thấy, bởi vì y chẳng nhận được ra ông là ai cả.

Thiếu niên hỏi người mù với một vẻ rất là hứng khởi:

- Có phải vậy không?

- Đúng vậy.

Thiếu niên cười lớn:

- Cái tên vương bát đản có mắt không trông ấy, làm sao mà nhận ra được người mù này, chính là Liễu tiên sinh?

Người mù cũng bật cười:

- Ông cũng không nên cười bọn họ, cái bản lãnh giả mù của tôi, trước giờ vốn để nhất lưu.

Người mù nói.

- Dù ông giả vờ không giống, bọn họ cũng nhìn không ra đâu.

Thiếu niên nói:

- Cặp mắt nổi tiếng là “thấy rõ từng ly” của Liễu Minh Thu Liễu tiên sinh, làm sao lại mù được, làm sao mà ai còn tưởng tượng ra được?

Ánh mắt của y bỗng trở thành ảm đạm như ánh trăng thu:

- Chuyện trong thiên hạ vốn đều là thế cả, ví dụ như chuyện, có ai còn tưởng tượng ra được rằng, Mộ Dung ở Giang Nam nổi tiếng trong tứ đại công tử, lại...

Giang Tây Hùng, ăn không cùng, uống không cùng.

Giang Nam Mộ Dung, linh hý bách biến vô cùng.

Quan Đông nộ, nổi giận lên, thầy nằm vô số, giận thêm đợt nữa, thầy phời bốn phía.

Giang Đông Liễu, kiếm pháp phong lưu vô địch thủ.

Cái vị công tử nổi danh số một của Giang Nam, chưa nói hết câu mình đang tính nói, nét mặt của y đã biến hẳn đi, y bỗng hỏi người mù:

- Cái gã bự con đó có phải cũng in hệt như xưa không? Bên cạnh lúc nào cũng có một thằng nhỏ xinh xắn xem ra rất vô dụng?

- Lần này có một chỗ không giống.

Người mù không mù tý nào nói:

- Lần này y đem theo, ít nhất cũng có hai mươi bảy người, không những vậy còn rất hữu dụng.

- Hữu dụng lắm không?

Mộ Dung công tử hỏi:

- Hữu dụng tới bao nhiêu?

Liễu Minh Thu hỏi lại:

- Công tử tuy là người Giang Nam, chắc cũng phải biết qua, ở Hồ Quảng danh công cự khanh phủ, có một phường hề nổi tiếng, tên là ban Lộng Ngọc?

- Tôi biết.

Mộ Dung công tử bật cười:

- Tôi có nghe qua.

Y cười một vẻ cười không được bình thường lắm, không được tốt đẹp lắm, bởi vì cái “ban Lộng Ngọc” ấy chính là như vậy, chính là vốn hy vọng các bậc công tử có tiền có bạc đổi đãi với họ như vậy.

Bọn họ đều là những kẻ gia nhập ban Lộng Ngọc từ năm bốn năm tuổi, từ nhỏ đã được dạy dỗ rất nghiêm khắc, ca hát được, nhảy múa được, uống rượu được, đàn địch được, không những đa tài đa nghệ, mà còn rất biết ý người khác.

- Thật ra, chuyện mà bọn họ tinh thông nhất, không phải là những chuyện đó.

Liều Minh Thu nói.

- Không phải những chuyện đó thì còn là chuyện gì nữa?
- Giết người.

Liều tiên sinh nói:

- Phải làm sao có thể ở một thời điểm thích hợp nhất, nắm được cơ hội có lợi nhất, dùng phương pháp hữu hiệu nhất để giết người, không những vậy giết xong rồi còn toàn thân rút lui.

Y nói:

- Đây mới là mục đích tối hậu của những chú bé xinh xắn trong ban Lộng Ngọc.

- Không lẽ những chú bé dễ thương ấy lại là những tay sát thủ kinh sợ như vậy?

Mộ Dung công tử hỏi.

- Đúng vậy.

Liều tiên sinh đáp:

- Cái giá giết người không phải lúc nào cũng cao nhiều hơn là cái giá mua vui cho người sao?

- Đúng vậy.

Mộ Dung công tử không thể không thừa nhận được:

- Chung chung đều thông thường là vậy.
- Vì vậy bọn họ bề ngoài thì ca hát, thật ra, từ nhỏ đã được huấn luyện rất là nghiêm khắc tàn bạo, kỹ thuật giết người.

Liều tiên sinh nói:

- Qua mười năm hai chục năm huấn luyện như vậy, bọn họ ai ai cũng đều trở thành một kẻ giết người vô cùng hữu hiệu.

- Có ai không chịu nổi không?
- Có.

Liều Minh Thu đáp:

- Không chịu nổi, đều bị đào thải.
- Bị đào thải, là chỉ còn con đường chết?
- Đúng vậy.

Liều Minh Thu nói:

- Mỗi năm mỗi lần đào thải, những người còn lại không còn được bao nhiêu. Những người này, ai ai cũng đều là kẻ tàn bạo vô tình, đều rất linh động như rắn, giáo hoạt như chồn, nhẫn nại như lạc đà, không những vậy mà còn tinh thông những thuật túc cốt, dị dung, đột kích, ám sát, nhất là trong đó một số còn được gọi là “ty”.

- Ty?

Mộ Dung công tử hỏi:

- Ty là tợ lụa?

- Đúng vậy.

- Tại sao bọn họ lại được gọi là “ty”?

- Bởi vì bọn họ đều là những kẻ đã được chọn lựa rất đặc biệt, sau khi được huấn luyện trong ban Lộng Ngọc rồi, còn được gọi lại xứ Phù Tang để học ba năm môn Nhẫn Thuật của Y Hạ Cốc.

Liễu tiên sinh lại giải thích:

- Sau khi đã được huấn luyện cái môn còn tàn bạo hơn nữa là Nhẫn Thuật, mỗi người bọn họ đều có thể uốn éo thân hình như một con rắn, nằm ẩn núp trong những chỗ mà không ai có thể tưởng tượng được người ta có thể ẩn núp được, đợi đến lúc có lợi nhất bèn nhảy ra đột kích, giết người chỉ trong một tích tắc.

- Vậy sao?

- Có lúc, thậm chí bọn họ còn có thể không ăn không uống, không ngủ không cử động, nằm khoanh tròn trong một chỗ nhỏ xíu dăm ba ngày, nhưng chỉ cần lúc cử động, đối phương thường thường là chết chắc.

Liễu tiên sinh nói:

- Cái kiểu như vậy của bọn họ, rất giống cái thứ rắn độc nhất là Thanh Trúc Ty.

- Vậy thì sao bọn họ không gọi là Thanh Trúc Ty?

- Bởi vì cái màu sắc nguy trang của bọn họ không nhất định phải màu xanh, bọn họ cũng không giống rắn lắm.

Mộ Dung công tử bật cười.

- Có lý, rất là có lý.

Y hết lòng khâm phục tán tụng:

- Ty, là ty, còn có cái tên gì hay hơn nữa bây giờ?

Truyền nhân nhà Mộ Dung thế gia, tài phẩm định trước giờ vốn rất cao minh, chưa có ai từng phủ nhận điểm này.

Lời của dịch giả:

Ngọ Dạ Lan Hoa là phần cuối cùng trong Sở Lưu Hương truyền kỳ hệ liệt của Cổ Long, được viết vào năm 1979, khi tác giả đã bước vào những năm cuối đời, phải chiến đấu với bệnh ung thư.

Có lẽ vì vậy mà đầu đuôi chi tiết của tác phẩm có lúc không phù hợp với nhau. Nếu như độc giả thấy trong truyện có nhiều khúc mắc khó hiểu, thì những điểm ấy đều bắt nguồn từ nguyên tác tiếng Trung chứ không phải từ dịch giả.

Dịch giả: Lê Khắc Tường

NGÔ DẠ LAN HOA

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Ty Lộ

Đêm, đêm lạnh lẽo. Đêm lạnh lẽo có trăng, không những có trăng, mà còn có đèn.

Cái tri trấn nhỏ bé không biết vì nguyên nhân gì chợt biến thành ra im lìm như chết này, đêm nay bỗng dừng sống lại, con đường dài im lìm đen tối, đã trở lại thành đèn đuốc sáng choang, rực rỡ như ban ngày.

Những người tùy tùng Thiết Đại Gia đem theo, trước lúc màn đêm buông xuống, đã đi từng chỗ trong thị trấn có thể treo đèn được, treo lên một cây đèn Khổng Minh không thể nào bị gió thổi tắt.

Gió vẫn còn đó, đèn đã đốt lên rồi, nhưng vẫn còn chưa có tiếng người, những tiếng động có thể tượng trưng cho mọi thứ sinh động trên đời này, vẫn còn không thấy đâu.

Con đường dài vẫn bi ai như phần mộ, chỉ có một người đang yên lặng đi qua đi lại trên đường, từ đầu đường đến cuối đường, rồi lại từ cuối đường trở lại đầu đường.

Không một tiếng động.

Năm chục tay kỵ sĩ Thiết Đại Gia đem lại, vẫn còn kiêu hãnh, vẫn còn vẻ hung hăng không ai có thể ngăn cản được, có điều bây giờ, họ đang đứng yên lặng im lìm nơi đó, nhìn lão già mặc chiếc áo trường bào lụa màu xanh, thêu đầy những con thỏ con, những đường sọc màu trắng, đang đi bộ lững thững trên đường.

Người và ngựa đều như nhau, đều im lìm đứng ở đó nhìn lão, ngay cả Thiết Đại Gia ý khí kiêu bạt không coi ai ra gì cũng đều như vậy, cũng không biết đi qua đi lại bao nhiêu lần, đi rồi ngừng, nhìn nơi này rồi lại nơi

kia, xuyên qua cửa tiệm này rồi lại xuyên ra cửa tiệm khác, không ai biết lão đang làm gì, người nào cũng thấy lão thật quái đản.

Có điều lão chẳng thèm để ý gì đến ai.

Dưới mắt của những người khác, lão chỉ tối đa là một người làm người ta buồn mửa, nhưng dưới cặp mắt của lão, những người kia đều là những người đã chết rồi.

Lão già rút cuộc cũng dừng bước lại, dừng lại trước mặt Thiết Đại Gia, cặp mắt bén nhọn như lưỡi đao một lần nữa nhắm tít lại như hai sợi chỉ.

- Hai mươi bảy.

Lão già chỉ nói có ba tiếng như vậy, ba tiếng đơn đơn giản giản như vậy.

Thân trải trăm trận, vào sinh ra tử, cả đời không biết đã qua bao nhiêu là sóng gió như Thiết Đại Gia, vừa nghe ba tiếng thật là bình thường đó, gương mặt bỗng lộ ra một vẻ không bình thường chút nào. Rõ ràng là vừa khẩn trương, vừa phấn khởi, vừa nôn nóng, làm như một gã đánh bạc chính đang lúc sắp sửa đánh một canh bạc chưa từng có, bỗng nghe có một nhân vật thần bí, báo cho gã biết một tin tức thật là bí mật.

... Một tin tức có thể giúp cho y chắc thắng không thể nào bại.

- Hai mươi bảy?

Thiết Đại Gia lập tức dùng giọng gấp rút của một gã đánh bạc để hỏi:

- Ông thấy quả thật là hai mươi bảy đấy chứ?

Lão già không trả lời, lão chỉ dùng thái độ của một đại hành gia gật gật đầu.

Câu trả lời của đại hành gia thông thường chỉ nói có một lần.

Mỗi lần trả lời của đại hành gia, thông thường đều tuyệt đối chính xác.

Thiết Đại Gia ngẩng đầu nhìn trời, hít vào một hơi thật dài, trên trời có trăng, mặt trăng sáng như đèn, Thiết Đại Gia lại thở phào ra một hơi dài.

Đôi bàn tay mềm mại trắng trẻo của lão già đã tựa vào vai của một gã thiếu niên tinh tráng, bước lại chiếc kiệu, xem ra phảng phất như một mỹ nhân được sủng ái đang dựa vào vai của một đứa thị tỳ bước ra khỏi bồn tắm vậy.

Tinh lực của Thiết Đại Gia hình như là một mũi tên đang ở trên dây cung, y đột nhiên lớn tiếng hô:

- Người đâu?

- Có mặt!

Năm chục tên kỵ sĩ, có mười ba thốt ngựa, người trên ngựa vững vàng như bàn thạch, mặt lạnh như tiền, cổ cứng như cây côn, vai vươn thẳng ra như cây cân, lưng rộng như mai rùa, eo dẻo dai như cổ thụ, thân hình bất động trơ trơ như đá.

Ba mươi sáu kỵ sĩ còn lại, vừa lên ngựa lại nhảy xuống, xuống ngựa thì eo lưng nhuyển như nhàn liễu, xong như rần uốn mình, tuổi tác đều trên dưới hai mươi, ánh mắt sáng rực trẻ trung, đờm đầy vẻ linh hoạt, nhẵn nài kiên nghị không sao nói được của những con rắn độc.

- Hai mươi bảy.

Thiết Đại Gia nói:

- Chỉ cần hai mươi bảy người.

Giọng nói của y thấp mà nghiêm nghị:

- Người có bệnh, lui lại trước, người bị vấn vịu tình dục cũng lui.

Không ai lui.

Thiết Đại Gia nổi giận, gầm lên:

- Không lẽ các người đều muốn chết hết ở nơi đây?

Không một ai mở miệng, không mở miệng ra, chính là mặc nhận, mỗi gương mặt tuy đều rất tuấn tú, nhưng mỗi gương mặt tuấn tú đều mang một vẻ “lúc nào cũng nguyện ý chết”.

Thiết Đại gia nhìn chăm chăm vào bọn họ, rớt rớt thở ra một hơi nhẹ:

- Vậy thì chi bằng các người chết ngay bây giờ đi!

Ba mươi bảy người, ba mươi bảy thanh đao.

Mỗi người đều có đeo một thanh đao, soạt một tiếng, hai mươi chín thanh đao đồng thời tuốt ra khỏi vỏ.

Còn tám người, bàn tay còn đang nắm chặt vào cán đao, chỉ bất quá đang nắm chặt thôi.

Đao của bọn họ còn nằm trong vỏ.

Sau đó, chỉ trong một tích tắc nhỏ bé, tám người đó bèn trở thành tám người đã chết.

... Trên cổ họng của mỗi người đã có thêm một đường gạch ngang rướm máu.

Giống hệt như một người đang cạo râu cắt tóc không để ý cắt nhầm vào da thịt, có điều, đường gạch ngang rướm máu đó vừa hiện ra, máu tươi cũng đồng thời xối xả tuôn ra.

Mấy người bọn họ ngã gục xuống rồi, máu của bọn họ mới bắn vọt tung lên, máu của họ rớt xuống đất, không một giọt nào dính vào người.

... Đây là cái may cho bọn họ? Hay là một sự bất hạnh?

Những giọt máu nóng của bọn họ đã rơi xuống đám bùn lạnh lẽo, đám bùn mà ngay cả trận gió thu mưa thu lạnh lẽo muốn chết người kia rơi xuống còn bị lạnh chết được.

Tám đường hào quang mỏng như sợi dây bạc, tám đường gạch rướm máu, máu tuôn ra như suối, hào quang sáng rực như điện lóe.

Lão già mặc chiếc áo trường bào lụa màu xanh, thêu đầy những con thỏ con, những đường sọc màu trắng, đang bước vào trong kiệu, màn kiệu vừa đang thả xuống, ba mươi sáu tay tử sĩ vừa mới có hai mươi chín gã đang cầm đao tuốt ra, tám gã còn đang giữ vẻ nắm chặt đao trong tay, chưa rút ra.

Chỉ trong cái tích tắc đó, trong kiệu bỗng có một tia sáng bén nhọn vọt ra bằng một tốc độ nhanh không thể nào tưởng được.

Bỗng nhiên, đã bay tới.

Bỗng nhiên, đã có tám người lặn ra không một chút giá trị, máu tươi bắn vọt như suối ra, bắn vọt lên giữa trời.

... Bất kể những người đó là người tốt cũng vậy, người xấu cũng vậy, người có ra gì cũng vậy, người không ra gì cũng vậy, chỉ cần là người, máu cũng là một loại máu, lúc bắn vọt ra, cũng đều bắn vọt lên giữa trời.

Đây là cái may mắn của con người?

Thánh hiền và phạm tặc, anh hùng và kẻ hèn, gặp phải một chuyện như nhau, kết quả đều chẳng khác nhau bao nhiêu, nếu bọn họ đều bị người ta chém cho một nhát đao, máu của bọn họ đều vọt ra như nhau, hiền ngu cũng cảm hèn hạ đều vậy cả.

Bởi vì bọn họ đều là người, “người” là phải như vậy, trên thế gian này có rất nhiều chuyện đều không được mường phần công bình.

Tám người ngã xuống, còn có hai mươi chín người đứng đó, người không ra gì đã gục, người có ra gì thì không.

“Ra gì” có nghĩa là có nghĩa khí, có đảm lượng, không sợ chết, đối diện với cái chết, không hề chau mày lấy một cái, lại càng không hề gặp những lúc tuốt đao ra mà không tuốt.

Trên chiến trường, giữa cái sống cái chết, càng sợ chết chừng nào, ngược lại càng chết nhanh chừng đó, cũng như trên chiếu bạc, những kẻ càng ít tiền chừng nào càng sợ thua chừng đó, thông thường lại thua nhiều hơn ai cả.

Trên đời này có biết bao nhiêu chuyện giống như vậy.

- Ta đã nhìn cùnghết mỗi nơi mỗi góc chỗ này rồi.

Lão già mặc áo bào xanh nói:

- Chung quanh con đường này cách bảy mươi trượng, tối đa chỉ có hai mươi sáu chỗ để ẩn núp.

Lão lại bổ sung thêm:

- Cái ý của ta là, chỉ có những tay “xà ty” mới núp được vào trong những chỗ đó ba ngày ba đêm.

- Tôi biết.

- Vì vậy, chỉ có hai mươi sáu người có thể được biết hai mươi sáu chỗ ẩn núp đó.

- Tôi hiểu rõ.

- Hiện tại ta muốn bọn họ chui vào đó.

Lão già mặc áo bào xanh nói:

- Trước trận quyết chiến giữa ông và Mộ Dung công tử, chỗ ẩn núp của bọn họ, trừ ông và tôi và hai mươi bảy người bọn họ ra, tuyệt đối không được cho người thứ hai mươi tám biết.

- Điều đó dĩ nhiên tôi cũng hiểu rõ.

Thiết Đại Gia thở nhẹ ra một hơi:

- Chỉ tiếc là điểm đó nếu chỉ có một mình tôi hiểu, thì vẫn còn chưa đủ.

Lúc y thở ra một hơi đó, ánh mắt sắc như đao của y đã hiện ra sát cơ, nhìn một lượt qua những người đó, rồi lấy giọng thật bi thương hỏi bọn họ:

- Có phải các người cũng hiểu ý vị Cao sư gia này của ta?

Đương nhiên y không đợi bọn họ trả lời, một kẻ thao túng quyền sinh sát, lúc nào cũng chủ tế mệnh vận của người khác, thông thường chỉ biết ra lệnh, không dung thứ kẻ kháng lệnh, chỉ biết hỏi, không buồn nghe trả lời.

Vì vậy Thiết Đại Gia lại tiếp theo bằng một câu hỏi khác:

- Nếu các người đều đã hiểu ý Cao sư gia nói gì, thì hiện tại các người nên biết phải làm gì đi thôi.

... Làm gì? Trừ “chết” ra, còn có biện pháp gì hơn?

Trừ chết đi là chuyện có thể tin cậy được để bảo tồn bí mật, còn có người nào có thể được một người đa nghi như Cao sư gia tín nhiệm được?

Làm cho Cao sư gia tín nhiệm không chừng còn dễ dàng hơn một chút, muốn một tay thành danh có sự nghiệp như Thiết Đại Gia tín nhiệm, còn khó hơn vậy.

... Không nghi ngờ, làm sao thành bá nghiệp?

... Không có bá nghiệp, cần gì phải nghi ngờ?

Năm chục tay kỵ sĩ đi theo Thiết Đại Gia, đều là tử đảng của y, theo y cũng không biết đã bao nhiêu năm nay, y muốn vào nước nóng là bọn họ lập tức theo vào nước nóng, y muốn vào biển lửa là bọn họ lập tức theo ngay vào biển lửa, có điều, lúc y đang ngụp lặn trong bể tình, bọn họ cũng ở cùng một chỗ.

Thiết Đại Gia trước giờ vốn là một kẻ biết dùng người, trước giờ vốn là một tay “anh chị” biết điều, bởi vậy y mới là đại gia.

Vì vậy bọn huynh đệ của y nghe y nói vậy, lập tức có nhiều loại phản ứng khác nhau.

... Mọi người đều cảm thấy Thiết Đại Gia đang cố ý giả giọng làm bộ, dọa nạt mấy tên vương bát đản bé tý kia.

Đó là lối suy nghĩ của những người theo y chỉ có hai ba năm nay.

... Đây là đại gia cố ý nói vậy, để lấy tiền làm thoái, lấy thoái để tiến lên, để cho lũ tiểu quý nhát gan kia sẽ cam lòng tình nguyện sống chết hết mình.

Đó là lỗi suy nghĩ của những người đã theo y năm sáu năm nay, bọn họ đều cho rằng lão đại của mình nói vậy chỉ bất quá là làm bộ làm tịch thể thôi!

Nhưng những kẻ theo y từ nhỏ, nghe y nói câu vậy, cả người da gà đều nổi hết cả lên.

Chỉ có những người này mới hiểu rõ y.

... Vì để đạt mục đích, không chọn lựa thủ đoạn gì cả.

Bọn họ từ lúc còn nhỏ còn nhỏ lắm, đã nghe lão đại của mình không ngớt dạy dỗ mình câu đó, “dạy” đến độ cả đời bọn họ không bao giờ quên nổi.

... Nếu muốn cho một bí mật vĩnh viễn không bao giờ bị tiết lộ, thì chỉ còn cách giết sạch hết những người đã nghe bí mật đó.

Trừ hai mươi chín người kia ra, mỗi người còn lại đều biết hôm nay mình chỉ còn có một con đường để đi.

Không phải con đường “ty”, thì là con đường chết.

* * * * *

Ty lộ.

Mộ Dung công tử vốn đang có vẻ suy nhược ngay cả nói còn không nói được ra lời, bây giờ cũng mở miệng hỏi:

- Ty lộ, có phải ông đang nói là con đường “ty”?

- Đúng vậy.

Liễu tiên sinh nói:

- Có “ty”, tức là có con đường “ty”.

- Ông nói ty lộ đó, có phải là con đường từ đời Hán làm ra, đến thời Đường làm xong, từ Trường An chạy qua một dọc Hà Tây, tới ải Gia Cốc, xuyên qua vực Hắc Thủy, chạy tới Đôn Hoàng?

- Không phải sao?

- Ty lộ có hai đường, dĩ nhiên là bắt đầu từ Trường An, đi ra Bắc, khỏi quan ải, vào Ha Mật, Ngật Ha Mật Qua, Ngật Hoàn Ha Mật Qua xong, rồi từ Thông Hóa, Y Lê, A Di Thái Sơn, chảy một mạch tới dị quốc nào đó mà chúng ta chưa hề biết tới.

Người mù không mù nói:

- Con đường đó là bắc lộ.

Y giải thích:

- Đi tới dị quốc đem theo lụa là, lúc trở về, đem theo kỳ trân dị bảo của dị quốc, đàn Hồ, giường Hồ, mỹ nhân mắt xanh, những người khách thương đi làm ăn đó gọi con đường này là Thiên Sơn bắc lộ.

- Vậy thì có phải là còn có một con đường khác tên là Thiên Sơn nam lộ?

- Có.

Người mù không mù Liễu tiên sinh nói:

- Lúc ra, qua cao nguyên, đi tây vực, Lô Các, Sa mạc, chạy dọc theo Sơ Cách rồi tới đích. Những người lữ khách đi con đường này, gọi nó là Thiên Sơn nam lộ.

- Bất kể là Thiên Sơn nam lộ hay bắc lộ, đều là ty lộ?

Mộ Dung công tử hỏi.

- Đúng vậy.

- Ông vừa nói lúc này là đường ty lộ nào?

- Đều không phải.

Liễu tiên sinh nói:

- Con đường ty lộ tôi nói đây, không phải là một con đường đi, mà là một con người.

- Tại sao?

- Bởi vì người này, dưới cặp mắt của những “ty sĩ” xem tính mệnh của mình như “tơ” đó, y không còn là con người, mà là một con đường.

Liễu tiên sinh nói:

- Bởi vì nếu không có người đó, bọn họ không còn đường nào để đi.

- Vì vậy người đó được gọi là “ty lộ”?

- Đúng vậy.

- Hay, hay quá.

Mộ Dung công tử tán tụng:

- Ty, ty lộ.

Y thở ra:

- Dù ông có kẻ thanh kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết vào cổ họng của tôi, tôi cũng nghĩ không ra được cái tên hay như vậy.

NGÔ DẠ LAN HOA

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Ty Sĩ, Tử Sĩ

Năm chục kỵ sĩ của Thiết đại lão bản đem lại, bây giờ chỉ còn có ba mươi một người.

- Chỉ có người chết mới có thể giữ được bí mật tuyệt đối.

Thiết Đại Gia nói:

- Đây là câu nói vô cùng chính xác mà cũng rất vô cùng thông minh, nhưng ta chẳng phải là người đầu tiên nói câu đó, ta chưa phải là người thông minh tới mức đó.

Y nói:

- Nhưng bây giờ câu nói này đã là danh ngôn chí lý mọi người ai ai cũng hiểu rõ, nhất định các người cũng đã hiểu rõ.

Đúng vậy, mọi người ai ai cũng hiểu rõ, cái ý của lão đại bọn họ nói, chính là muốn bọn họ chết.

Trừ hai mươi bảy người trước khi quyết chiến phải xông ra đột kích kẻ địch, những người khác, đều phải chết, chẳng ai muốn chết, nhưng bọn họ trừ cái chết ra chẳng còn có một chọn lựa nào khác.

Bây giờ tại sao còn có ba mươi một người còn sống nhỉ? Không lẽ mệnh lệnh của Thiết Đại Gia không còn hữu hiệu như xưa?

Những tay ty sĩ chuẩn bị mai phục để xông ra liều chết trước trận quyết chiến, còn phải chọn hai mươi bảy người trong số hai mươi chín người.

Chọn lựa người còn chưa được rõ ràng, vì vậy mới để hai mươi chín người còn sống.

Thế hai người còn lại thì sao?

Hai người này một già một trẻ, già thì đã sáu bảy chục, trẻ chỉ mười sáu mười bảy, hai người ánh mắt đều chiếu rọi một ý chí đấu tranh không sợ

chết như nhau.

Lão già thì đã gần chết, chết và sống chỉ bất quá là một cái búng tay, sinh có gì vui, tử có gì sợ? Tại sao không chết cho quang vinh một tý.

Gã trai trẻ thì còn chưa biết chết là đáng sợ tới đâu, chết thì chết quách đi, con mẹ nó, ít nhất cũng phải liều mạng một phen!

Thiết đại lão bản hình như đã hoàn toàn không còn tý hứng thú gì với chuyện đó.

Y làm đại lão bản, thường thường biết phải lúc nào nên để một chuyện giao cho người khác lo liệu, nhất là cái chuyện này đã đi tới chỗ cuối, không những vậy, còn bắt đầu lộ vẻ phiền phức tới nơi rồi.

Dám kháng cự mệnh lệnh của đại lão bản, hiển nhiên là những người muốn tìm chuyện phiền phức. Thông thường phiền phức còn không chỉ có một.

Giờ này phút này, phiền phức nhất có hai chỗ, một chỗ là lão già đầy những kinh nghiệm chiến đấu, một chỗ là gã trai trẻ đầy những dũng khí liều mạng.

Lão già tên Vương Trung Bình, tên họ bình bình thường thường, có điều suốt đời lão, lão đã từng giết qua chín mươi chín mạng người, đều là trong những tình huống không lộ một vẻ gì đặc biệt, dùng một phương pháp thật bình bình thường thường để giết, giết người xong, còn không để lại một tý hậu hoạn gì.

... Một người như vậy, muốn giết lão có phải là có chỗ phiền phức không?

Gã thiếu niên họ Lỗ, là một đứa trẻ mồ côi, không có tên, biệt hiệu là “A Cán”, ý muốn nói là, chỉ cần đụng vào y, bất kể người là ai, ta cứ chơi người đó đến chết, chơi sống chết tới nơi rồi tính sau.

Y không có nhà.

Ít nhất là có hơn hai mươi lần, người khác ngỡ y đã chết chắc, nhưng y vẫn còn chưa chết.

... Một người như vậy, có phải là cũng có chỗ phiền phức không?

Lão già mặc áo bào xanh chằng thềm để ý tới hai người già trẻ đó, lão ta chỉ nhìn hai mươi chín người trước mặt mình.

Ánh mắt của lão cũng như tơ, tơ rất sáng, tơ cũng mềm mại nữa, tơ cũng ôn nhu, nhưng tơ cũng có thể thắt cổ chết người được.

- Ta chỉ muốn có hai mươi bảy người, bây giờ lại có tới hai mươi chín.

Lão than thở cũng nhẹ như tơ:

- Các người nói xem, ta làm sao bây giờ nhỉ?

Không ai trả lời, không ai biết phải trả lời ra làm sao, đêm càng khuya, gió đêm lạnh lùng, mọi người cảm thấy thân mình nổi lên từng hột từng hột da gà, bởi vì không ai biết, hai người phải chết đây, sẽ có mình trong đó không?

Cái vấn đề ấy vậy mà lại được giải quyết ở trong một tình cảnh thật kỳ quái và đơn giản.

Bởi vì trong những người đó, có vài người có thể dồn được vào chung một chỗ với người bạn lữ của họ, bất kể chỗ ẩn núp nhỏ bé tới đâu, cũng dồn vào được.

Vì vậy bây giờ vấn đề thừa lại, chỉ còn có hai người đó.

- Ty lộ thật ra cũng chẳng phải là một con đường, bọn huynh đệ của y tuy cho rằng không có y là không có đường để đi, nhưng có y thì cũng chẳng có đường nào để đi.

Liễu tiên sinh nói cho Mộ Dung công tử nghe:

- Nếu nói rằng, y quả thật là một con đường, vậy thì con đường ấy nhất định là lấy thi thể của người khác ra mà bày lên thôi.

Người mù không tin:

- Tôi dám nói là năm chục kỵ sĩ Thiết Đại Gia đem theo, ít nhất đã chết đi mất mười chín mạng.

- Năm chục trừ đi mười chín còn ba mươi một.

Mộ Dung công tử hỏi:

- Hai mươi sáu chỗ núp, hai mươi sáu người, tại sao bây giờ còn có ba mươi một người còn sống? Không lẽ Thiết Đại Gia và cái gã ty lộ đó còn không biết chỉ có người chết mới giữ kín miệng sao?

Dĩ nhiên là y cũng biết bọn họ hiểu điều đó, bất quá y thích hỏi người khác xem họ giải thích câu hỏi y đặt ra có hợp lý hay không, giải thích hợp lý mới biểu lộ được cái trí tuệ, lý tính, học thức và tài phân tích của một

người, Mộ Dung công tử trước giờ vốn hy vọng thường thường có những người như vậy ở bên cạnh mình.

Bởi thế y mới là Mộ Dung công tử.

Liễu tiên sinh đang ở bên cạnh y.

- Trong đám ty sĩ có nhiều cặp rất thân mật với nhau, như anh em ruột, như vợ chồng, nhất là trong đó có Lâm gia huynh đệ và Thanh Sơn huynh đệ, lại càng không chia rẽ được, vì vậy, tuy chỉ có hai mươi sáu chỗ ẩn núp, nhưng lại có tới hai mươi chín người.

- Ba mươi một trừ đi hai mươi chín, hình như còn có hai người.

Mộ Dung công tử hỏi:

- Đúng vậy không?

- Đúng.

- Còn hai người kia sao? Tại sao còn sống tới bây giờ?

- Thật ra tôi không nói chắc ông cũng biết rồi.

- Tại sao?

- Bởi vì hai người này ông cũng đã từng có nghe nói qua từ lâu.

Mộ Dung công tử đang suy nghĩ.

- Năm ái tướng của Thiết ô quy, khô, lão, đại, nữ, thiếu, đều không thể nào xuất hiện được cùng một lượt trong lúc này.

Mộ Dung công tử lại suy nghĩ tiếp:

- Trong những người đó, tối đa chỉ có hai người.

Y bỗng nâng ly lên.

- Một lão một thiếu, nếu tôi nói không đúng, tôi sẽ bị phạt rượu, phạt ba ly.

Liễu tiên sinh mỉm cười, thở ra, lão ta cũng nâng ly, không những nâng ly, còn uống nữa, uống ba ly.

Lão bị thua, lão phải uống, lão uống xong mới nói:

- Lão Vương thân trải trăm trận, lão đã rút từ kinh nghiệm giết người vô số đó, thể hội ra một phương pháp đột kích vô cùng hữu hiệu, chính lão đã đặt tên cho nó là “Nhất bách thích, cửu thập cửu trúng” (Đâm trăm cái, trúng chín mươi chín), dĩ nhiên là lão chẳng sợ.

Liễu tiên sinh nói:

- Lão ta đã sáu mươi chín tuổi, ngay cả chết còn không sợ, còn sợ gì nữa?

Mộ Dung công tử đồng ý:

- Nếu tôi đã sáu mươi chín tuổi, tôi chỉ sợ có một chuyện.

Y tự trả lời dùm:

- Đến lúc đó, tôi chỉ sợ còn chưa chết được.

- Còn lúc ông mười tám mười chín tuổi thì sao?

- Lúc đó tôi rất sợ chết.

Mộ Dung công tử rất thành thật:

- Lúc đó tôi chỉ cần thấy người chết, là tôi sẽ khóc.

- Bởi vì ông là một công tử quý tộc, từ nhỏ đã sống quá sung sướng.

Liễu Minh Thu tiên sinh nói:

- Tôi nghĩ là lúc ông lên mười hai mười ba tuổi, ông đã đi mò mẫm cả lũ a đầu trong nhà ông rồi.

... Một người suốt ngày đi mò mẫm mấy nhỏ a đầu xinh đẹp, làm sao mà nghĩ đến chuyện chết chóc cho nổi?

- Có điều có rất nhiều người không phải như vậy.

Liễu tiên sinh nói:

- Bọn họ đều không giống như ông.

- Có chỗ nào không giống?

- Ông không nghĩ đến chuyện chết, nhưng ông sợ chết, nếu ông mà chết đi, cha ông, mẹ ông, chị ông, em ông, áo quần của ông, đồ ăn ngon của ông, đồ chơi của ông, tất cả mọi thứ đều chẳng còn gì cả, vì vậy ông có không sợ chết cũng không được, bởi vì ông có quá nhiều thứ mà chỉ khi nào ông còn sống mới hưởng thụ được.

Liễu tiên sinh hỏi:

- Nhưng còn mấy người khác thì sao? Tại sao bọn họ không sợ chết?

Câu hỏi đó không phải y đi hỏi người khác, y hỏi chính mình.

Do đó y trả lời cho mình:

- Bọn họ không sợ chết, là vì bọn họ chẳng có gì cả.

- Cái gã trai trẻ A Cán kia, chính là như vậy đó.

Liễu tiên sinh nói:

- Y chẳng có cha mẹ, chẳng có bạn bè, chẳng có thân tình, y không sợ chết, y chỉ sợ một mình mình sống trong cái thế giới không có hy vọng này, có kẻ ép y, y chỉ còn nước liều.

Người mù không mù nói:

- Theo tôi thấy, y có vài phần bản lĩnh có thể làm nên một phen sự nghiệp vào sinh ra tử.

Y nói:

- Nếu gã tiểu tử đó còn sống được tới hai mươi tuổi, tôi dám nói rằng y còn ngon hơn cả ai, không chừng còn ngon hơn cả Sở Lưu Hương năm xưa.

Mộ Dung công tử giật cả mình lên:

- Ông đem y so sánh với Sở Lưu Hương?

- Ừ.

- Ông so sánh Sở Lưu Hương nào vậy?

- Thiên hạ có mấy Sở Lưu Hương?

- Một.

- Vậy thì tôi so sánh là Sở Lưu Hương đó.

Gương mặt của người mù mà không mù bỗng hiện ra vẻ thật bi ai:

- Cái thế giới này, thiên tài vốn đã không có nhiều, nếu như ngay cả hai mươi mấy còn sống chưa tới, thì thật là đáng tiếc.

- Ông đang nói tới A Cán?

Mộ Dung công tử hỏi:

- Không lẽ ông đã đoán chắc là y không sống tới hai chục tuổi?

- Đúng vậy.

* * * * *

A Cán nắm chặt hai nắm tay, ánh mắt lộ đầy vẻ hung dữ như một con chó sói.

Y là một người vô cùng đặc biệt, vô cùng hung bạo, và cũng vô cùng trầm tĩnh, vô cùng nhẫn nại, và cũng vô cùng nhẫn nại, giang hồ đồn đãi, thậm chí có người còn vỗ ngực nói rằng, y được chó sói nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn.

Vì vậy, y cũng là một người trưởng thành sớm, nghe nói y chỉ có chín tuổi đã có thể lực như một kẻ tráng niên, không những vậy, còn ăn nằm với người đàn bà đầu tiên.

... Một cô thôn nữ con nhà nông gia mười sáu tuổi, xắn quần lên, để lộ hai bắp chuối trắng nõn, giặt áo quần bên cạnh bờ suối, bỗng nhiên phát hiện có đứa con nít đang đứng trước mặt nhìn trộm mình với một ánh mắt như dã thú.

Hai nắm tay của A Cán nắm chặt lại, nhìn lom lom vào lão già mặc áo bào xanh, ánh mắt của y như một con chó sói.

Thiết đại lão bản nhìn như không thấy gì, lão già mặc áo bào xanh thì chẳng thèm ngay cả nhìn tới, Vương Trung Bình đưa cặp mắt ra hiệu, nhưng A Cán đã quyết tâm xông tới rồi.

Chính cái lúc y đã hạ quyết tâm đó, người y đã bay lại, giống như một con chó sói đói mồi thấy con dê béo bở bèn nhảy chồm lại, dùng cái “móng vuốt” của y chụp vào cổ họng và trái tim của lão già mặc áo bào xanh.

Động tác bay chồm lại của y, quả thật giống hệt như một con chó sói.

Nhưng lão già mặc áo bào xanh không phải là dê béo.

Thân hình của lão bỗng nhiên thoái lùi như một bóng ma, những ty sĩ của y từ bốn phía ùn lại, dải lụa trong tay vung lên những làn sáng bạc, đan thành một cái võng.

A Cán bỗng thấy mình bị cái võng bao quanh, cái võng đang thắt chặt lại, lão già mặc áo bào xanh cũng đang bay lại như một bóng ma, trong tay đã cầm một cây thích nhọn từ lúc nào, từ trong cái võng thỉnh thoảng đâm ra, vào miệng A Cán.

A Cán đang tính hò hét, cây thích đã lọt vào trong họng, từ miệng xuyên vào họng, đâm ra phía sau cổ, cây thích biến thành dải lụa, đập vào sau não, não tung tóe ra, máu bắn vọt thành đóa hoa.

A Cán ngã gục xuống.

Y còn chưa tới hai mươi tuổi, lúc y chết còn gào thét lên lê thê như một con chó sói.

Võng lụa đã thu lại, lão già mặc áo bào xanh lẳng lặng quay người lại, lẳng lặng đối diện với Vương Trung Bình.

Lão chưa động đây, Vương Trung Bình cũng chưa động đây.

Thình lình, một đứa bé mặc chiếc áo màu hồng, quần trắng, thắt một búi tóc cột thẳng lên trời, không biết từ nơi nào xông ra, xoay ngược tay rút một cây đao ngắn hàn quang chói lọi, bỗng nhiên nhảy lại ngay chỗ thi thể A Cán vừa mới ngã gục xuống, chụp cái đầu của y, một nhát đao cắt lấy cái đầu, người bung ngược lên trên không, tay cầm đầu chân chạy như bay, thoáng chốc chảng còn thấy đầu nữa.

... Đứa bé đó có phải là một đứa con nít hay không? Hay là một tên tiểu quỷ?

Lão già mặc áo xanh vẫn còn bất động, Vương Trung Bình cũng còn bất động, có điều gương mặt của hai người xem ra có vẻ biến sắc đi một chút.

Mắt nhìn tên tiểu quỷ cắt đầu, mắt nhìn tên tiểu quỷ chạy mất tiêu, bọn họ đều không thể nào động đây chút nào, bởi vì chẳng ai trong bọn họ có thể động đây được, người nào rục rịch trước, người đó sẽ cho đối phương một cơ hội, một cơ hội trí mệnh.

... Thiết đại lão bản và hai mươi chín gã ty sĩ kia tại sao cũng không động đây? Có phải động tác của tên tiểu quỷ quá nhanh?

... Một tên tiểu quỷ như một đứa con nít, tại sao lại đến một cái nơi bốn bề sát khí mai phục như thế này, để cắt đầu một người chết?

Lão già mặc áo bào xanh nhìn lom lom vào Vương Trung Bình, bỗng thở ra một hơi thật dài, lấy một cái giọng thật thương cảm nói:

- Vương lão tiên sinh, xem ra ông đã hết xài được rồi, ngay cả tên “tiểu quỷ cắt đầu” cũng chẳng thèm cắt đầu ông.

- Sao?

- Nếu y còn muốn cắt đầu ông, nhất định y sẽ chờ ông chết rồi mới lại cắt đầu.

Lão đưa tay vẫy vẫy.

- Ông đi đi.

Lão già mặc áo bào xanh nói:

- Nếu ngay cả tên tiểu quỷ cắt đầu còn không thèm cắt đầu của ông, lão quỷ ta đây còn muốn lấy mạng ông làm gì?

Vương Trung Bình nhè nhẹ thở ra một hơi dài:

- Đúng vậy, xem ra hình như ta cũng già lắm rồi.

Lão nói:

- Đầu của lão già cũng giống như thân thể của một con mụ đàn bà say sưa, thường thường chẳng ai thèm cả.

Lão già mặc áo bào xanh cũng thở ra:

- Xem ra, trên đời này có nhiều chuyện cũng đều giống giống vậy.

- Không sai tí nào.

Vương Trung Bình nói.

Lão sửa sang áo quần lại, hành lễ, hướng về lão già mặc áo bào xanh hành lễ, hướng về Thiết Đại lão bản hành lễ, hướng về hai mươi chín gã ty sĩ hành lễ.

Tư thái hành lễ xem ra thật ôn tồn nhã nhặn, nhưng mỗi người ai ai cũng tưởng tượng ra được, trong những động tác ôn tồn nhã nhặn đó, bất kỳ trong tích tắc nào cũng có thể thi triển ra một sát thủ trí mạng, bởi vì lão cũng biết lão già mặc áo bào xanh thật ra chẳng hề có ý định thả cho lão thoát đi.

... Nhất bách thích, cửu thập cửu trùng.

... Một cái đâm đó, người lão chọn là ai, người lão chọn chết chung với mình là ai?

Người lão chọn đương nhiên phải là một kẻ lão chắc chắn giết chết được, điều đó chắc chắn không thể nào nghi ngờ gì nữa.

Vấn đề là, bất kể lão muốn đối phó với người nào ở đây, hình như lão cũng đều chắc chắn làm được.

Vì vậy mỗi người ai ai cũng đang gia tâm đề phòng, đều không động đậy tí nào, đều đang đợi lão hành động trước.

Chuyện kỳ quái là, lão cũng chẳng động đậy, làm như lão thật tình tin tưởng lão già mặc áo bào xanh sẽ thả cho lão thoát đi vậy, cứ vậy mà chậm chậm nhàn nhã, bước khơi khơi về phía trước, mắt thấy lão đã gần như ra khỏi cái thị trấn nhỏ bé đó.

Thiết đại lão bản nhìn đó mà chẳng thấy gì cả, lão già mặc áo bào xanh cũng cứ thế lẳng lặng nhìn lão đi càng lúc càng xa, làm như không hề sợ

lão sẽ tiết lộ bí mật của mình ra, hoặc là làm như bọn họ có chuyện gì bị lão bắt chẹt.

Nguyên nhân thật sự là tại vì sao nhỉ? Có ai biết được?

Chính ngay lúc đó, một bóng người đàn bà thật cao, dáng dấp thật hấp dẫn, từ ngoài thị trấn chỗ bóng tối vô bờ bến đó bước vào, bước lại chỗ lão ta, thò hai cánh tay ra ôm chặt lấy lão.

* * * * *

- Đối với đa số mọi người mà nói, ty lộ có nghĩa là con đường chết, cho dù y ngẫu nhiên thả cho người khác một con đường sống, con đường đó cũng mỏng manh như là sợi tơ.

Liễu tiên sinh nói với Mộ Dung công tử:

- Vì vậy, A Cán chắc bây giờ phải là một người đã chết.

- Nhất định rồi.

- Thiết đại lão bản muốn y chết, lão quái vật mặc áo bào xanh đó cũng muốn y chết, chúng ta hình như cũng không nghĩ là y sẽ sống nổi, trên đời này còn có ai cứu được y nữa?

- Hình như còn có một người.

Mộ Dung công tử nói:

- Trên đời này bất kể phát sinh ra chuyện gì không thể tưởng được, không thể giải quyết được, hình như đại khái là có một hạng người có thể giải quyết được.

- Hạng người đó là ai?

Mộ Dung công tử nói:

- Hạng người đó hình như chính là người ông vừa mới đề cập tới tức thì, cái gã Sở Lưu Hương đó.

Sở Lưu Hương.

Danh tiếng vang lừng thiên hạ, nhà nhà truyền tụng, người tình trong mộng của mấy cô, thần tượng tôn sùng của mấy gã thiếu niên, chàng rể lý tưởng của mấy bà có con gái tới tuổi cập kê, người bạn lý tưởng dưới cặp mắt của các tay hảo hán giang hồ, người bạn tốt của những tay bợm muốn cùng y uống rượu.

Trừ những chuyện đó ra, dĩ nhiên y còn là một tay ăn uống sành điệu cho những tay nhà bếp hiếm có trên thế gian, một tay ăn mặc sành điệu cho những nhà thợ may nổi tiếng nhất trên thế gian, một tay đánh bạc hào phóng cho những sòng bạc lớn nhất trên thế gian, thậm chí ngay cả Dương Châu chỗ mà những tay cự phú đổ xô lại, “Lưng đeo ba vạn râu tiền, cười hạc lại Dương Châu”, bao nhiêu là tiếng tăm, tài phú, cũng chẳng là gì cả với y.

Bất kể là ai cũng vậy.

Đại lão bản chuồng ngựa ở Quan Đông, tay buôn sâm cự phú ở Trường Bạch sơn, Tổng đà chủ các danh sơn danh trại danh đạo, trùm thủ lĩnh, suốt ngày tay ôm cô này tay ẵm cô nọ, ném ngàn vàng xuống đất không đổi sắc mặt.

Nhưng chỉ cần gặp phải y, gương mặt của những người ấy, e rằng sẽ phải biến hẳn đi.

Bởi vì y là Sở Lưu Hương.

... Một Sở Lưu Hương vĩnh viễn không bao giờ có lại, trên trời dưới đất, có một không hai, nếu y bỗng không còn gì nữa, thì chẳng còn ai có thể thế vào cho y.

Một người như vậy, nếu không phải người ta hâm mộ kính phục, thì cũng phải là yêu thích thôi.

Có điều lúc Liễu tiên sinh nghe nói đến cái tên của người đó, gương mặt y bỗng lộ ra một vẻ gì thật bi thương không sao nói được, không những vậy mà quả thật là có muốn nói cũng không sao nói được, có muốn viết xuống cũng không sao viết xuống được.

Thấy vẻ mặt vừa kỳ quái vừa quái dị vừa không sao tả được đấy của y, Mộ Dung công tử nhin không nổi phải hỏi:

- Ông đang làm gì thế?

Y hỏi Liễu tiên sinh:

- Xem ra, hình như ông đang rất đau lòng.

- Hình như là có chút đau lòng.

- Tại sao ông phải đau lòng?

- Bởi vì tôi biết ngay cả Sở Lưu Hương cũng cứu không nổi A Cán.

- Tại sao?

- Bởi vì cách đây ba tháng, Sở Lưu Hương đã là một người chết.

Mộ Dung công tử cũng chết luôn.

Ít nhất hiện giờ dáng điệu của y xem ra cũng đã giống người chết không có chút gì phân biệt.

* * * * *

Người đàn bà thật cao, dáng dấp thật hấp dẫn kia, mặc một chiếc trường bào màu trắng như tuyết, gió đang thổi, áo bào trắng đang lay động, cô ta ôm chặt lấy Vương Trung Bình, tựa như một cô thiếu nữ đa tình, bỗng dưng gặp phải người tình đầu tiên của mình vậy.

Có điều cánh tay của cô ta bỗng lại buông ra, người của cô ta bỗng như một bóng u linh trắng xóa bị cơn gió ban đêm vừa lạnh vừa êm ái thổi tan đi, thổi vào trong màn đêm đen tối mơ hồ xa xôi.

Vương Trung Bình thì vẫn còn đang đứng nguyên một tư thế ở đó, một hồi thật lâu, mới bắt đầu cử động.

Lần này lão không bước về phía trước, lúc lão bước tới chỗ ánh đèn chiếu rõ người của lão, mọi người mới thấy vẻ mặt của lão trông thật kỳ quái, trên gương mặt, mỗi bộ phận hình như đang méo mó biến dạng.

Đi thêm một khúc nữa, mọi người mới nhìn ra gương mặt của lão đã biến thành một màu sắc phảng phất như hoa lan...

Hoa lan có nhiều màu sắc, nhưng mỗi màu sắc đều có mang một vẻ trắng nhợt nhạt vừa thê lương vừa kiêu diễm.

Sau đó lão ngã gục xuống như một cánh hoa lan đã tàn tạ.

Lúc lão ngã xuống, cặp mắt của lão còn đang nhìn lom lom vào ty lộ, lấy giọng đầy oán độc thăm nhập cốt tủy, đầy những vẻ nhìn người khác gặp tai họa mà sung sướng trong bụng:

- Không ăn nhằm gì cả, tuyệt đối không ăn nhằm gì cả!

Lão nói từng chữ một:

- Các ngươi có bày mưu thiết kế ra làm sao, lần này các ngươi vẫn chắc chắn bại trận không nghi ngờ gì cả.

- Tại sao?

- Bởi vì cái gã mù đó, nếu các người biết gã là ai, không chừng bây giờ sẽ đụng đầu vào đầu chết mất.

Trên mặt lão, từng thớ thịt đầy những oán độc, bỗng nhiên co rúm lại thành một nụ cười ngụy dị không sao tả được:

- Bởi vì các người vĩnh viễn sẽ không biết gã là ai cả.

Ty lộ và những ty sĩ đều là những tay cao thủ trong nghề khảo cung, có điều bây giờ chẳng còn có thể ép lão nói thêm một chữ nào.

Bởi vì lão đã chết, nói xong câu đó lão chết ngay, lúc chết, gương mặt của lão xem ra như một đoá hoa lan dưới ánh trăng tùy thời tùy lúc như muốn đổi thành các thứ màu sắc khác nhau.

Người đàn bà mặc áo trắng như bóng ma kia, phiêu dưởng theo gió vào trong màn đêm, phảng phất như có vẫy tay về hướng Thiết đại lão bản và ty lộ, ông tay áo của cô ta phất phơ trong bóng đêm, xem ra cũng phảng phất như một đoá hoa lan.

Lúc này cũng chính vào nửa đêm, trong gió đêm hình như còn phảng phất đưa lại một mùi thơm hoa lan thoảng qua nhè nhẹ thanh thoát.

- Sở Lưu Hương quả thật đã chết rồi sao?

- Đúng vậy.

- Ông có chắc chắn không?

- Chắc chắn!

Liễu tiên sinh buồn buồn nói:

- Thật ra tôi cũng không tin y sẽ chết như vậy, Vô Hoa hòa thượng và Nam Cung Linh âm trầm thâm hiểm là thế, Thủy Mẫu Âm Cơ và Thạch Quan Âm tuyệt diệu kinh tài là thế, bọn họ đều không làm y chết được, thì còn ai làm được?

Cặp mắt nhiều tròng trắng ít tròng đen của người mù mà không mù hình như có nước mắt ứa ra.

- Nhưng quả thật y đã chết, chết trong tay một người đàn bà, một người đàn bà đẹp như thiên tiên, mà thật ra lòng dạ như ma quỷ vậy.

Liễu tiên sinh nói:

- Tên cô ta là Lâm Hoàn Ngọc.

- Lâm Hoàn Ngọc?

- Đúng vậy.

Liễu tiên sinh nói:

Hoàn quân minh châu song lệ thù

(Trả lại cho người hạt minh châu, hai hàng lệ rờn rờn)

Hoàn quân bảo ngọc quân dĩ tử

(Trả lại cho người hột ngọc quý, người đã chết)

Quân tử thiếp táng tình bất tuyệt

(Người chết, thiếp táng theo, tình ta không ngừng đây)

Thiên thượng địa hạ vĩnh bất tụ

Trên trời dưới đất, vĩnh viễn không ở được với nhau)

Mộ Dung công tử cũng là một kẻ đa tình.

- Quân tử thiếp táng, vĩnh bất tương tụ.

Y dờ dẫm nhai đi nhai lại mấy câu thơ, trong lòng không biết đang nghĩ gì, cũng không biết đang có mùi vị gì.

Y chỉ biết nói:

- Đây chắc hẳn cũng là một chuyện cổ sự vô cùng u ẩn triền miên làm người ta thương tiếc vô vàn, may mà bây giờ tôi còn chưa muốn nghe tới.

Mộ Dung công tử nói:

- Bây giờ tôi chẳng có con mẹ nó tâm tình đâu đi nghe chuyện cổ sự chó đẻ quỷ sứ này.

Mộ Dung công tử ôn tồn nho nhã như vậy cũng biết mắng chửi, phải trong lúc mắng chửi đó, tâm tình của y mới cảm thấy thư thả ra một chút.

Dĩ nhiên cũng chỉ trong những lúc tâm tình không thoải mái tý nào cả y mới mở miệng ra mắng.

* * * * *

Giữa đêm.

Mùi hoa lan trong gió đưa lại càng thanh càng dịu càng nhạt, nhưng vẫn còn chưa tan.

Nhưng người thì đã tan biến.

Người đã giết người, gió lạnh chết cả người, người đàn bà mặc áo trắng như bóng ma, đều đã tan biến hết vào trong bóng đêm, chỉ còn để lại một

xác chết tạm thời chưa thể tan biến đi, và một người chết đã bị cắt mất cái đầu.

Thiết đại lão bản hít vào một hơi thật dài:

- Thơm quá, thật là thơm.

Y nói:

- Thảo nào mà những người có học vấn đều nói, chỉ có mùi thơm của hoa lan mới là mùi thơm của kẻ vương giả.

- Không lẽ cái mùi thơm vang lừng thiên hạ của Sở Hương Soái cũng không bì kịp?

- Dĩ nhiên là không bì kịp.

- Tại sao? Có phải là vì cái gã Sở Lưu Hương ấy hiện giờ không còn tồn tại?

Ty lộ cố ý hỏi.

- Đúng vậy.

Sau đó thì Thiết đại lão bản và ty lộ đồng thời cười lên ha hả, hình như họ đã quên mất lúc này Vương Trung Bình đã nói gì.

- Bất kể ra sao, lần này các người vẫn chắc chắn bại trận không nghi ngờ gì cả, bởi vì cái gã mù ấy...

Vương Trung Bình trước giờ chưa từng nói ngoa, Thiết đại lão bản đối với những lời lão nói, trước giờ vốn rất tín nhiệm, lần này lão nói như vậy, nhất định là không phải không có lý do.

Nhưng lần này Thiết đại lão bản hình như chẳng hề nghe lão nói gì cả, thậm chí hình như còn quên rằng lúc này đã có thấy một gã mù.

Lúc này trăng đã gần tròn, hôm nay là mười ba tháng tám, hai ngày trước đêm trung thu.

Cái hẹn quyết chiến giữa Thiết đại lão bản và Mộ Dung công tử, chính là giữa đêm trung thu trăng tròn.

NGÔ DẠ LAN HOA

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Cái Đêm Trước Trận Quyết Chiến

Mộ Dung công tử ngồi xuống. Ngồi trên một chiếc cấm đôn tròn đệm bằng lụa Giang Nam mềm mại màu xanh lục, ngồi trước một cái bàn thấp dáng cổ kính làm từ thời Hán.

Y không còn ở cái nhà chỗ khu vườn hoang phế đó. Y đang ở trên một cái đài cao.

Đài cất ở trên cao, cao trên mặt đất mười chín trượng, chót vót ở trên cao, lấy những thanh trúc đan dựa vào nhau, dựng trên một vách núi nghiêng nghiêng, cao có thể thấy đèn đuốc ở tận xa xa.

... Đèn đuốc ở nơi cái thị trấn nhỏ xa xa đó.

Gần đài cũng có đèn đuốc, đèn đuốc nằm ngay dưới chân đài.

Hoàng hôn vừa tới, hoàng hôn vừa qua. Bỗng nhiên, bóng tối vô biên vô bờ lạnh lẽo của một đêm thu buông chùm xuống sườn núi.

Sau đó đèn đuốc bèn sáng rực lên.

Đủ các thứ các dạng đèn lớn nhỏ không giống nhau, các thứ các dạng ánh sáng mờ mờ tỏ tỏ lúc lu mờ lúc lóe lên, chiếu sáng trước lầu trướng đủ các thứ các dạng không giống nhau, chiếu trên khuôn mặt khác nhau, già có trẻ có nam có nữ có.

Điểm duy nhất giống nhau là, trên mỗi gương mặt, đều đượm đầy vẻ mệt mỏi tiêu tụy, không biết làm sao bây giờ.

Bởi vì bọn họ đã bị cưỡng bách phải ra khỏi ngôi nhà của mình.

... Nhà của bọn họ, chính là cái thị trấn nhỏ bé hình như bỗng nhiên lăn ra chết kia.

... Nhà của bọn họ, tuy là bần túng, nhưng vẫn là ấm cúng, nhà bếp vẫn luôn có lửa nồng, chén đĩa vẫn luôn được chùi sạch sẽ, đại khái vẫn có

cơm nước cho chồng con ăn mỗi ngày, giường đã quen hơi, mền chiếu mềm mại ấm áp, trong hủ không chừng còn có chút trái cây đồ ngọt có thể làm mấy đứa nhỏ toét miệng ra cười, trong vò không chừng còn có chút rượu, dưới gối không chừng còn có vài cuốn sách cho đêm qua lại càng thêm ngọt ngào.

Tại sao bọn họ lại muốn rời khỏi nhà?

Bởi vì bọn họ không đi không được, bởi vì bọn họ không làm sao được, bởi vì bọn họ không thể phản kháng được với bạo lực.

Vì vậy bọn họ chỉ còn nước bỏ đi.

Lúc bọn họ nghe cái tin, có hai phe phái lực lượng vô cùng lớn lao, đã chọn cái thị trấn nhỏ bé nơi bọn họ đang sinh sống, để làm khu chiến trường quyết chiến sinh tử, bọn họ chỉ còn nước bỏ nhà mình mà đi.

Bởi vì bọn họ ai ai cũng đều nhu nhược, và cũng quá lương thiện.

Tại sao người lương thiện lúc nào cũng nhu nhược hơn?

Đứa bé sơ sinh vừa mới ra đời, chúi đầu vào trong vú mẹ, mấy đứa con nít thì ôm nhau tìm hơi ấm, mấy đứa lớn thì ôm mấy bọc đồ ngủ vùi, bà già ông già người thì ngồi người thì nằm, cũng không biết là đang ngủ hay đang thức, ánh lửa leo lét chỗ xa chỗ gần chiếu vào gương mặt của họ, làm cho những nét nhăn càng thêm sâu đậm.

Còn những người lớn đâu rồi?

Người chủ nhà vai mang gánh nặng cả gia đình, bà chủ nhà mỗi ngày phải ngồi lo kế mưu sinh cho cả nhà, người đàn ông trung niên mới phát giác ra vợ mình sắp bỏ mình đi, người đàn bà mới phát giác ra chồng mình sắp chạy theo em gái mình, những cặp trai gái yêu nhau nhưng không thể ở chung một chỗ, những người đó đều đang ngồi một mình giữa đồng trống trong đêm tối, không biết trong lòng họ đang có mùi vị gì?

Vườn tược còn đó, nhưng có chắc gì còn là của bọn họ? Rồi sau trận này, ngày tháng có còn qua như thuở xưa vậy không? Sau cơn hoạn nạn này, không biết có còn sống qua nổi không?

... Trời hời, có bao nhiêu người trong lòng đang hối hận, hy vọng mình chưa từng làm những lỗi lầm tội ác mà mình đã làm đó.

Mộ Dung công tử ở trên đài cao nhìn những người đó, Liễu tiên sinh đang đứng bên cạnh y, hai cô con gái mặc áo bào rộng thùng thình chồm từ trên xuống dưới mặt che lại kia cũng đang ở đó, đều đang chăm chú nhìn về mặt của y.

Gương mặt của y không có lấy một chút biểu tình.

Ánh mắt của y hình như có lộ vẻ thương cảm lân tiếc, nhưng lập tức lại nhìn ra xa xăm, nhìn tới những ánh đèn đang ở thị trấn đằng xa kia, nét bi thương bỗng biến thành phần nộ.

- Ông nói hai con rùa đen kia nhất định đã đi rồi, bây giờ sao còn chưa thấy đi?

Y hỏi Liễu tiên sinh.

- Ông thấy bọn họ còn ở đó?

- Không.

- Ông chỉ bắt quá thấy nơi đó còn ánh đèn thế thôi?

- Đúng.

- Người không phải đèn.

Liễu tiên sinh rất bình tĩnh nói:

- Người đã đi, nhưng vẫn còn có thể để đèn lại đó.

- Tại sao bọn họ lại để đèn ở đó làm gì?

- Bởi vì bọn họ muốn để cho ông nghĩ rằng, bọn họ đang ở đó chờ ông lại.

Liễu tiên sinh đáp:

- Bọn họ còn có đó, dĩ nhiên ông sẽ không lại, trước ngày quyết chiến, hai mươi chín người sẽ bình an mà mai phục ở đó.

... Không đến lúc cần kíp, những người đó không thể nào bị phát hiện ra, đến lúc tất yếu, bọn họ mới có thể đột kích một cú trí mạng được.

Không những mắt của Liễu tiên sinh không mù, tâm của y cũng không mù.

- Ông thấy đèn đuốc ở đó, lòng ông không an, bọn họ mới yên tâm mà về nhà dưỡng sức, lấy nhàn nhã mà đợi ông lao lực, lấy tĩnh để chế động.

Liễu Minh Thu nói:

- Nếu ông lại đó, lỡ ông phát giác ra một trong những chỗ mai phục, bọn họ còn có gì vui nữa?

Thái độ của Mộ Dung công tử lập tức thay đổi ngay, y lập tức thừa nhận:

- Đối với bọn họ mà nói, điều đó quả thật không vui tý nào.

Y bỗng vừa bật cười lên vừa hỏi Liễu tiên sinh:

- Lúc bọn họ cảm thấy không vui gì lắm, chính là lúc mình phải cảm thấy vui vẻ lắm, đúng vậy không?

- Đúng.

- Thế thì chúng ta có nên lập tức lại đó chưa?

- Nên.

- Được, tôi nghe theo ông.

Mộ Dung công tử nói:

- Bây giờ ông đi đi, đem theo hai mươi chín người, lại hai mươi sáu chỗ mai phục đó, toàn bộ nhổ hết cả rễ cả gốc ra.

- Điều đó không cần.

- Không cần?

Mộ Dung công tử lộ vẻ kinh ngạc:

- Tại sao không cần?

- Tôi cần gì phải đem theo hai mươi chín người lại đó.

- Tại sao?

- Bởi vì hai mươi sáu chỗ mai phục đó, cách nhau một đoạn xa, không những vậy đều rất cực kỳ bí mật. Không có tín hiệu ma bọn họ đã ước định trước, chẳng ai dám khinh cử vọng động, hiện ra sờ sờ làm gì.

Liễu tiên sinh nói:

- Vì vậy, lúc chúng ta lại tấn công mỗi chỗ mai phục của bọn họ, những chỗ mai phục khác không hề biết được.

- Sao?

- Khi tôi phát hiện ra chỗ bọn họ mai phục, trong vòng một chiêu nhất định sẽ lấy mạng bọn họ ngay, đó chỉ là một chuyện xảy ra trong tích tắc.

Liễu tiên sinh hững hờ nói:

- Tôi có thể bảo đảm rằng, hai mươi chín người mai phục trong hai mươi sáu chỗ đó, trước khi chết còn không mở miệng ra la lên một tiếng động gì.

Y nói:

- Nếu tôi đem theo hai mươi chín người, ngược lại sẽ làm kinh động đến bọn họ, chính là chuyện đánh cỏ làm động đến rắn, thành ra muốn hay mà biến thành dở mất rồi.

- Có lý!

- Vì vậy tôi chỉ cần đem theo một người thôi.

- Chỉ đem theo một người?

- Trong hai mươi sáu chỗ mai phục, có hai mươi chín người, trong đó ít nhất có hai chỗ mai phục là có hai người.

Liễu tiên sinh nói:

- Lấy một địch hại tuy không khó, nhưng lấy hai chế ngự hai, mới là kế vạn toàn nhất.

- Đúng.

- Có phải là tôi nên đem theo một tay cao thủ nữa không?

Liễu tiên sinh hỏi Mộ Dung công tử.

- Dĩ nhiên.

Mộ Dung công tử nói:

- Đương nhiên là ông nên đem theo một tay cao thủ nữa, không những vậy, còn phải là một tay cao thủ trong tất cả cao thủ.

Liễu tiên sinh nhìn y, ánh mắt đang có nụ cười.

- Thủ hạ của công tử, cao thủ nhiều như là kiến, nhưng cái vị cao thủ tôi muốn đem theo, lại chẳng biết công tử có chịu cho không?

- Ông muốn đem theo ai?

Vẻ mặt của Mộ Dung công tử hình như có vẻ muốn khẩn trương lên, nụ cười trong ánh mắt của Liễu tiên sinh lại càng rạng rỡ:

- Đúng vậy.

Liễu tiên sinh chỉ vào một người:

- Tôi muốn đem theo cô ta.

Bên cạnh Mộ Dung công tử này giờ vốn có hai người, hai người che mặt bằng một tấm vải xanh, mặc một chiếc trường bào cũng màu xanh phủ kín từ đầu xuống chân, tuy không thấy đường nét ra sao, nhưng vẫn còn thấy được đó là một người con gái, bọn họ này giờ vẫn đang phục thị y.

Trong hai người, nếu như lấy thước ra đo, người này cao hơn người kia chút đỉnh, bởi vì cổ của cô ta dài hơn một chút, eo cũng cao hơn một chút.

Còn người kia tuy xem ra có lùn hơn một chút, nhưng nhìn lại có vẻ cao hơn.

Bởi vì đùi của cô ta dài.

Đùi cô dài hình như gần bằng hai phần ba thân hình của cô, eo của cô vừa nhỏ vừa thon.

Người mà Liễu tiên sinh chỉ chính là cô.

Mộ Dung công tử hình như đang ngẩn người ra đó, mà hình như có vẻ tùy thời tùy lúc như muốn nhảy nhồm lên, có điều rốt cuộc y chỉ có thở ra một hơi dài sườn sượt:

- Cái con người mù mà không mù của ông đây, thật là có bản lĩnh, không những ông có tư tưởng, có đầu não, ông còn có mắt lăm.

Mộ Dung công tử nói:

- Tôi bội phục ông, có điều, tôi không thích ông tý nào cả.
- Biết rồi.

Liễu tiên sinh cười hững hờ.

- Trên đời này, những người thích tôi, vốn không có mấy ai.
- Tại sao?
- Bởi vì ai ai cũng cảm thấy tôi thông minh quá.

Liễu tiên sinh nói:

- Người tôi quen biết đều là kẻ thông minh, nếu họ cảm thấy tôi còn thông minh hơn, làm sao họ còn thích tôi cho được?

... Đây là một điều chí lý.

... Một người thông minh, thông thường sẽ không thích người khác còn thông minh hơn y.

Mộ Dung công tử cũng đang cười:

- May mà cái điểm đó không trọng yếu lắm, người khác có thích ông hay không, đều không có gì quan hệ cả.

Y nói:

- Bởi vì ông hữu dụng.

Mộ Dung công tử lại nói:

- Một người nếu thực hữu dụng, người khác có thích y hay không, y đều chẳng thèm để ý tới.

- Đúng vậy.

Liễu tiên sinh nói:

- Tôi cũng nghĩ giống như ông vậy.

Nhìn y đem theo cô gái dài eo thon mặc chiếc áo trường bào phủ từ trên xuống dưới đang đi xuống gò núi, vẻ mặt của Mộ Dung công tử lộ ra một nụ cười đầy vẻ khoan khoái, không những khoan khoái, mà còn đắc ý.

Bởi vì y biết chắc chắn Liễu tiên sinh là một người hữu dụng vô cùng, không những vậy, y đem theo lần này, cái người đó cũng chọn đúng nữa.

- Tôi họ Tô, người khác gọi tôi là Tiểu Tô.

- Ta biết.

- Ông biết? Sao ông biết được?

- Chuyện tôi biết không chừng còn nhiều hơn là cô tưởng tượng nhiều lắm.

Liễu tiên sinh nói.

Ánh trăng bàng bạc, đêm yên lặng cũng bàng bạc. Bàng bạc không lời, không tiếng, chỉ bất quá sáng rực lên thế thôi.

Liễu Minh Thu đang đi trước, Tiểu Tô đi sau, bọn họ đi không nhanh lắm, trăng thu vẫn còn đang treo giữa trời, chỉ lúc trước khi trời sáng mới mờ đi, lúc đó mới là lúc hành động thích hợp nhất.

Bọn họ lẳng lẳng đi được một đoạn đường, Liễu tiên sinh bỗng nói:

- Hiện tại có phải cô đã có thể để cho ta xem thử được chưa.

- Xem gì?

- Xem cô.

Liễu tiên sinh nói:

- Lúc này, cái ta chỉ có thể thấy được, bất quá là một khối vải che mặt và trùm từ trên xuống dưới thế thôi.

- Ông còn muốn thấy gì nữa?

- Thấy người của cô.

Liễu Minh Thu nói:

- Ta biết cô và biểu thơ của cô đều không thể để lộ ra cho Mộ Dung công tử thấy, bởi vì y không còn có khả năng bị kích thích thêm chút nào nữa cả, đối với y mà nói, một cô gái xinh đẹp thôi đã là một thứ kích thích chết người cho y, huống hồ gì là hai người.

Y bỗng xoay người lại, đối diện với Tiểu Tô:

- Ta không phải là Mộ Dung công tử, ta có thể chịu được.

Cặp mắt của y không những không mù, mà còn sáng rực như đuốc:

- Vì vậy, bây giờ nhất định cô phải để cho ta nhìn xem thử.

... Tại sao? cô gái xinh đẹp trẻ tuổi, tại sao lại là thứ kích thích chết người cho Mộ Dung công tử? Tại sao các cô ở trước mặt Mộ Dung công tử, phải che đậy kín mít gương mặt, thân thể của các cô?

Có phải còn có gì bí mật không thể nói cho người khác biết được trong đó?

Tiểu Tô lẳng lặng nhìn người mù mà không mù, không những thần bí mà còn nguy dị đó, ánh mắt chiếu ra sau tấm vải xanh che mặt, hình như là cặp mắt ghê rợn, trong suốt mà lạnh lẽo.

Vô cùng lạnh, vô cùng quyến rũ, vô cùng bình tĩnh.

... Có phải là cặp mắt của báo cũng vậy không?

Cô không bỏ tấm vải che mặt xuống, cô đi cởi bỏ y phục trên người ra, như một tín nữ thành tâm thờ phụng một tông giáo thần bí nào đó vậy, cô thà để mọi người thấy thân thể của cô, còn hơn để họ thấy mặt cô.

Bởi vì thân thể của cô thuần khiết hoàn mỹ không một tỳ vết.

Cô đúng là vậy.

Cổ và vai cô thật mềm mại xinh đẹp, ngực cô đầy mà căng cứng, eo của cô thon mà mềm mại, đùi của cô tròn lẳn dài mà thon cứng, cổ chân của cô nhỏ mà dễ thương, da thịt cô chiếu sáng mềm mại dưới ánh trăng.

Cô đứng trần truồng ở đó trước mặt một người mù không quen biết, và không lộ vẻ một vẻ gì e thẹn khổ sở.

Bởi vì thân thể cô quả thật như do một tay danh đại dùng vàng chạm trở thành, dù có để lộ ra cho bất cứ ai xem, đều là để tự hào, không có gì để xấu hổ.

Liễu Minh Thu lẳng lẳng nhìn tấm thân hầu như đã tiếp cận với tuyệt đối, hoàn hảo, cặp mắt tròn trắng nhiều tròn đen ít trước giờ lạnh lẽo trầm tĩnh vốn rất hiếm thấy có chút gì tình cảm trong đó, bây giờ lại phảng phất có ý tán tụng, thậm chí còn không nhận được phải than lên nhè nhẹ:

- Cô có biết cô có một thứ mà đa số những thiếu nữ khác đều không có?

Y hỏi Tiểu Tô.

- Tôi biết.

Tiểu Tô nói:

- Không những vậy, tôi còn biết tôi không phải chỉ có một thứ thôi.

- Sao?

- Tôi có thân hình đẹp, có có nước da đẹp, tôi còn có một thứ mỵ lực làm cho tim đàn ông đập mạnh lên!

- Cô có biết, những thứ mà cô có đó, đều là vũ khí?

Liễu tiên sinh lại hỏi.

- Tôi biết.

Tiểu Tô nói:

- Nhất là để đối phó đàn ông. Những thứ vũ khí đó đều bén nhọn hơn các thứ vũ khí nào khác trên đời này nhiều.

Ánh mắt của cô bỗng lộ đầy một nụ cười châm biếm:

- Một người đàn bà mà đi đối phó với đàn ông bằng đao kiếm thì nhất định là không những cô ta xấu xí muốn chết người luôn, cô ta còn ngu xuẩn muốn chết người luôn.

Tiểu Tô nói:

- Cũng ngu xuẩn giống như một người đàn ông lúc nào cũng ngỡ rằng chỉ cần mình có tiền là có thể chinh phục hết tất cả đàn bà trên đời này.

- Hình như cô rất hiểu chính mình.

- Tôi vốn rất hiểu mình trước giờ, không những vậy, tôi còn ráng hết sức để tự hiểu mình.

Tiểu Tô nói:

- Bởi vì nếu một người đàn bà mà không hiểu chính mình, cô ta sẽ bị đàn ông lừa gạt ngay.

Liễu tiên sinh cười, cười vô cùng hứng thú hỏi cô:

- Vậy thì chắc cô cũng phải biết nên dùng phương pháp gì để dùng thứ vũ khí này tốt nhất?

- Biết.

Tiểu Tô nói:

- Tôi theo ông đi đột kích, tôi sẽ để y dạng như thế này lại đó, trần truồng như thế này lại.

Một người đàn ông trẻ tuổi núp ở trong một chỗ thật bí mật, bỗng thấy một cô gái xinh đẹp đùi dài eo thon thân hình đầy gợi cảm xuất hiện trước mặt mình.

... Không biết người khác phản ứng ra sao, chứ tôi thì chỉ biết, nếu tôi ở trong tình cảnh đó, nhìn thấy một người đàn bà như vậy, người ta có chém một đao xuống cổ, tôi cũng không cảm thấy gì là đau đớn.

Liễu tiên sinh lại bật cười lên:

- Thảo nào mà Mộ Dung công tử nói rằng, ta là một người có mắt, quả thật ta không nhìn trật cô tý nào.

Y nói:

- Cô không làm ta thất vọng tý nào cả.

Những người ở dưới cái đài cao, những người đột nhiên chỉ qua một đêm phải bỏ chỗ ở mà đi, tâm tình lúc này khoan khoái hơn lúc này nhiều lắm, bởi vì trước mặt mỗi người bọn họ đều có một tô canh thịt bò nghi ngút khói, không những vậy còn có vô số bánh nấu từ nguyên cả một con bò ra.

Bọn họ đều biết rằng, thịt và bánh là do người ở trên cái đài cao đó đem cho, nhưng bọn họ không biết rằng, người đó cũng chính là người bắt họ phải tức tốc trong đêm rời xa chỗ ở của mình.

Vì vậy, bọn họ đều rất khoan khoái.

... Có lúc, “biết” mới là chuyện khổ, “không biết” ngược lại mới là sung sướng.

... Còn “không biết gì cả” có phải là sung sướng nhất đời không nhỉ?

Mộ Dung đang ở trên đài cao.

Có những người hình như vĩnh viễn lúc nào cũng ở trên đài cao, xem ra lúc nào cũng ngất ngưỡng trên cao, cao không với tới được, vì vậy rất có ít người hỏi được y rằng: “Ông có lạnh không?”.

Mộ Dung không lạnh, ít nhất là chưa lạnh bây giờ, bởi vì lúc này đang có một đôi bàn tay vừa mềm vừa ấm đang nắn bóp thịt da gân cốt y.

Đôi bàn tay ấy rất đẹp, nếu có người nói đôi bàn tay ấy như cái hốt xinh xắn, người đó nhất định là một con heo, bởi vì trên đời này nhất định không thể có cái hốt nào dễ nhìn hơn thế, bất kể là cái hốt mùa xuân mùa hạ mùa thu mùa đông, đều không thể nào thanh tú trắng trẻo xinh xắn như thế.

... Tiểu Tô theo Liễu tiên sinh đi, biểu thơ của cô là Tụ Tụ vẫn còn đó, bên cạnh Mộ Dung công tử, không thể không có người.

Bàn tay của Tụ Tụ ôn nhu làm sao, ngón tay dài mà rắn chắc, ngón tay cô nắn bóp chỗ nào, thịt da chỗ đó mềm ra, mạch máu cũng lưu thông thoải mái, còn quan trọng nhất là, tâm tình cũng nhẹ nhàng tự tại ra.

Mộ Dung công tử nhẹ nhàng cơ hồ như muốn rùn cả người ra, nhưng vẻ mặt y lại xem ra có vẻ như có chút gì đau khổ.

Y đang rên rỉ dưới những ngón tay mềm mại đó.

- Ta sai rồi.

Cho dù y không rên rỉ, giọng nói nghe ra cũng như đang rên rỉ:

- Lần này nhất định ta làm sai rồi, đáng chết quá, Tụ Tụ, bây giờ ta chỉ hận không được cô giết chết đi cho rồi.

Giọng nói của y thậm chí còn gần như khóc lóc, nhưng Tụ Tụ đang dùng một giọng vừa cực kỳ ôn nhu, vừa cực kỳ kiên nghị nói với y:

- Ông không sai gì cả, ông cũng không nhìn lầm người, ông làm mỗi chuyện, đều rất đúng.

Cô nói với Mộ Dung công tử:

- Em có thể bảo đảm, kế hoạch của ông lần này, nhất định là thành công.

... Mộ Dung công tử đột nhiên sụm người xuống.

Chỉ có cô gái này, chỉ có cô.

Cô ta là ai?

Cô tên là Tụ Tụ, không phải là ống tay màu hồng, mà là ống tay màu xanh.

* * * * *

Ánh trăng bàng bạc.

Tiểu Tô vẫn còn đứng y nguyên trần truồng trước mặt người mù mà không mù, cô biết y không mù, không những không mù, mà còn sáng mắt hơn cả đa số người trên thế gian này nhiều.

Cô biết tất cả các bộ vị trên người cô, dù cho là bộ phận kín nhất, cũng không thoát ra khỏi được cặp mắt của y.

Cái kiểu suy nghĩ đó, bất giác làm trong lòng cô bỗng nhiên có một cảm giác rạo rực chính ngay cả cô cũng không giải thích được. Cô bỗng cảm thấy người mình đang co rút lại, toàn thân từ trên xuống dưới, mỗi bộ phận mỗi khoảng da thịt đều đang co rút lại.

Thật ra cô đang hy vọng có chuyện gì đó sẽ xảy ra. Bực mình nhất là, chẳng có chuyện gì xảy ra cả, cái vị mù mắt mà không mù này hình như quả là người mù mắt thật, đã không thấy thân hình lỏa thể của cô, cũng chẳng thấy vẻ mặt và phản ứng của cô.

Thậm chí hình như y không có lấy một cảm giác trong người, y chỉ bất quá lạnh lùng nói cô biết:

- Chỉ cần cô hiểu được làm sao dùng cái vũ khí của cô đúng cách, chúng ta hành động lần này, không thể nào thất bại được.

- Chúng ta bắt đầu hành động sao?

- Đúng vậy.

Liễu tiên sinh thậm chí còn quay người đi mất:

- Chúng ta đi ngay bây giờ.

Vẻ mặt lãnh đạm của y ắt hẳn làm cho cô có chút bực bội trong lòng, vì vậy cô đã quyết định dạy cho gã mù này một bài học.

- Tại sao chúng ta không đợi thêm một chút nữa?

Tiểu Tô cũng lạnh lùng nói:

- Chờ đến lúc trời sắp sáng rồi sẽ xuất thủ.

- Tại sao chúng ta phải đợi?

- Bởi vì những người nào kinh nghiệm đều biết rằng, trời sắp sáng là lúc trời tối nhất, cũng là lúc người nào đang khẩn trương chờ đợi sẽ bị mệt mỏi nhất.

Tiểu Tô cố ý hỏi:

- Những lúc đó mà mình đột kích, cơ hội thành công có phải là lớn nhất không?

- Đúng vậy. Trời sắp sáng cũng là lúc tình dục của đàn ông lên đến mức độ cao tột, thậm chí ta có thể tưởng tượng ra được.

Trong bọn họ nhất định có nhiều người còn đang mãi ở đó làm chuyện thủ dâm.

Tiểu Tô cố ý cười, nụ cười trong bóng tối lại đầy vẻ trêu chọc.

- Tôi là một người đàn bà rất xinh đẹp, thường thường tôi hay tiếp xúc một số đàn ông chính thường và khỏe mạnh.

Cô nói:

- Tôi còn hiểu bọn họ hơn ông một chút xíu.

... Ông không hiểu bọn họ lắm, bởi vì ông đã chẳng khỏe mạnh, ông cũng chẳng chính thường, nếu không tại sao ông chẳng có phản ứng gì với tôi?

Những lời nói đó, dĩ nhiên Tiểu Tô không hề nói ra, bởi vì cô tin rằng, dù cô không nói, gã mù này cũng chắc phải hiểu ý cô lắm.

Nhưng cô lại lầm nữa.

Liễu tiên sinh vẫn còn không có tí phản ứng gì, làm như y không hề hiểu cô đang nói gì.

- Cô nói rất có lý.

Y còn đi xưng tụng cô:

- Có lý vô cùng.

- Thế thì chúng ta có nên chờ thêm một chút nữa không?

- Không chờ nữa.

- Tại sao?

- Bởi vì nếu chúng ta chờ thêm chút nữa, ta chỉ sợ ta sẽ làm những chuyện ta không nên làm.

Liễu tiên sinh đã xoay hẳn người lại:

- Trước lúc hành động, tốt nhất chúng ta không nên làm tiêu hao thể lực!

Gương mặt của Tiểu Tô bỗng đỏ lên, đỏ thật là đỏ, may mà Liễu tiên sinh không hề thấy gì.

Y đang xoay lưng lại phía cô.

Có điều, điểm đó không phải là nguyên nhân trọng yếu nhất, y không nhìn thấy cô đỏ mặt, chỉ vì mắt của y bỗng nhiên tối sầm lại.

Một màn đen mịt, chẳng thấy gì cả, cổ họng của y thậm chí còn phát ra một thứ tiếng động như dã thú đang gầm gừ trước khi chết, gương mặt của y thỉnh linh cũng biến thành nhả nhó méo mó.

Thậm chí y còn ngã gục xuống.

Chính ngay lúc đó, bỗng nhiên có một đứa bé mặc chiếc áo hồng quần trắng, búi một chòm tóc thẳng lên trời, cũng không biết từ đâu xuyên ra, xoay ngược tay nắm lấy thanh đao ngắn hàn quang chói mắt, nhảy vọt lại chỗ Liễu tiên sinh đang nằm ngã gục ra đó, một tay chụp lấy đầu tóc y, một tay cắt phăng cái đầu, búng ngược người lên, cầm lấy đầu chạy phăng phăng, chớp mắt không còn thấy bóng dáng ở đâu.

Đứa bé này là đứa bé? Hay là một tên tiểu quỷ?

Bất kể ra sao, y cũng không phải là một thứ đàn ông chính thường mạnh khỏe, bởi vì y cũng chẳng thèm nhìn Tiểu Tô lấy nửa mắt.

Một người đàn bà như vậy, lồng ngực căng đầy như vậy, bắp đùi thon dài tròn lẳn như vậy, đứng trần trần truồng truồng ra đó như vậy, nhưng dưới mắt y, hình như không khả ái bằng một người đã chết.

Tiểu Tô bỗng cảm thấy cặp mắt mình đang ươn ướt, sau đó cô bất tỉnh ngay liền sau đó.

Lúc đó, Mộ Dung đang lấy một giọng vô cùng sáng khoái nói với cô gái đang đứng bên cạnh mình:

- Ta tin là bây giờ đã bắt đầu hành động rồi, không những vậy, còn nhất định đã thành công.

NGÔ DẠ LAN HOA

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Đêm Quyết Chiến

Sinh mệnh trẻ trung, thần thái phi dương, lòng tin không thể so sánh được, ngoại mạo phi thường xuất chúng, con nhà thế gia giàu nhất nước, chỉ tiếc là...

Tháng tám, mười lăm, trung thu, trăng tròn.

Người đâu?

Người đã đổ máu.

Trăng không có máu, người có.

Từ mé này nhìn lại, ánh trăng không sáng lạn như ánh đèn, đủ các thức các dạng đèn đang treo khắp phố xá nẻo đường, tất cả những chỗ nào có thể treo đèn được, làm cho một thời điểm vốn phải là giai tiết thật là đoàn viên an lạc, xem ra bỗng biến thành như giống giống một đêm liên hoan trừ tịch.

Cái thị trấn nằm ở biên thùý vốn đã im lìm như chết không một bóng người kia, xem ra cũng biến thành như phố phường đèn đuốc huy hoàng trong đêm trừ tịch.

Chỉ có điểm đáng buồn là, trên đường phố chỉ thấy có đèn, không thấy có người.

Người đang ở trên lầu.

Lữ Hải lâu ở ngay giữa trung tâm của đoạn đường này, cũng giống như trái tim của thị trấn. Khống chế hết cái hô hấp nhịp thở và mạch, áu đang chảy của hết cả nơi này, những người ở đây, ai ai cũng lấy đó làm vinh hạnh.

Thiết đại lão bản đang ngồi chễm chệ trên lầu, ánh mắt như cú vọ, dáng điệu thì xem ra giống như hổ như báo, đang khát vọng uống máu cừu địch.

Có rất nhiều người đang dàn hàng đứng trước mặt y thông báo:

- Binh khí đã kiểm tra hoàn tất.
- Đèn đuốc, dầu sáp bổ sung hoàn tất, không ai khuyết danh, không ai bệnh hoạn, không ai say rượu, không ai thất lạc, không ai trốn.
- Đường phố dọn dẹp hoàn tất, không có nước, không có chướng ngại vật!

Mỗi chuyện đều đã được an bày thỏa đáng, nhưng không ai đề cập đến những gã ty sĩ mai phục.

Điều đó tuyệt đối được bảo trì bí mật, trừ hai mươi chín gã ty sĩ đang chuẩn bị liều mạng kia ra, chỉ có đại lão bản và ty lộ biết được bí mật đó thôi, dù cho có ai khác biết được, người đó cũng không cách nào nói ra được bí mật.

Người không có miệng, chẳng nói gì ra được, người không có đầu, làm sao có miệng?

Thiết đại lão bản và Ty lộ tiên sinh, tuy vẻ mặt rất nghiêm trọng, nhưng xem ra cũng rất trấn tĩnh và ung dung.

Đối với chuyện đó, hình như bọn họ trước giờ vẫn rất chắc ăn.

Mộ Dung công tử danh lừng thiên hạ kia, Liễu Minh Thu mù mà không mù kia, trong cặp mắt của bọn họ, hình như chỉ bất quá là hai con thiêu thân thể thôi.

Bọn họ đã đốt đèn lên, đợi thiêu thân bay lại.

Xa xa bỗng có một làn ánh sáng lướt qua, phảng phất như sao xẹt ngang trời, một người thân nhẹ nhàng như chim én đang từ trong bóng tối lướt vào ánh đèn sáng choang, thêm một cái lướt nữa, người y đã xuyên vào trong lầu cao.

Y thoạt trông như một đứa bé, nhưng tuổi tác của y đã tới ba mươi sáu ba mươi bảy, y xem ra như một cô gái còn chưa hoàn toàn trưởng thành, có điều, y đã có râu từ bao nhiêu năm về trước.

Bởi vì y là một kẻ châu nhai. Trời sinh vốn là một châu nhai. Chỉ bất quá con người châu nhai của y có một vài chỗ không giống những châu nhai khác thể thôi.

Y họ Châu, tên là Châu Nhai.

Y lấy vợ.

Vợ y tên là Mã Giai Giai, dung mạo giai, con nhà giai, phong độ giai, áo quần cũng giai, và là một giai nhân có tiếng trong giang hồ.

Nhất là thân hình của bà ta rất đáng để được tán tụng, chân dài, ngực căng, eo thon, cho dù là một người đàn ông khó tính đến đâu, nhất định cũng không thể chỉ ra được một chỗ khuyết điểm.

Mã Giai Gia cao bảy thước một tấc, so với ông chồng còn cao muốn gấp bội.

Chỉ có điểm đó không thôi, Châu tiên sinh có thể lấy làm kiêu ngạo lắm rồi.

Còn làm cho y kiêu ngạo hơn là, người trong giang hồ hâm mộ y không phải là vợ của y, mà là khinh công của y.

Y tự tin rằng khinh công của mình trong giang hồ, ít nhất cũng bày được vào hàng thứ tám.

Thân nhẹ như yến, đáp xuống đất không một tiếng động, lúc đáp xuống, cũng chính vừa đúng bên cạnh tai của Thiết đại lão bản.

Thiết Đại Gia vẫn ngồi chễm chệ bất động ở đó, bởi vì y đã biết người này sẽ lại, không những vậy, lại ngay bên cạnh tai của mình.

Châu Nhai mà triển khai khinh công rồi, “chỗ đáp xuống” vốn vô cùng chính xác, trước giờ ít có ai bì được với y điểm đó, cho dù y đứng dậy nhảy lộn vòng mười mấy hai chục cái, lúc y đáp xuống đất, y cũng sẽ đáp ngay chỗ y vừa mới nhảy lộn vòng, thậm chí ngay cả đế giày cũng phù hợp không xê xích mảy may. Cũng giống như cặp môi của người tình vừa mới yêu nhau, đan kín vào, không hở lấy một ly.

Vì vậy đại lão bản chỉ hỏi hững hờ một câu:

- Tình thế ra sao?

- Tình thế rất tốt.

Châu Nhai nói:

- Y hệt như đại lão bản đã dự liệu, những người nên đến đều đại khái đã đến cả.

- Đại khái?

Đại lão bản hỏi:

- Đại khái tới bao nhiêu?

- Chỉ sai có một người.

- Ai?

- Liễu Minh Thu.

Châu Nhai nói:

- Cái gã mù mà không mù ấy trước giờ vốn qua lại một mình một ngựa, có điều gần đây bỗng nhiên lại đi đầu nhập vào nhà Mộ Dung ở Giang Nam.

- Tại sao?

- Chẳng ai biết tại sao cả.

Châu Nhai nói:

- Lại càng làm cho người ta không ngờ được là, hôm nay không thấy gã ta lại.

Thiết đại lão bản hình như đối với cái vấn đề đó không lấy gì làm hứng thú lắm, cái vấn đề y có chút hứng thú là:

- Không nên lại có bao nhiêu người?

- Một.

- Ai?

- Một người đàn bà dùng mảnh vải che kín mặt, mặc một chiếc áo bào màu trắng trùm từ trên xuống dưới, xem ra có vẻ rất thần bí.

Châu Nhai nói:

- Mộ Dung ngồi trên một cái kiệu nhỏ lại, người đàn bà này trước sau vẫn ở bên cạnh y.

Thiết đại lão bản chau mày lại, y bỗng hỏi Châu Nhai:

- Sao người biết đó là đàn bà?

Y hỏi Châu Nhai:

- Không những người chẳng thấy mặt cô ta, ngay cả thân hình cũng không thấy rõ, sao người chắc được nhất định là đàn bà?

Câu hỏi ấy vô cùng sắc bén, vô cùng xác thực, câu trả lời của Châu Nhai cũng vô cùng thực tế như vậy:

- Bởi vì tôi mới nhìn cô ta đã thấy động tình lên, toàn thân trên dưới đều nóng cả lên.

Châu Nhai nói:

- Cả người cô ta từ trên xuống dưới tôi chẳng thấy gì, nhưng cảm giác của tôi lúc đó, lại còn động tình hơn cả thấy bảy tám chục cô gái trần truồng đứng trước mặt.

Cái thứ cảm giác ấy thật khó mà giải thích.

Châu Nhai chỉ có thể nói được rằng:

- Cô ta đi trên đường, mỗi bước, mỗi động tác, đều được đầy vẻ cực kỳ dụ cảm, nhất là cặp mắt của cô ta.

Châu Nhai lại thở ra:

- Cặp mắt của cô ta giống như đôi bàn tay vô hình, tùy thời tùy lúc đều có thể chụp lấy hồn phách người ta dẫn đi.

Lời giải thích của y không thể nói là rõ ràng, nhưng đại lão bản và Ty lộ tiên sinh đều hiểu ý của y rõ ràng minh bạch.

Một vưu vật trời sinh cũng giống như cái trùy, bất kể mình giấu nó vào cái túi nào, nó đều có thể đâm thủng cái túi lòi ra ngoài.

- Người có biết người đàn bà đó là ai không?

- Không biết.

Châu Nhai nói:

- Nhưng tôi biết cô ta nhất định là người của Mộ Dung công tử, cô ta đi theo Mộ Dung công tử, cơ hồ như không rời xa một bước.

... Được một người đàn bà như vậy đi theo mình không rời xa một bước, người đàn ông đó dĩ nhiên phải là một tay xuất chúng.

- Cái gã Mộ Dung hiện thời là một người như thế nào?

Thiết đại lão bản hỏi Châu Nhai:

- Y có chỗ gì đặc biệt?

- Điều đó cũng khó nói lắm.

Châu Nhai đang do dự.

Tài quan sát của y trước giờ vốn rất bén nhạy, không những vậy y còn là người ăn nói rất hay, muốn hình dung ra một người phi thường xuất chúng, phải là chuyện quá dễ dàng đối với y.

- Gã Mộ Dung này, hình như không giống những tay Mộ Dung mấy đời trước.

Châu Nhai nói:

- Xem bề ngoài, y cũng chẳng có gì khác với những người kia, cũng một vẻ mặt nho nhã không xem ai ra gì, lúc nào cũng ở trên cao cao đầu đó, gương mặt trắng bệch không một tí máu, làm như mặt một người chết.

- Không phải người chết.

Thiết đại lão bản lạnh lùng xen vào:

- Quý tộc đó.

- Quý tộc?

- Bọn họ thường hay nói, chỉ có những kẻ cao quý nhất, mới có cái vẻ mặt như vậy, không những phải trắng bệch không có tí máu kia, mà còn phải trắng đến muốn xanh cả luôn.

Thiết đại lão bản cười nhạt:

- Bởi vì những hạng người như bọn họ, thông thường không phải chảy mồ hôi nước mắt dưới ánh mặt trời.

Y không phải là hạng người đó, y là một người quật khởi lên từ máu huyết mồ hôi, da mặt của y sạm như đồng, vì vậy lúc y nói đến những người đó, giọng nói lúc nào cũng đầy vẻ khinh thị miệt và châm biếm.

... Bởi vì y biết, bất kể y có quyền thế tiền bạc lớn lao đến bao nhiêu, y cũng không thể đổi được cái vẻ mặt ấy. Bởi vì y chỉ có “hiện tại” và “vị lai”, nhưng y không có “quá khứ”.

... Quá khứ của y không thể nào được đề cập tới, thậm chí ngay cả chính y cũng không muốn nghĩ tới nó.

... Nếu một người không có những hồi ức ấm áp đẹp đẽ, thì lúc y bắt đầu già rồi, làm sao có thể qua được những ngày lạnh lẽo tịch mịch?

Châu Nhai rốt cuộc cũng hiểu được cái ý của Thiết đại lão bản.

- Nhưng cái gã Mộ Dung thời này, nhất định không phải là thứ tự cao tự đại.

- Sao?

- Cái gã Mộ Dung này tuy xem ra giống hệt như những người khác, nhưng...

Châu Nhai suy nghĩ một hồi, mới chọn được một câu nói hình dung thích hợp:

- Nhưng trong cái xác cái vỏ đó, hình như còn có một kẻ khác đang ẩn núp bên trong.

- Một kẻ như thế nào?

- Một kẻ hoàn toàn tương phản với bề ngoài của y.

Châu Nhai nói:

- Một kẻ lừa bịp vừa ty bì, vừa hạ lưu, vừa âm hiểm, vừa ác độc, vừa thô tục, vừa điêu ngoa, vừa vô sĩ, vừa tàn bạo vừa cướp giựt.

Thiết đại lão bản biến hẳn sắc mặt.

Một người có thể có hai tính cách hoàn toàn tương phản như vậy, không những là chuyện không thể tưởng tượng được, mà còn là chuyện cực kỳ đáng sợ.

Chẳng ai muốn có một kẻ thù như vậy.

- Vũ công của y ra sao?

Thiết đại lão bản bồng vộ vãi hỏi:

- Vũ công của y như thế nào?

- Tôi không biết.

Châu Nhai nói:

- Tôi nhìn không ra.

- Nhưng chắc hẳn là người phải nhìn ra, giữa những động tác của y, có những chỗ gì đặc biệt chứ.

Đây là chuyện phải nhìn ra được.

Một người đã chịu một sự huấn luyện nghiêm cách, một người có bản lĩnh tới mức đặc biệt không phạm tục nữa, thì trong những động tác, thậm chí ngay cả trong vẻ mặt, đều có thể nhìn thấy ra.

Huống gì Châu Nhai là kẻ đã được huấn luyện kỹ lưỡng về phương diện đó.

Không ngờ, y vẫn nói:

- Tôi nhìn không ra.

- Sao người nhìn không ra được?

Đại lão bản đã có bề giận dữ:

- Không lẽ người không thấy y đâu cả?

- Tôi thấy y.

Châu Nhai nói:

- Nhưng tôi chỉ thấy người của y, không thấy vẻ mặt và động tác của y.
- Tại sao?
- Bởi vì y không hề cử động gì cả, ngay cả một ngón tay cũng không có tí cử động.

Châu Nhai nói:

- Không những vậy, gương mặt y không có lấy tí biểu tình.

Châu Nhai không đợi Thiết lão bản hỏi, đã giải thích:

- Gương mặt của y cũng giống như lấy đá Đại Lý mài ra vậy.

Châu Nhai nói:

- Y không động đậy, bởi vì y trước sau vẫn ngồi thoải mái trên một chiếc ghế, không động đậy tí nào cả.

Ghế tuy có bốn chân, nhưng ghế không biết đi.

Vậy thì làm sao Mộ Dung công tử lại đây được?

Đây là một câu hỏi ngu xuẩn, vốn không cần phải trả lời, câu hỏi thật ra ở một chỗ khác.

Thiết đại lão bản nghĩ đến điểm đó, Ty lộ tiên sinh đã mở miệng ra hỏi Châu Nhai:

- Có phải người muốn nói, y đang ngồi trên một chiếc ghế có người khiêng đi?
- Đúng vậy.
- Y không bị thụ thương phải không?
- Không.

Châu Nhai nói:

- Ít nhất tôi không thấy y có vẻ gì là thụ thương.
- Cái chân của y cũng không bị gãy gì cả?
- Chân của y hình như còn tốt đó.

Châu Nhai nói:

- Nhà thế gia Mộ Dung hình như cũng không chịu chọn một người què quặt ra năm giữ môn hộ.

Nhà Mộ Dung ở Giang Nam trước giờ vốn là kẻ tranh cường hiếu thắng, rất giữ mặt mũi, những người kế thừa chương môn, ai ai cũng đều là những

tay công tử hào hoa, văn võ song toàn, phong thái rực rỡ hơn người.

- Thế thì cái gã Mộ Dung này ra làm sao vậy nhỉ?

Thiết đại lão bản chau mày lại hỏi:

- Y đã chẳng bị thương gì, cũng chẳng tàn phế, tại sao lại không chịu tự mình đi lại? Tại sao không kiểm con ngựa cưỡi qua cưỡi lại?

Châu Nhai không mở miệng ra.

Đây cũng không phải là một câu hỏi thông minh cho lắm, không những vậy đáng lý ra không nên hỏi y, mà nên đi hỏi Mộ Dung công tử mới phải.

Những câu hỏi ngu xuẩn vốn không cần gì phải có câu trả lời, nhưng lần này Ty lộ tiên sinh lại mở miệng ra nói:

- Câu hỏi này quả thật hỏi quá hay.

Lão nói:

- Một người nếu làm một chuyện y vốn không nên làm, thì nếu y không phải là một tên đại ngốc thì cũng vì y quá thông minh. Không những vậy, trong chuyện đó, nhất định còn có vấn đề gì nữa.

- Gã Mộ Dung này hình như không phải là một tên ngốc.

- Nhất định là không rồi.

Ty lộ tiên sinh nói:

- Không chừng y còn thông minh hơn cả ông và tôi tưởng tượng.

- Sao?

Ít nhất y cũng biết, ngồi trên ghế để người ta khiêng lại cũng có chỗ hay của nó.

- Chỗ nào hay?

- Ngồi trên ghế không những thoải mái, mà còn có thể duy trì thể lực.

Châu Nhai hững hờ nói theo:

- Chúng ta ở đây đợi y, đáng lý ra là chúng ta đang dĩ dật đãi lao, chiếm chút tiện nghi cái đã.

Châu Nhai nói:

- Nhưng hiện tại, chúng ta đều đứng cả đây, còn y thì ngồi, thành ra lại biến ngược lại y đang dĩ dật đãi lao rồi.

Đại lão bản cười lớn.

- Được, nói đúng lắm.

Y hỏi Châu Nhai:

- Nếu vậy thì sao người còn chưa kêu người đi kiếm cái ghế lại ngồi.

Mặt chiếc ghế làm bằng nhung còn xanh hơn cả màu xanh, trơn láng mềm mại như thiên nga. Mộ Dung công mặc chiếc áo cũng cùng màu đang ngồi vẻ lười biếng trên ghế, lại càng làm cho gương mặt và bàn tay của y trắng muốt nổi bật lên.

Hai người đang khiêng ghế, thân hình lùn xịt, vai rất rộng, xem ra như một khối vuông vắn. Cặp giò của họ chạy như gió, giữa thân trên không hề động đậy, Mộ Dung công tử ngồi chễm chệ, như ngồi trong căn phòng trải tấm thảm làm ở Ba Tư.

Đây không phải là một cái kiệu nhỏ, chỉ bất quá là một cái ghế có hai cái cán hai bên, rất dễ bị người ta ngộ nhận là một cái kiệu.

Cái kiệu vốn là động, còn ghế phải là tĩnh, hai thứ vốn không thể nào tương đồng với nhau, có điều tùy theo hoàn cảnh, thường thường lại bị ngộ nhận ra là đồng loại.

... Không phải người cũng thế sao, hai người không thể nào giống như nhau, không phải cũng thường thường bị ngộ nhận là đồng loại, có lúc thậm chí còn bị ngộ nhận là cùng một người.

Trên thế giới này vốn có rất nhiều chuyện như vậy.

Tụ Tụ đi sát vào một bên Mộ Dung công tử, không rời một gan tấc.

Ngoài ra còn có bốn người nữa, tuổi tác đều không còn trẻ, nhưng thần thái rất nhàn nhã, ung dung cất bước như đang đi dạo vậy.

Nhưng bọn họ đi sau những người khiêng kiệu chạy như gió đó, vẫn không có lấy một chút gì löt về phía sau.

Người khác thì bước như gió bảy tám bước, bọn họ thì nhàn nhã soái một bước, gót chân hạ xuống, chính vừa đúng một khoảng cách tới bước thứ tám của người ta.

Mỗi người bọn họ, đều có mang theo một cái rương ai cũng thấy rõ ràng là nặng nề vô cùng.

Một thứ rương làm bằng gỗ đàn, trên mặt còn có viền bằng đồng, dù là rương không, trọng lượng nhất định không nhẹ.

Rương nhất định không thể trống lồng, trong trận quyết chiến sinh tử này, chẳng ai mà đi khiêng cái rương trống lồng ra chiến trường, chỉ bất quá không ai biết được trong rương đựng những thứ gì.

Tám người đi phía sau bọn họ, bước chân chẳng được nhàn nhã như vậy.

Phía sau nữa là mười sáu người.

Sau đó là ba mươi hai người.

Ba mươi hai người này đi theo bọn họ, nếu không muốn lọt về đằng sau, ắt là đang mau mau phóng chân chạy.

Nhìn đám người đang đi lại con đường cũ rích đó của thị trấn, Thiết đại lão bản bỗng hỏi Ty lộ tiên sinh:

- Ông xem bọn họ có bao nhiêu người lại?

- Tôi nhìn không ra có bao nhiêu người.

Ty lộ tiên sinh trả lời:

- Tôi chỉ nhìn ra có tất cả là sáu tổ.

- Một tổ có bao nhiêu người?

- Mỗi tổ mỗi khác, số người cũng không giống nhau.

Ty lộ tiên sinh nói:

- Tổ thứ nhất chỉ có hai người, một người ngồi trên ghế, một người đi sát bên ghế.

- Đúng vậy. Còn tổ thứ hai?

- Tổ thứ hai thì có bốn người, tổ thứ ba tám người, tổ thứ tư mười sáu, tổ thứ năm ba mươi hai.

Tổ thứ hai bốn người tôi nhận ra được ba.

Thiết đại lão bản nhắm tít mắt lại:

- Ba người này đều là những tay hảo thủ!

- Đúng vậy.

Có điều tôi xem, cái người lợi hại nhất trong bọn, đại khái lại là người tôi nhận không ra được.

Người đó vừa cao vừa ốm, cái đầu lớn vô cùng, nhìn cả người như một cái dưa có cắm một trái lê trên đầu, một người như vậy, đáng lý ra phải làm người ta buồn cười mới phải, có điều trên thế giới này, những người thấy y buồn cười không có bao nhiêu.

Nếu như có một trăm người thấy y buồn cười, trong đó ít nhất sẽ có chín mươi chín người chết dưới cây đình của y.

- Người ông nói đấy chắc là Đình tiên sinh.

- Tôi nghĩ đại khái chắc là y.

Thiết đại lão bản nói:

- Người vừa cao vừa ốm, cái đầu lại lớn lại méo như vậy, xem giống như một cây đình.

- Danh hiệu của y vốn là Đình Tử Linh.

- Đình Tử Linh?

Gương mặt của Thiết đại lão bản có bề biến sắc:

- Đình Tử Linh, Linh Đình Tử, một đình cắm xuống, lập tức mất mạng.

- Đúng vậy.

Ty lộ tiên sinh nói:

- Người tôi nói đó là y đấy.

Thiết đại lão bản gương mặt đang căng thẳng, trong phút chốc đã dẫn ra:

- Đúng vậy, gã Đình Tử này có chỗ đáng sợ thật, may mà tôi chẳng phải là người gỗ, cũng chẳng phải vách tường, ta sợ gì hắn.

Y nói:

- Tôi chỉ cảm thấy hơi kỳ quái một chút.

- Ông kỳ quái gì?

- Tổ thứ nhất hai người, tổ thứ nhì bốn người, tổ thứ ba tám người, tổ thứ tư mười sáu người, tổ thứ năm ba mươi hai người.

Thiết đại lão bản hỏi Ty lộ tiên sinh:

- Tôi tính đi tính lại chỉ có năm tổ, tại sao ông lại nói tới sáu tổ?

Ty lộ tiên sinh mỉm cười, lấy một thái độ vô cùng lễ phép hỏi ngược lại Thiết đại lão bản:

- Hai gã khiên kiệu có phải là người hay không?

Hai gã hình vuông, hầu như là vuông thật, không những bề ngang cũng vuông, bề dày xem ra cũng không khác bao nhiêu, hai người nhìn chung chung giống hệt như hai cái bánh bao để trên một cái hộp gỗ vuông.

Cái thế giới này dĩ nhiên không nhỏ lắm, nhưng muốn thấy hai người như vậy, không phải là một chuyện dễ dàng.

Thình lình, gương mặt của Thiết đại lão bản lại căng thẳng ra.

Sau đó, y bèn dùng cái cách đơn giản trực tiếp mà y đã quen dùng, phát ra một mệnh lệnh:

- Chúng ta công kích đối tượng đầu tiên, là tổ thứ hai và tổ thứ ba, tổng cộng mười hai người, đồng thời giết sạch.

Thiết đại lão bản nói:

- Tín hiệu ta đã ước định sẵn phát ra, là bắt đầu hành động ngay.

Y lại nói:

- Hành động lần này, vũ tay bốn cái xong là phải toàn bộ hoàn tất.

Ty lộ tiên sinh mỉm cười.

Không những lão hiểu ý Thiết đại lão bản, lão còn rất tán thành.

Tổ thứ ba và tổ thứ tư nhân số tuy nhiều, toàn là kẻ nhược, không cần phải dụng vào.

Tổ thứ sáu có hai gã hình vuông quá mạnh, không thể dụng tới.

Vì vậy bọn họ nhất định phải đánh vào chính giữa, cắt ngang đầu và đuôi.

... Một người muốn được thật sự trở thành tay đại lão bản, rốt cuộc cũng không phải là một chuyện gì dễ dàng.

Ty lộ tiên sinh mỉm cười, lão bỗng đưa bàn tay mỹ miều như thiếu nữ lên cao, làm mấy động tác thật lạ lùng đẹp mắt.

Đây dĩ nhiên là một thứ mật hiệu, trừ bọn ty sỹ ra, người khác không thể nào hiểu được.

Chỉ trong tích tắc, cái vẫy tay đó đã đưa mệnh lệnh của Thiết đại lão bản truyền ra không một chút lậm lẫn.

Sau đó lão ta mới mỉm cười nói:

- Loài người thật ra vốn ngu xuẩn vô cùng.

Lão nói:

- Mỗi người không ai muốn chết, dùng đủ trăm phương ngàn kế, cũng phải sống cho được, nhưng có lúc lại ngu đần như con thiêu thân, cứ đâm đầu vào trong ánh đèn.

... Có lửa đang cháy, mới có ánh sáng, cái quá trình thiêu đốt đó, bị tráng là bao nhiêu, đẹp đẽ là bao nhiêu.

Những con thiêu thân đâm đầu vào ánh đèn, có phải cũng ngu xuẩn như Ty lô tiên tưởng tượng?

Lúc bấy giờ, đám người của Mộ Dung công tử đã đến trước cửa tiệm thực phẩm Thịnh Ký.

* * * * *

Ở trong một cái góc bí mật nhất trong dãy núi Côn Luân, có một căn nhà xây bằng những tảng đá màu trắng, ẩn tàng trong đám nham thạch đá núi màu trắng, bốn bề lơ lửng giữa những mũi đá nhọn lô nhô nguy nga như những mũi kiếm.

Chung quanh căn nhà lớn, tuyết phủ hầu như quanh năm, sương mù dày đặc không bao giờ tan, ngày đêm đều nằm trong đám mây mù.

Không ai biết được cái tòa nhà bằng đá màu trắng đồ sộ này đã được xây lên từ lúc nào, trong đó có ai đang cư trú.

Thật ra, người thấy được tòa nhà màu trắng này cũng không có mấy ai.

Đa số thời gian, căn nhà nằm ẩn tàng trong đám mây mù giăng kín chung quanh, năm này qua tháng nọ.

Những tảng đá màu trắng dùng để xây nhà, mỗi tảng nặng đến ít nhất là chín trăm năm chục khối hồng thạch, tảng lớn nhất còn nặng hơn gấp bội như vậy.

Núi non hiểm trở như vậy, những tảng đá màu trắng đó làm sao mà đưa lên được? Phải cần dùng đến biết bao nhiêu sức người sức vật? Cho dù là xây ở một nơi bằng phẳng bên cạnh cũng là một chuyện làm người ta nghe giật cả mình, không tưởng tượng ra được rồi.

Căn nhà trắng quy mô rất hùng vĩ, kiến tạo rất tinh trí, dù núi lở động đất, cũng sẽ không đến nỗi sụp đổ xiêu vẹo.

Bên ngoài căn nhà xem ra có vẻ rất thô sơ với những tảng đá trắng không được chạm trổ điêu khắc, tuy tráng quan nhưng rất đơn giản, nhưng bên trong nhà, đồ đạc trang trí cơ hồ đã xa xỉ hoa mỹ tinh trí tới mức như trong thần thoại, bất cứ ai cũng không thể nào tưởng tượng ra nổi.

Trong nhà chia làm ba khoảng, hai khoảng ở trên mặt đất, một khoảng ở dưới mặt đất, tổng cộng có tất cả ba trăm sáu mươi phòng vừa lớn vừa nhỏ, phòng lớn nhất nghe nói, có thể chứa đến ngàn người.

Ba trăm sáu mươi phòng đó, dĩ nhiên là đã được thiết kế vô cùng tinh trí, trong phòng đều trang hoàng bằng đủ các thứ các dạng đồ kỳ trân ngoạn vật ai cũng mơ tưởng, và những thứ bảo vật mà không mấy ai tưởng tượng ra nổi, thậm chí trong phòng của người bộc dịch, còn lót bằng thảm thượng hạng làm ở Ba Tư.

Chỉ có một gian phòng là ngoại lệ.

Gian phòng này ở chính trung tâm của căn nhà màu trắng, nhưng trong phòng chẳng bày biện thứ gì cả.

Bốn bức tường màu trắng xóa, trần nhà màu trắng xóa, một cái cửa hẹp, hai cái cửa sổ, một bộ bàn ghế, một cái giường, một cái gối màu trắng, một cái chăn màu trắng, và một người mặc áo bào màu trắng xem ra như một nhà sứ khổ hạnh.

Cái bàn rất lớn, vô cùng lớn. Trên mặt bàn chồng chất đầy những cuộn giấy trắng, mỗi cuộn là một chuyện cơ mật, chuyện cơ mật có thể làm rung động cả vũ lâm.

Nếu có người đem những cuộn giấy đó lộ ra ngoài, trong giang hồ sẽ không biết có bao nhiêu là anh hùng hào kiệt danh sĩ hiệp nữ sẽ vì thế mà tiêu tan sự nghiệp.

Trong những cuộn giấy đó, lại có đa số cuộn nói tới những chuyện liên quan về Sở Lưu Hương.

Có quan hệ đến tất cả những gì trong đời của Sở Lưu Hương.

Tổ tiên của y, gia thế của y, ngày sinh tháng đẻ nơi chốn, tuổi thơ ấu của y, bạn bè thuở nhỏ, lúc y trưởng thành, giai đoạn phấn đấu quật khởi, lúc thành danh và những mẫu chuyện đã thành thần thoại sau này mà y đã từng trải qua.

Trừ những chuyện đó ra, còn có những người con gái lãng mạn đa tình đã từng ở trong cuộc đời y.

Mỗi cuộn giấy đều được tả bằng một phương pháp rất đơn giản mà chính xác, trong đó có những lời chú dẫn cũng vô cùng thích thú.

- Từ những thứ đồ chơi của Sở Lưu Hương thời thơ ấu có thể đoán ra được sau này khuynh hướng học võ và đường lối võ công của y.

- Từ những bà vú của Sở Lưu Hương thời thơ ấu có thể đoán ra được sau này hạng người đàn bà nào được y mê luyến.

- Quan hệ giữa cái mũi và thuốc mê của Sở Lưu Hương.

- Sở Lưu Hương và Thạch Quan Âm.

- Sở Lưu Hương và Thủy Mẫu.

- Sở Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa, và thái độ của y về bạn bè.

- Tập quán và sở thích của Sở Lưu Hương đối với ăn uống và ngủ nghỉ.

Nội dung trong những cuộn giấy không những phân loại tường tận, mà còn vô cùng tinh vi, tỉ mỉ, từ những cuộn giấy đó đủ thấy, người mài cứu về Sở Lưu Hương, rất hiểu rõ sâu xa về con người của y.

Người này hiểu Sở Lưu Hương, không chừng còn rõ ràng hơn cả chính Sở Lưu Hương nhiều lắm.

Người này mặc một chiếc áo trường bào bằng vải trắng có chụp mũ hình tam giác, xem ra như một nhà sư khổ hạnh ở xứ Ba Tư, bất kể trong hoàn cảnh nào, y đều ráng sức không để cho ai thấy gương mặt của mình.

Hiện giờ, y đang chuyên tâm chú ý lật qua một cuộn giấy dày nhất, trên cuộn giấy có đề rõ ràng mấy chữ:

- Cái chết của Sở Lưu Hương.

Cái đề mục ấy thật tình làm người ta nghe xong rúng động cả toàn thân, một Sở Lưu Hương tiêu sái phong vân, qua lại như gió, ngay cả Diêm Vương quỷ sứ cũng không đụng đến được chéo áo của y, tại sao lại chết được?

Có điều trong giang hồ quả thật có rất nhiều người đang len lén đồn nhau, Sở Lưu Hương trước giờ chưa từng bại trận bao giờ, lần này đã hoàn toàn bại trận.

Y bại trận, vì vậy y chết, người chưa bao giờ bại trận nếu bị bại trận, thông thường chỉ còn đường chết.

Có điều người không bại trận làm sao lại bị bại trận được?

Cuốn giấy này, ký tải chuyện liên quan đến tất cả mọi thứ chi tiết, nhân vật, từ lúc đầu cho đến lúc chấm dứt.

Nghe nói y chết về tay một người đàn bà, điểm đó đã khiến cho người ta cảm thấy không phải là chuyện vô lý, trên thế giới này, nếu còn có ai đánh

bại được Sở Lưu Hương, người đó dĩ nhiên phải là một người đàn bà, không những vậy, là một người đàn bà tuyệt đẹp.

Ai cũng nghĩ như nhau, ai cũng cùng lý luận như nhau, về điểm này, ai ai cũng cho rằng không có gì nghi ngờ cả.

Nghe nói người đàn bà này họ Lâm, tên Lâm Hoàn Ngọc.

Lâm Hoàn Ngọc dĩ nhiên là tuyệt đẹp, chỉ bất quá không ai biết cô ta đẹp đến cỡ nào, bởi vì chưa có ai đã từng gặp qua cô ta.

Những người đàn bà có thể làm Sở Lưu Hương say mê nghiêng ngửa, chắc chắn phải là một giai nhân khuynh quốc khuynh thành rồi, điểm đó chẳng cần ai phải chính mắt trông thấy, bất cứ ai cũng đều nghĩ đến được.

Không những vậy, cô còn là bà con thân thuộc với nhà thế gia Mộ Dung ở Giang Nam, là biểu muội của Mộ Dung Thanh Thành, một tay công tử đệ nhất Thiên hạ tài ba tuyệt vời, không ai sánh kịp.

Nếu phải đi tìm một đối tượng thích hợp cho Sở hương soái, còn ai thích hợp hơn cô nữa?

Câu chuyện ấy, trừ Mộ Dung công tử, Lâm Hoàn Ngọc và Sở Lưu Hương ra, nghe nói còn kéo thêm một số người liên hệ vào đó, dĩ nhiên đều là những tay danh tiếng vang bóng một thời, trong đó thậm chí còn bao quát:

Liễu Thượng Đề, đệ nhất phong lưu Giang Nam, đệ nhất kiếm thuật, đệ nhất phong tư, kiếm mềm như tơ, lấy nhu khắc cương, một mũi xuyên thấu tâm tạng.

Liễu Như Thị, danh kỹ bậc nhất Giang Nam, kiều diễm như đào lý, nhu mỹ không một chút xương cốt, minh châu rải đường không thềm liếc mắt tới.

Quan Đông Nộ, một tay hào kiệt một phương, gian hùng một cõi, Quan Động nhất nộ, cây hoành vô số.

Có những nhân vật xuất sắc như vậy, câu chuyện đáng lý ra phải vô cùng nổi tiếng, kỳ quái là, trong giang hồ người biết thật sự rõ ràng chi tiết câu chuyện, lại không có mấy ai. Nhất là kết cuộc câu chuyện, người biết lại càng ít hơn vậy.

Cũng không chừng bởi vì người biết quá ít, mà những lời đồn đãi lại càng lúc càng nhiều.

Có người thậm chí còn nói, Lâm Hoàn Ngọc tuy đẹp, nhưng hồng nhan bạc mệnh, từ nhỏ đã bị phải ác tật, không những vậy còn giống như một con rắn độc vậy, đã cuốn chết chính mình rồi, còn cuốn chết luôn cả người yêu mình nữa.

Sở Lưu Hương yêu cô ta, vì vậy chỉ còn đường chết.

Nhưng có ai có thể chứng minh được, Sở Lưu Hương quả thật đã chết rồi?

Có ai đã chính mắt nhìn thấy thi thể của y rồi?

Người mặc áo trường bào vải màu trắng, này giờ đang lật qua lật lại cuộn giấy, nếu có ai thấy được gương mặt của y, nhất định sẽ phát hiện ra thần sắc của y vô cùng mệt mỏi, nếu có ai thấy được cặp mắt của y, nhất định sẽ thấy trong mắt có vô số những tia máu nhỏ ly ti.

Nếu có ai nhìn xuyên qua được trái tim của y, nhất định sẽ phát hiện ra trong đó có bao nhiêu là nút thắt.

Những cái nút thắt ấy khó mà gỡ được, bởi vì y sẽ không bao giờ biết được Sở Lưu Hương đã chết rồi hay chưa.

Vì phải mở cái nút thắt đó, y đã phí không biết bao nhiêu là tài sức, hao phí không biết bao nhiêu là tâm huyết.

... Đấy có phải là vì thù hận không?

... Dĩ nhiên là vậy rồi, trừ thù hận ra, còn có cái lực lượng nào khác có thể làm cho một người phải trả ra một cái giá quá lớn lao như vậy?

... Người này là ai vậy nhỉ? Tại sao y lại thù hận Sở Lưu Hương đến như vậy?

Cho đến lúc y nhìn thấy một người rồi, cặp mắt đầy những tia máu nhỏ của y mới lộ ra một chút gì hy vọng.

Người ấy tựa như một bóng ma, bỗng nhiên từ cái cửa hẹp trượt vào trong phòng.

Bóng người thoáng qua, mắt trừng tới, ánh đèn trong phòng bỗng nhiên tắt phụt, chỉ nghe có giọng nói rất trầm mà lại vô cùng phấn khởi của cái người như bóng ma ấy cất lên:

- Chiến dịch Thiêu Thân đã bắt đầu.

NGÔ DẠ LAN HOA

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Chiến Dịch Thiêu Thân

Thậm chí sau bao nhiêu năm rồi, cũng còn người mài cứu thảo luận về trận chiến vang động thiên hạ này.

- Căn cứ vào khảo cứu chính xác nhất, cái chiến dịch ấy bắt đầu từ giờ Tý đêm mười lăm tháng tám năm đó.

- Căn cứ vào khảo cứu của ông, cái chiến dịch này có đúng thật là Chiến Dịch Thiêu Thân không?

- Nhất định không thể giả được.

- Tôi không tin.

Người trẻ tuổi hơn nói:

- Chiến dịch có nghĩa là công kích, nghĩa là phải hủy diệt kẻ thù.

- Thiêu thân đâm đầu vào lửa, vốn là đi tìm đường chết mà.

- Vậy thì không lẽ ông muốn tôi tin rằng, bọn họ trù hoạch hành động lần này, là để tiêu diệt chính mình hay sao?

- Ta không có ý nói như vậy.

Người lớn tuổi mỉm cười ra vẻ thần bí:

- Nhưng nếu chú nhất định phải nghĩ như vậy, thì cũng chẳng sai gì cả.

- Tôi không hiểu cái ý của ông.

Người lớn tuổi bồng thờ ra một hơi dài:

- Cái dụng ý của chiến dịch lần này, quả thật làm cho người ta khó mà tưởng tượng được ra nổi.

Cái ngày mười lăm tháng tám năm đó, tại cái thị trấn bé nhỏ đó, ánh trăng vắng vặc, muôn dặm không có một tí mây.

Cái ghế của Mộ Dung công tử đã đi quá tiệm thực phẩm Thịnh Ký, cách Tứ Hải tửu lâu chỉ có mười mấy cửa tiệm, cách chỗ Thiết đại lão bản mai

phục người đã gần trong gang tấc.

Lúc ấy cũng cách giờ Tý tối đa bất quá là vài tích tắc.

Chính lúc ấy, những tòa lầu trống hai bên bỗng có tiếng nổ bùng lên, vô số đèn đuốc thành linh theo tiếng động tắt phụt mất.

Trong bóng tối, chỉ nghe có tiếng gió rít lên khắp cả mọi nơi, gào hú như ma quỷ khóc than, gọi hồn từ cõi u minh về, cũng không biết là sẽ đi câu hồn người nào.

Vô số đường rít gió, hình như đều tập trung ở trước bảy tám tiệm quanh quần tiệm thực phẩm Thịnh Ký.

Đám thủ hạ trong tổ thứ hai, tổ thứ ba của Mộ Dung công tử lúc này đang chính ở trong khoảng đó.

Từng trận tiếng động rít gió bay qua, đều nhắm vào người bọn họ bay lại.

Nếu đây quả thật là ma quỷ đang câu hồn người, mục tiêu chính là bọn họ.

Đây không phải ma quỷ, đây là tiếng tên rít gió, nhưng cũng đòi được mạng người vậy thôi.

- Huống gì đây chỉ là loại thứ nhất mà Thiết đại lão bản dùng để tấn công.

Dùng cung tiễn để tấn công những tay cao thủ vũ lâm, nghe ra quả thật có vẻ sơ sót, vì vậy, cho đến mãi sau bao nhiêu năm, cái người trai trẻ bỏ công mài cứu cái trận chiến này vẫn còn không khỏi lấy làm kinh hãi nghi hoặc.

- Đúng vậy.

Người già tuổi hơn trả lời rất rõ ràng xác thực:

- Y dùng thứ phương pháp này, dùng cái thứ cung tiễn phổ thông này, chỉ bất quá là vì y đã mai phục sẵn hai bên đường, tất cả cộng lại có tới một trăm lẻ tám cây cung, mỗi người đem theo ba mươi sáu cây tên đuôi lông điếu, mỗi tay cung tiễn thủ đều sở trường chuyên gia về liên châu nữ tiễn, người khác bắn một mũi tên, họ bắn ra ba mũi!

Y lại bổ sung:

- Một trăm lẻ tám người bắn tên ra, chỉ nghe một tiếng bùng lớn, chỉ điểm đó không, chú cũng có thể tưởng tượng được bọn họ đã phối hợp với nhau mật thiết chừng nào, phản ứng nhạy bén chừng nào.

Mật lệnh vừa phát ra, cung tiễn đều buông, một trăm lẻ tám người không sai một ai, phản ứng nhanh nhẹn như nhau.

Thiếu niên trầm ngâm, một hồi thật lâu mới hỏi:

- Tại sao Thiết đại lão bản và Ty lộ tiên sinh không dùng những người họ đã mai phục sẵn ở đó?

- Chú muốn nói đến những tay ty sĩ?

- Đúng vậy.

- Cái điểm này chú phải nghĩ được ra mới phải.

Người già tuổi hơn nói:

- Nhóm của bọn họ đã mai phục ở những chỗ ẩn bí không ai có thể tưởng tượng ra nổi, nếu không đến lúc cần kíp, tại sao lại phải để lộ ra?

Y nhìn chăm chú vào thiếu niên, vẻ mặt rất nghiêm trang:

- Cái nhánh kỳ binh này, nếu không tới lúc sống chết trên đầu sợi tóc, ngàn vạn lần không thể đem ra xài.

- Đúng vậy.

Thiếu niên do dự:

- Tôi còn vẫn cảm thấy, dùng cung tiễn để làm chủ lực tấn công đợt đầu tiên, không khỏi yếu kém đi một chút.

- Không yếu kém.

Người già tuổi hơn nói:

- Tuyệt đối không yếu kém hơn.

Y nói như đinh đóng vào cột, nhưng y không hề là một người ngụy biện chèn ép kẻ khác, vì vậy y lập tức giải thích:

- Dùng bao nhiêu đó cung tiễn thủ để tấn công đợt đầu tiên, ít nhất cũng chiếm được ba điểm ưu thế.

- Ba điểm gì?

- Điểm thứ nhất, bọn Mộ Dung công tử chắc cũng như chúng ta, không ngờ đến chuyện bọn họ lại đi dùng cung tiễn thủ để phát động công kích, không những vậy, còn ngay lúc hai bên chưa đối diện cả với nhau.

Người già tuổi hơn nói:

- Hiện tại, tuy ta có thể thấy rõ ràng hơn một chút, chỉ bất quá, chuyện đã rồi mới có cái nhìn như vậy, còn lúc đó, dĩ nhiên bọn họ nhất định sẽ rất bất ngờ.

Xuất kỳ bất ý, công kích vào chỗ không phòng bị, chính là nguyên tắc của binh gia từ ngàn xưa đến giờ, từ xưa đến nay, mỗi một tay chiến lược gia, mỗi một viên đại tướng, đều phải theo đó mà làm không sai.

Gã thiếu niên mê mải theo nghiệp binh pháp này, dĩ nhiên lại càng không có ý kiến gì phản đối.

- Điểm thứ hai, cung tên vừa vang lên, đèn đuốc lập tức tắt phụt, có nghĩa là lúc tên bắn ra, đã nhắm đúng vào đối tượng từ lâu.

Người già tuổi hơn nói:

- Nhưng những đối tượng bị công kích, lại ở trong tình cảnh hoàn toàn không một chút chuẩn bị, trước mắt bỗng nhiên tối mịt, làm như tự nhiên dùng một cái, từ một nơi sáng rực huy hoàng như ban ngày, bỗng lọt xuống một hang sâu vạn trượng tối tăm mù mịt, không những mắt của bọn họ chưa thích ứng được, tâm linh của bọn họ cũng không có thì giờ ứng biến.

Hai điểm đó tuy là đã quá đủ, nhưng y còn muốn đưa ra điểm thứ ba để bổ sung:

- Một trăm lẻ tám tay cung tiễn thủ này, vốn có thể đối phó ít nhất là một trăm người, bây giờ lại đi tập trung chủ lực vào đối phó với bọn họ, huống gì trong bóng tối tránh né ám khí rất là khó khăn, dù có bản lãnh nghe gió bắt được tên cũng chắc gì đã dùng được.

- Bởi vì bọn họ không phải chỉ bắt có dăm ba mũi tên mà thôi!

- Đúng vậy.

- Nói vậy, Thiết đại lão bản tấn công đợt này đều hoàn toàn thành công cả sao?

Thiếu niên hỏi người già tuổi hơn.

Người già tuổi hơn không trả lời, y chỉ cười nhẹ:

- Thật ra Thiết đại lão bản không phải là tay hữu dũng vô mưu, y phát động đợt tấn công đầu tiên, vốn bao quát ba giai đoạn độc lập khác nhau, cung tiễn chỉ bất quá là một giai đoạn thế thôi.

Ánh mắt của gã thiếu niên sáng lên:

- Đúng vậy, giai đoạn này, chủ yếu không phải là để giết người, mà là để làm đối phương dao động tinh thần.

Người già tuổi hơn mỉm cười nói:

- Cứ nói tiếp.

- Những tay cao thủ như Đinh Tử Linh, muốn tránh né mấy mũi tên đó không phải là chuyện gì khó khăn, không chừng lúc cung tên nghe bật lên, bọn họ đã ra khỏi vùng tên đạn từ hồi nào.

Thiếu niên rất phấn khởi:

- Có điều tinh thần bọn họ đã bị loạn, trong bóng tối nhảy nhót tránh né kẻ địch truy kích, sẽ không khỏi bị lọt vào cạm bẫy của đối phương.

Y hỏi dồn:

- Có phải là tình thế lúc đó giống vậy không?

Người già tuổi hơn cười càng thoải mái:

- Đúng vậy, tình thế lúc đó đúng là như vậy.

Y vừa cười vừa nói:

- Làm người ta không ngờ được là, người đầu tiên lọt vào cạm bẫy lại là Yến Xung Tiêu.

Gã thiếu niên vô cùng quen thuộc với những tay danh tiếng vũ lâm đời trước, vì vậy y lập tức hỏi ngay:

- Có phải ông nói cái vị Yến Tử tướng công, người đã từng lấy một đứa bé trai làm thiếp đó không?

- Đúng vậy.

Người già tuổi lại cười:

- Dĩ nhiên là ông ta rồi.

Yến Xung Tiêu, năm mươi ba tuổi, Phi Linh Đề Tung thuật và Yến Tử Linh tam tuyệt thủ, đều được giang hồ công nhận là đệ nhất lưu.

Khinh công đệ nhất lưu, ám khí đệ nhất lưu, cao thủ đệ nhất lưu.

Dĩ nhiên y cũng là một trong bốn người Ty lộ tiên sinh cho là cao thủ ở tổ thứ hai.

Cung tiễn vừa vang lên, đèn đuốc vừa tắt phụt, Yến Xung Tiêu đã bay thẳng lên cao.

Dĩ nhiên là y biết đây chẳng phải là quĩ khóc, đây là tên rít, nhưng y cũng chẳng ngờ được tên bắn tới lại nhiều đến như vậy.

Né xong một loạt tên, Yến Xung Tiêu đang xoay ngược người trên không!

Lực mới còn chưa kịp sinh ra, lực cũ còn chưa hết, trong bóng tối lại có tiếng tên xé gió bay tới.

Không thể ngờ được rằng, Yến Xung Tiêu ở trong tình cảnh đó còn có thể tá lực đã lực lướt ngang qua, bay qua mái nhà.

Có điều đến lúc này, khi thân hình y đang hạ xuống, y không thể nào còn tá lực gì được nữa. Thậm chí y còn có thể cảm thấy được dạ dày của mình đang bị đảo lộn, đầu óc đang bắt đầu quay cuồng cả lên.

Dạo sau này, y hay có cảm giác đó, mỗi lúc phải dùng chân lực một cách khích liệt, là sẽ cảm thấy người mệt lả và chóng mặt.

Vì vậy y đã bắt đầu tự cảnh cáo mình, đến lúc phải nên tìm cách đi kè cận với những người đàn bà xinh đẹp mềm mại, ôn nhu, nhất là những người có bộ ngực hơi đẹp hơn một tý.

Những chuyện không được bình thường, đại khái sẽ rất dễ làm hao tổn thể lực.

Chỗ y hạ xuống, là một cái hẻm nhỏ tăm tối rất hẹp, chuột qua lại còn nhiều hơn người, trong một góc đầy rác rến, lại có để một cái cầu tiêu cũ kỹ bằng gỗ sơn đen. Cái cầu tiêu ấy lại là chỗ xem ra sạch sẽ nhất ở đó.

Yến Xung Tiêu tuy còn đang đầu óc quay cuồng, nhưng mắt y đã quen được với bóng tối, y rất muốn tìm một chỗ để ngồi xuống, y nhìn thấy cái cầu tiêu đó, cái chỗ này cũng chẳng còn có gì khác để lựa chọn.

Chỉ bất quá lúc y ngồi xuống đó, y vẫn còn duy trì tinh thần cảnh giác, chiêu Yến Tử Phi Linh Tam tuyệt trong ống tay áo vẫn còn có thể tùy thời tùy lúc phát ra, chỗ y hạ xuống đó lại là một con hẻm cụt, bất kỳ ai vào đều sẽ bị khống chế trong tầm oai lực ám khí bắn ra một lúc mười ba mũi chết người của y.

Y tin tưởng mình nhất định rất an toàn, bất kỳ kẻ địch lợi hại đáng sợ đến mức nào, y đều chắc chắn mình chế ngự được địch thủ trước.

Vì vậy lúc y ngồi xuống, y nhìn không nổi phải thở ra một hơi dài khoan khoái.

... Một người hiểu được chuyện thoải mái, bất kể ở trong tình cảnh nào, cũng đều có thể tìm ra được cơ hội để thoải mái một chút.

Yến Xung Tiêu đối với cái điểm sở trường đó của mình, lúc nào cũng rất thỏa ý.

Không ngờ được rằng, lần này cái thở phào khoan khoái ấy vừa mới phát ra, lập tức biến thành một tiếng hô thảm thiết.

Người của y giống như một con mèo vừa bị đốt cháy mất cái đuôi, nhảy nhồm lên khỏi cái cầu tiêu.

Tuy y không có đuôi, nhưng cái chỗ mà cái đuôi vốn mọc ra, cái chỗ đó y cũng có.

Lúc người của y bắn lên khỏi cầu tiêu, chính giữa cái chỗ đó của y, đã có rõ ràng rành rành thêm một con dao, không chừng chỉ có nửa con dao, ít nhất là chỗ thấy được cũng chỉ có một nửa con dao.

Còn nửa kia, đã nằm lọt hẵn trong người y.

Cây dao đang nằm trong tay một người, người này núp trong cái cầu tiêu nơi mà tuyệt đối không thể có ai ẩn núp được.

Yến Xung Tiêu nhảy lên, y cũng nhảy theo, lưỡi dao nằm trong người Yến Xung Tiêu, cán dao nằm trong tay y.

Nếu thân thể một người mà có một nửa con dao từ một bộ vị đó cắm vào, y sẽ đau đến mức độ nào? Cái thứ đau đớn đó, không phải là bất cứ người nào có thể tưởng tượng ra được.

Một người đau đớn đến mức độ cùng cực, có bao nhiêu sức lực, cũng sẽ phát ra hết, huống gì Yến Xung Tiêu vốn có một thân khinh công Nhất Phi Xung Tiêu, vì vậy lúc y nhảy lên, tốc độ không hề giảm đi tí nào.

Người cầm dao cũng cảm thấy nhát dao đó đã đâm vừa đủ sâu, vì vậy thân hình y đã bắt đầu hạ xuống, một người đang bay lên tốc độ không giảm, một người đang hạ xuống, cán dao còn giữ trong tay, lưỡi dao đang cắm đó lập tức lòi ra, tùy theo thể hạ xuống của y mà lộ ra ngoài.

Sau đó là máu tươi từ chỗ lưỡi dao vừa rút ra, bắn vọt ra ngoài.

Yến Xung Tiêu chết không nhắm mắt.

Y vĩnh viễn không bao giờ ngờ được có người lại núp trong một cái cầu tiêu cao không tới ba thước, đường kính không tới nửa thước đó...

Y lại càng không ngờ được con dao giết chết mạng của y, lại đâm vào chỗ nhược điểm lớn nhất trong người y.

* * * * *

Lữ Thận và Lữ Mật là anh em, cái thứ công phu bọn họ luyện tập là những môn ngành công ngoại môn Quái Phích Thiết Chương, Khai Sơn Thiết Phủ, nhưng tâm tư của bọn họ thì lại tinh tế dày khít như những lộn tơ.

Bọn họ là những người trong tổ thứ hai, nhưng trong giang hồ, bọn họ đều là những tay cao thủ đệ nhất lưu cả.

Bọn họ nghe gió biện nhận ra vị trí, biện nhận ra được phương hướng của những mũi tên phát ra hướng nào, tránh hết đám tên phóng ra như mưa gió đó rồi, bọn họ lập tức thừa cơ bay lọt vào nơi đây.

Nơi đây là nhà bếp, theo đúng như suy đoán của họ về vị trí và phương hướng, nơi đây ắt phải là nhà bếp của tiệm Thịnh Ký.

Tiệm Thịnh Ký trước giờ làm ăn vốn rất phát đạt, người làm việc rất nhiều, ai ai cũng phải ăn, nhà bếp của bọn họ dĩ nhiên là phải lớn lắm.

Có điều, lúc này trong tiệm Thịnh Ký, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, không có lấy một người, nhưng trong phòng bếp hỏa lò đồ sộ vẫn đang còn lửa, lửa trong lò đang cháy rất mạnh, trên hai bếp, một bên có để một cái nồi nấu thật lớn, một bên thì để một cái nồi chưng cũng thật lớn.

... Một cái nồi nấu lớn đến mức có thể giấu một người trong đó, và một cái nồi chưng cũng lớn đến mức có thể giấu một người trong đó.

Anh em nhà họ Lữ nhìn nhau một thoáng, đuôi mắt như có nụ cười, nụ cười nhạt. Chỉ trong cái tích tắc đó, hai anh em bọn họ đã xông lại trước hỏa lò, một người dùng tay trái giở nắp nồi nấu lên, còn tay phải người kia thì giở nắp nồi chưng lên.

... Chương lực của anh em bọn họ, một người thì luyện tay phải, người kia luyện tay trái.

Tay trái cầm nắp nồi lên, chương lực nằm trong bàn tay, nắp nồi giở lên, chương lực nhả ra, một chương táng mạng.

Bất kể núp trong nôi là hạng người nào cũng thế thôi, bàn tay trái nhả chưởng lực ra, người trong nôi mệnh vận cũng đều như nhau.

Điều đáng buồn là, bọn họ đều không ai đánh xuống, bởi vì trong nôi nấu không có người, trong nôi chưng cũng không có người. Người đâu rồi?

Anh em họ Lữ bỗng gào thét lên như chó sói, trong hỏa lò lửa đang thiêu đốt kia, bỗng có hai cây sắt đỏ hồng đâm ra, đâm ngay vào bụng dưới của bọn họ.

Hai cây sắt đâm ra êm ru không một tiếng động, đâm lút vào trong bụng dưới của hai người rồi, mới phát ra một tiếng soạt nhỏ.

Một tiếng động nhỏ xong, rồi lại không còn gì cả.

Nghe tiếng động đó, anh em họ Lữ mới cúi đầu xuống, cặp mắt lập tức lộ đầy vẻ kinh khủng và sợ hãi.

Bọn họ thấy rõ ràng bụng dưới của mình đang bốc khói, không những vậy còn đang bốc lên mùi thịt cháy nghệt mũi.

Bọn họ nhìn không nổi phải nôn mửa ngay ra.

Nôn mửa cũng chẳng phải điều gì xấu xa, chỉ có người còn sống mới nôn mửa, chỉ tiếc là vừa mới nôn mửa, bỗng nhiên chẳng còn nôn mửa được.

... Có ai thấy người chết nôn mửa bao giờ?

Hỏa lò bỗng nổ tung, hai gã áo đen từ trong hỏa lò đang thiêu đốt tung người nhảy ra, giống như quỷ sống từ dưới địa ngục chui lên vậy, trên áo quần màu đen còn đang lấm tấm những đốm lửa hồng rực rỡ.

Cây đèn làm bằng thứ giấy từ vỏ cây dâu trong suốt, treo ở trên cao thành một hàng dưới mái nhà, đưa qua đưa lại nhẹ nhàng trước gió.

Nếu có ai nói, có người nào núp được vào trong một cái đèn như vậy, thì ai mà tin cho được?

Có ai mà cứ treo mình dưới mái nhà, theo cái đèn đong đưa không ngừng trước gió?

Có ai mà rút người mình được thành khối nhỏ, núp vào trong một cái đèn lớn chừng bằng bình rượu?

Đây vốn là chuyện không thể nào xảy ra được.

Huống gì, đèn làm bằng giấy trong, cho dù có người nào tinh linh tới đâu, nhét được người mình vào trong một cái đèn treo dưới mái nhà như

vậy, bên ngoài ai ai cũng có thể thấy rõ ràng.

Vì vậy mấy kẻ chiến tích lẫy lừng trong tổ thứ hai bọn môn hạ của Mộ Dung công tử, là Hồ Khuru Ngũ Kiệt đến đây, trong lòng y đã giảm đi rất nhiều cảnh tỉnh.

Bởi vì bọn họ còn chưa phải thực sự là đại hành gia, bọn họ còn chưa biết trong giang hồ lúc nào cũng có thể có những chuyện không thể xảy ra mà vẫn xảy ra, bởi vì trên cái thế giới này vốn có những chuyện, những thứ, những người không thể nào tưởng tượng cho nổi.

Có một thứ vỏ cây dâu dùng phương pháp rất kỳ quái bí mật, trong đó thậm chí còn hỗn hợp những thứ keo vô cùng quý giá, để làm ra thứ giấy mà người ngoài không thể thấy được bên trong, nhưng người bên trong lại thấy được bên ngoài.

Có những loại người chỉ dùng một ngón tay thôi là có thể treo người mình ở một chỗ cực kỳ nhỏ hẹp, co rút xương thịt của mình tới một mức độ con người khó mà chịu đựng được.

Những người đó cũng có cái nhẫn nại chịu được thống khổ cơ hồ đến mức cực độ của con người.

Hồ Khuru Ngũ Kiệt không biết được cái khả năng nhẫn nại đó, vì vậy mà bọn họ đành chịu chết chắc.

Chính trong cái lúc tâm tình bọn họ đang thư giãn ra đó, trong đèn đã có người phá giấy tung ra ngoài, tay cầm đao, ánh đao lóe sáng, nhanh như điện xẹt, chỉ trong cái lóe sáng đó, đã cắt lấy đầu bọn họ ra khỏi cổ.

Những người đó tuy động tác cắt đầu không được nhanh như đũa đồng tử mặc áo hồng, nhưng cũng đủ nhanh lắm rồi.

Những cái đầu bị bọn họ cắt xuống, có cái còn đang chớp mắt, có cái ánh mắt đang lộ vẻ kinh khủng, có cái đầu lưỡi đang thè ra còn chưa kịp rút vào, có cái da thịt trên mặt còn đang cử động không ngớt.

Cái thứ run rẩy đó, xem ra cũng rất có nhịp điệu, xem ra cũng có vẻ như cái run rẩy của một xử nữ được một người đàn ông ôm vào lòng lần đầu tiên vậy.

... Trong cái run rẩy đó, xử nữ sẽ rất mau chóng trở thành không còn là xử nữ nữa, người sống cũng rất mau chóng trở thành người chết.

Tại sao những cái nhíp điệu vô cùng đẹp dễ đó của sinh mệnh, lại không thể nào lâu dài cho được.

Nơi nào có người đầu tiên đến ở, đều có tiệm quan tài, cũng chính như chỗ đó nhất định phải có nhà cửa vậy.

Có người sống đó, ắt có người chết đi, người sống phải có nơi cư trú, người chết phải vào quan tài.

Muốn biết nhà cửa một nơi nào đó lớn hay không, phải xem người ở đó sống có sung sướng hay không. Còn cái giường trong nhà có lớn hay không, không nhất định là phải xem vợ chồng chủ nhà trong đó có ân ái đầm thắm với nhau hay không.

Bởi vì ân ái đầm thắm nhiều ít, không tỷ lệ với cái giường lớn nhỏ, có khi vợ chồng ân ái mặn nồng với nhau càng nhiều, cái giường ngược lại càng nhỏ đi.

Nhưng cái tiệm quan tài ở một nơi lớn hay không lớn, nhất định phải xem cái nơi ấy người chết nhiều hay không nhiều.

Cái thị trấn nhỏ bé này không nhiều người chết cho lắm, ít ra, trước đêm nay cũng còn chưa đủ nhiều.

Vì vậy mà trong tiệm quan tài của cái thị trấn nhỏ bé này, trừ chuyện bán quan tài ra, còn có kinh doanh thêm một vài thứ khác.

Bán thêm một chút hương đèn giấy bạc, giúp người chết có chút vốn liếng, bán áo quần liệm người chết, viết mấy chữ điệu tang cho những tay thân sĩ không biết chữ, làm mấy bức liễn chẳng mấy hay ho gì lắm, lâu lâu cũng mặc áo nhà chùa vào, cầm đồ tụng lên làm một bài vãng sinh chú, vẽ một vài đạo bùa.

Nếu còn may mắn hơn chút đỉnh thì, không những khổ chủ rộng rãi, trên thân người chết còn có rất nhiều thứ có thể làm ra tiền được, có lúc ngay cả đầu tóc cả răng cũng đổi được chút bạc vụn.

Có điều, cái thứ buôn bán chạy nhất vẫn là đồ đạc bằng giấy.

Một người có tiền chết đi, con cháu họ sẽ lo sợ y xuống dưới cõi âm sẽ không hưởng thụ được những gì đã có trên cõi dương nữa, sẽ không còn những thứ nhà cửa tráng lệ xe cộ bệch tòng tấp nập, vì vậy mà họ dùng giấy

làm thành những thứ đồ dùng, nhà cửa, xe cộ, đem đốt theo người chết, để cho người chết vẫn còn hưởng thụ được những thứ lúc có trên dương gian.

Đấy chẳng qua cũng chỉ là một cách để biểu lộ lòng hiếu kính đối với tổ tiên cha mẹ chú bác thế thôi, bất kể là người được cúng có hưởng thụ được hay không thì cũng vậy, cũng phải làm, kẻ có hiếu dĩ nhiên là đã làm rồi, kẻ bất hiếu có khi ngược lại càng làm hay hơn thế.

Vì vậy mà cửa hàng của tiệm quan tài lại có mỗi đến.

Tiệm quan tài lúc nào cũng làm người ta có cảm giác không thoải mái lắm, người làm việc trong tiệm, cả ngày tiếp xúc với mấy cỗ quan tài, tâm tình làm sao mà khoan khoái cho nổi?

Ông chủ tiệm quan tài thấy có khách lại chiếu cố, cho dù đã biết rõ có chỗ kiếm tiền, nhưng không thể để lộ ra một tí gì là cao hứng cả, khách hàng lại chiếu cố, đều là những người trong nhà mới có người chết, nếu mình mà nhảy từng từng nét mặt hơn hờ chạy ra chào đón, có giống thứ gì cho được không?

Người đến mua quan tài, dù biết người chết chôn dưới đất rồi, sẽ có gia tài cự vạn, trong lòng dù cho có cao hứng muốn chết luôn, cũng phải khóc cho sưng mặt sưng mũi đỏ cả mắt lên mới phải.

Trong tiệm quan tài, cười, là chuyện không thể nào có được. Có điều, hiện giờ đang có một người cười hơn hờ bước vào cửa tiệm.

Người này tên là Trình Đông.

Trình Đông năm nay tuy chỉ có bốn mươi bảy tuổi, nhưng ba chục năm trước y đã thành danh, thành danh rất sớm, rất hiếm thấy trong giang hồ.

Có điều người trong giang hồ ai ai cũng biết, ba mươi năm trước, sau cái trận chiến mà y nhờ đó thành danh, cái tâm của y và toàn thân từ trên xuống dưới từng bộ phận của y đã đông lạnh hết cả.

... Cái trận chiến nhờ đó một người thành danh, thông thường cũng là cái trận làm cho y đau lòng nhất, một trận thành công, tâm đau đớn như đã chết, những ngày tháng còn lại của y, có lúc hy vọng trong cái trận ấy, người bị chết không phải là kẻ thù, mà là chính mình.

Vì vậy Trình Đông đã không còn biết cười là gì từ lâu, nhưng vẻ mặt y lúc nào cũng giống như đang cười, thậm chí ngay cả lúc y đang ngủ cũng

giống như đang cười, bởi vì trên mặt y có một vết theo cười vĩnh viễn không bao giờ trừ bỏ đi được.

Cái theo cười do một nhát đao để lại. Vết theo cũng như một cây đao.

Vì vậy tuy là y có vẻ như quanh năm lúc nào cũng cười, nhưng y cũng quanh năm lúc nào cũng giết người. Người trong giang hồ đa số người chỉ cần thấy gương mặt tươi cười của y, ánh đao còn chưa thấy, đã thấy hồn phi phách tán rồi.

Chỗ nào có Trình Đông, chỗ đó có Quách Ôn, hai người như hình với bóng, kết bạn chân trời góc bể hai chục năm nay, chưa bao giờ bị thất bại lần nào, hiện tại, hai người đều đã bước vào trong tiệm quan tài, Quách Ôn cầm trong tay một cây đuốc, ánh đuốc khi mờ khi tỏ, chiếu lên năm cỗ quan tài được sơn dầu để đứng dựa trong sân sau, hai cỗ bằng gỗ trắng còn chưa được làm xong, cái phòng làm đồ đạc bằng giấy.

Trong bóng tối không ngớt vang lên tiếng la thảm thiết, không biết có bao nhiêu đồng bạn đã bị lọt vào trong ổ phục kích của kẻ địch.

Cái tiệm quan tài này chính là một nơi quá tốt để giết người, đối phương sẽ mai phục ở nơi nào nhỉ?

Trình Đông và Quách Ôn nhìn nhau một thoáng, đuôi mắt đã liếc tới chỗ ba cỗ quan tài để dựa đứng ở đó. Hai tay vũ lâm cao thủ thân trải trăm trận này, bàn tay đã thủ thế xúc tích kinh lực, chuẩn bị phát động cú tấn công trí mạng.

Có điều đợi đến lúc bọn họ bắt đầu hành động, mục tiêu họ công kích lại là cái phòng chứa đầy đồ đạc làm bằng giấy.

Nhưng bọn họ lại rất tin chắc vào cú tấn công đó.

Mai phục đã được thiết kế chuẩn bị kỹ lưỡng, sẽ không ở những chỗ mà ai ai cũng có thể tưởng tượng ra được, những tay tử sĩ đã được tuyển chọn kỹ lưỡng, sẽ có khả năng ẩn núp ở những chỗ không ai có thể ẩn núp được.

Xuất kỳ bất ý, đánh vào chỗ không được phòng bị, nếu không phải mai phục như vậy, làm sao mà đối phó được với hạng cao thủ như bọn họ?

Trình Đông dùng đao, cây thiết nhuyễn đao dài bốn thước hai tấc làm bằng thép ròng, bình thời y cuốn hai vòng chung quanh lưng, lúc cần rút ra

vung lên một cái sẽ đứng thẳng vụt lên, một chiêu Hoàn Tảo Thiên Quân, mười người lập tức đứt ngang lưng mà chết.

Quách Ôn cũng dùng đao, luyện tử tảo đao, đao dài hai thước bốn tấc, luyện tử dài ngắn tùy ý, có lúc còn có thể tùy ý dùng làm phi đao, lưỡi đao xé gió, lấy đầy kẻ địch ngoài trăm bước, tuy là đao luyện tử, nhưng lại sử dụng cương kình.

Hai thanh đao cùng bay ra, cương nhu cùng phối hợp,, đẩy hầu như là thứ tuyệt kỹ vô địch trong giang hồ. Dưới thế hợp kích của hai thanh đao cùng sử chiêu Hoàn Tảo Thiên Quân, cơ hồ không còn ai có thể toàn thân thoát lui được.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Ánh đao bay lượn, giấy vụn bay tứ tung. Có điều chỉ có giấy vụn, không có thịt không có máu, bọn họ công kích vào đối tượng, chỉ là giấy thể thôi, không có mai phục ở đó.

... Mai phục ở đâu?

Trình Đông và Quách Ôn vừa chém nhát đao ra xong, trái tim đã chìm xuống.

Tâm có thể chìm xuống, có thể chết đi, nhưng người thì không thể. Tâm mà chết bất quá là bị thương tê liệt thể thôi, còn sống lại được, nhưng giữa sinh và tử, không có chọn lựa, cũng không có cơ hội lần thứ hai.

Điểm đó bọn họ đều đã biết quá rõ, chỉ cần đã từng đối diện với sống chết một lần rồi đều biết rõ.

Cũng chỉ có những hạng người đó mới hiểu rõ được.

... Cái khoảnh khắc nhỏ bé đối diện với cái chết đó, trong lòng một người sẽ cảm thấy gì? Hoàn toàn không bạch? Hay là không minh? Kinh hãi tột độ? Hay là bình tĩnh lạnh lùng?

Tôi có thể bảo đảm, đây nhất định không phải những người chưa từng kinh nghiệm qua như vậy có thể tưởng tượng ra được, tôi nghĩ, đại khái cũng chỉ có những người đã từng đối diện với cái chết, mới có thể bảo đảm được như vậy.

Trái tim của Trình Đông và Quách Ôn tuy đang chìm xuống, gân cốt trong người lại căng thẳng lên tới tột độ.

Chính trong cái khoảnh khắc nhỏ bé đó, bọn họ đã đem hết tiềm lực trong người mình có, dồn hết vào trong thịt gân của mình, dồn hết vào trong mỗi khối thịt mỗi sợi gân.

Chỉ có cái sức sống của thịt gân, mới có thể sản sinh ra sức đàn hồi, năng lực trong cơ thể, chỉ có cái thứ kinh đó, mới có thể chế tạo ra sức tránh né và công kích.

... Tránh né nguy hiểm, công kích một nơi mai phục khác, lấy công làm thủ.

Một tay Trình Đông lạnh lùng điềm tĩnh như nước đá, một tay Quách Ôn mềm mại ôn nhu như Mỹ Vương, chỉ trong một tích tắc, đột nhiên làm một chuyện bọn họ bình thời không thể nào làm được.

Bọn họ bỗng mở miệng ra gào lên một tiếng lớn.

Gào lên một tiếng, cổ họng nở ra, bụng thu nhỏ lại, ép hết toàn bộ chân khí trực xuất ra ngoài, tiềm lực vừa mới được rót đầy vào trong thịt gân, cũng đồng thời tổng hết ra.

Cái thứ lực lượng đó làm cho người bọn họ từ trong một tình huống không thể nào biến hóa được nữa, từ một phương hướng không thể nào làm được, búng ngược người lại bằng một tốc độ không thể nào tưởng tượng ra được.

Ánh đao lóe lên, lại một chiêu Hoàn Tảo Thiên Quân nữa. Ba cổ quan tài vỡ tàn tành dưới ánh đao.

Lần này chắc hẳn không thể nào trật đi đâu được.

Cặp mắt của bọn họ đầy những sợi tơ đỏ, giống như hai cương thi khát máu, mong mỏi được thấy máu tươi đang bắn vọt ra từ lưỡi đao.

Chỉ tiếc là lần này bọn họ cũng phải thất vọng nữa.

“Ầm” lên một tiếng, hai lưỡi đao đồng thời cắm sâu vào trong rường nhà trên đầu, treo hai người lơ lửng trên không, đong đưa qua lại như trái chuông.

... Đã sai lầm một lần rồi, không chừng còn có chỗ bù đắp vào, hai lần sai lầm, lương cơ đã mất đi vĩnh viễn.

... Không lẽ nơi đây không hề có mai phục?

Không thể nào được.

... Mai phục ở đâu bây giờ?

Không biết.

Trình Đông và Quách Ôn hiện tại chỉ hy vọng mình có thể mượn một khoảnh khắc bé nhỏ đang đưa đó, hồi phục lại khí lực thật nhanh chóng.

Chỉ tiếc là bọn họ không còn tí cơ hội nào.

Cao thủ đánh nhau, sinh tử chỉ trong cái chớp mắt, chỉ cần mắc phải một lỗi lầm nhỏ nhất, cũng đã đủ chết người.

Một người phạm phải những hai lần sai lầm, nếu còn cầu mong thêm một cơ hội nữa, đó không những là một chuyện xa xỉ mà còn là điều ngu xuẩn.

Kỳ quái là, đại đa số người, ai ai cũng giống vậy.

Bởi vì một người đã đến lúc tuyệt vọng rồi, tư tưởng và hành vi đều biến thành đơn thuần và ngu xuẩn, bởi vì cái thứ kinh khủng và tuyệt vọng ấy, như một lưỡi dao bén nhọn, đã cắt đứt đi cái phản ứng minh mẫn của họ.

Chính trong cái khoảnh khắc nhỏ bé đó, hai cỗ quan tài trống rỗng bày trên mặt đất thành linh bay lên, dưới quan tài bỗng có ba cái bóng đen vụt ra.

Trình Đông và Quách Ôn mắt nhìn trừng trừng vào ba cái bóng đang bay ra, đem theo ánh hàn quang lóe lên đâm vào yết hầu và tâm tạng của mình, mà hoàn toàn không có một chút sức lực gì để tránh né đỡ gạt.

Bọn họ thình lình cảm thấy mình giống hệt như con cá chết treo trên lưỡi câu, chỉ còn để mặc tình ai nấy bổ xẻ.

Đây là lần đầu tiên bọn họ có cảm giác đó, và cũng là lần cuối cùng.

- Trình Đông lạnh lùng tàn bạo cắn thận, Quách Ôn cơ trí mẫn tiệp, hai người liên thủ, trước giờ vô địch, ta tin rằng cả đời bọn họ nhất định chưa bao giờ từng có cảm giác tuyệt vọng.

Người già tuổi hơn thở than.

- Tôi tin là bọn họ sẽ không bao giờ còn có cảm giác đó nữa.

Thiếu niên nói:

- Người chết không có cái cảm giác đó.

- Vì vậy lúc một người còn sống, y nên ráng dùng tư tưởng và cảm giác của mình, đừng bao giờ để mình bị như con cá chết treo ra đó mặc ai bổ xẻ

thì bỏ xé.

- Đúng vậy.

Thiếu niên trả lời rất nghiêm trang:

- Cái điểm đó tôi rất đặc biệt để ý nhớ kỹ.

Vẻ mặt của y không những nghiêm trang rồi, còn kính cẩn nữa, bởi vì y biết người già tuổi hơn nói với y điều đó, không phải là chuyện nói cho vui, mà là lời dạy dỗ rất là sâu xa.

Người già tuổi hơn lại hỏi y:

- Bây giờ chú đang nghĩ gì vậy?

- Tôi đang nghĩ, đợi đến lúc đèn đuốc sáng lên lại rồi, những người Mộ Dung công tử đem theo còn lại được bao nhiêu?

- Còn lại dĩ nhiên là không nhiều.

- Liễu Minh Thu đi rồi không có lấy một tin tức, Mộ Dung công tử đã chẳng chờ xem y có đắc thủ hay không, cũng không đi tra xét xem y sống chết ra sao, đã đem theo một bọn thủ hạ đến phó ước, không những vậy, còn đường đường chính chính đi qua một cái thị trấn im lìm như chết chẳng biết rõ tình hình kia.

Giọng nói của thiếu niên nghe có vẻ phẫn nộ:

- Tôi cho rằng, cái hành động như vậy, không những ngu xuẩn, mà còn rất khả ố. Không ai có quyền lực gì bắt người khác chết theo họ.

- Dĩ nhiên là chú cho rằng cái hành động đó là khả ố, lúc ta còn ở cái tuổi đó, cũng đã từng nghĩ như vậy.

- Bây giờ thì sao?

Thiếu niên hỏi người già tuổi:

- Bây giờ ông nghĩ thế nào?

Người già tuổi hơn trầm tư, sau đó lại hỏi ngược lại:

- Chú có nhớ lần này cái khẩu hiệu hành động của bọn họ có tên là gì không?

Dĩ nhiên là thiếu niên nhớ rõ, lấy khẩu hiệu của hành động là “Thiêu thân”, thật tình quả là hoang đường.

Có điều, những chuyện hoang đường, lại cứ làm người ta khó mà quên cho được.

- Chiến dịch thiêu thân.

Thiếu niên hình như biến sắc:

- Không lẽ mục đích lần này của bọn họ là giống hệt như thiêu thân, là phải đâm đầu vào chịu chết?

Người già tuổi hơn mỉm cười.

Mỉm cười có lúc cũng chẳng qua chỉ là hành vi của một người đang cảm thấy khoan khoái, có lúc cũng có thể là một câu trả lời.

Một câu trả lời cho một vấn đề mà mình không muốn nói ra, hoặc không thể nói ra.

Thiếu niên cũng đang trầm tư. Hình như y cũng không mong người già tuổi trả lời cho mình vấn đề đó.

... Vấn đề mà người khác không muốn trả lời, thường thường mình phải tự mà suy nghĩ lấy. Đưa vấn đề đó ra hỏi người khác, thường thường chẳng qua chỉ là một cách cho mình tự suy diễn.

- Tôi hiểu rồi.

Thiếu niên bỗng nói:

- Ông cho là trên thế giới này quả thật có nhiều người muốn chết lắm sao?

- Ta không nghĩ vậy bao giờ.

- Người không muốn chết tại sao lại muốn đâm đầu vào chịu chết?

- Dĩ nhiên là bọn họ còn có mục đích gì khác.

- Mục đích gì khác nữa?

- Bọn họ...

Thiếu niên bỗng đổi lời:

- Tôi muốn nói đây không phải là bọn họ, mà là nói người đó.

- Ta không hiểu người đang nói gì.

- Bọn họ là những người bị dụ lại chịu chết, người đó là người muốn bọn họ lại nạp mạng.

Thiếu niên cố diễn tả ý nghĩ của mình cho rõ ràng hơn:

- Y muốn bọn họ lại nạp mạng, bởi vì y còn có mục đích gì khác nữa, những người chết bất minh bất bạch đó, không chừng vốn không hề biết chuyện này đầu đuôi ra làm sao cả.

Người già tuổi nhìn đăm đăm vào y, một hồi thật lâu mới hỏi:

- Chú cho là chuyện đó rốt cuộc ra làm sao?

- Tôi cho là cái chuyện này đầu đuôi chỉ là một cái bẫy giăng ra thế thôi.

- Cái bẫy?

- Mộ Dung công tử đem theo bọn tùy tùng đi nạp mạng, chỉ bất quá là đặt mình vào trong đất chết để sống lại, để cho người khác ngỡ rằng mình đã chết chắc rồi.

Cái lối suy nghĩ đó rõ ràng là kỳ cục, chẳng hợp tình, cũng chẳng hợp lý.

Nhưng người già tuổi hơn đang nhìn y, ánh mắt đầy vẻ thỏa mãn.

- Tại sao Mộ Dung công tử lại muốn để cho người khác ngỡ rằng mình đã chết chắc rồi?

Thiếu niên tự hỏi mình.

Những loại vấn đề đó, thông thường chỉ có chính mình sẽ tìm đường trả lời cho mình.

- Tôi đã nghĩ ra rất nhiều lý do.

Thiếu niên tự trả lời:

- Tôi nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng chỉ còn có ba chữ.

- Ba chữ?

Người già tuổi hơn hỏi:

- Ba chữ gì?

- Sở Lưu Hương.

NGÔ DẠ LAN HOA

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Người Lấy Mạng

Sở Lưu Hương đã chết rồi, trong giang hồ ai ai cũng đều biết, y đã chết.

Một cái trấn ở biên thù, sau khi trải qua một quá trình nhiều khúc chiết và thần bí, đang sắp tiến hành một trận đánh nhau sống chết, và một Sở Lưu Hương đã chết đâu từ lâu đời, có gì là liên quan?

Dù cho Sở Lưu Hương là một trong những danh nhân nổi tiếng nhất trong giang hồ từ ngàn xưa đến giờ, nhưng nếu danh nhân mà đã chết cả mười mấy tháng nay rồi, thì cũng chỉ bất quá là một người đã chết thể thôi.

Hai người chết rồi, một người nổi danh, một người vô danh, nhưng dưới mắt của người khác, đều là như nhau.

Đều chỉ bất quá là một người đã chết, một cái thi thể.

Trong những biến cố cực kỳ phức tạp thần bí, một người đã chết không thể nào có tác dụng gì ảnh hưởng gì trong đó.

Sở Lưu Hương đã chết rồi, y cũng chỉ bất quá là một người đã chết, không có gì khác hơn những người đã chết khác.

Cái nguyên nhân của chiến dịch lần này, tại sao lại là y? Đền đuốc bỗng nhiên lại sáng rực trở lại, chiếu sáng cả con đường dài.

Chỉ trong một khoảnh khắc nhỏ bé vừa rồi, trên con đường này, đã không biết phát sinh ra bao nhiêu trận chiến ác liệt chắc hẳn sẽ được truyền tụng mãi trong giang hồ, cũng không biết đã có bao nhiêu tay cao thủ vũ lâm hò hét một cõi, đã đổ máu mà chết ở nơi đây.

Nhưng con đường vẫn còn như thế.

... Bởi vì con đường không có sinh mệnh, cũng không có tình cảm, vì vậy con đường mãi mãi lạnh lùng im lặng.

Không còn thấy một ai, người sống không thấy, người chết cũng không thấy, thậm chí ngay cả thi thể và máu me cũng không thấy.

Nếu lúc đó có ai đang đứng ở con đường đó, thì trừ những cửa tiệm phảng phất như đã biến thành những ngôi nhà ma kia ra, và những ngọn đèn đang chiếu leo lét như lửa quỳ, họ chỉ có thể thấy được ba người.

Một người mặt mày trắng bệch, khuôn mặt nổi bật, toàn thân trên dưới đượm đầy phong tư đáng dấp của những nhà quý tộc thời xưa.

... Đó là Mộ Dung công tử.

Y này giờ vẫn đang ngồi yên lặng ở đó, bóng tối chợt đến, ánh sáng chợt trở lại, trận tàn sát xảy ra trong phút chốc đó, bao nhiêu cái chết xảy ra trong khoảnh khắc đó, hình như đối với y không có một tí gì liên quan.

Thậm chí ngay cả hủy diệt cũng không dính líu gì đến y.

Người này không những không quan tâm đến chuyện sinh tử của mình, đối với cả thế giới này bị hủy diệt hay không cũng hoàn toàn không quan tâm chú ý tới.

Chuyện duy nhất y đang quan tâm, hình như chỉ bất quá là một cái bóng ở đâu mãi xa xa một chân trời hư vô phiêu dương nào đó.

Một cái bóng xem ra hình như giống một đóa hoa lan.

Lúc này chính là khoảng đâu giữa đêm.

Còn người kia thì mặc một chiếc áo trường bào trùm từ trên xuống dưới, lấy vải trắng bao mặt, nhưng nhìn vào xem ra vẫn mang một vẻ quyến rũ không thể kháng cự cũng không thể hình dung được, cho dù có đem cô ta giấu vào hang núi chôn xuống dưới đất cũng vậy, cái thứ quyến rũ đó, dù có hàng ngàn hàng vạn dặm ngoài xa, cũng làm cho người ta bị dẫn dắt dai dẳng.

Cái thứ quyến rũ đó, một người đàn ông hiểu chuyện đều có thể cảm thấy được, nhưng chẳng ai có thể nói ra được là gì.

Người thứ ba đang đứng đối diện với hai người đó, đứng tùy tùy tiện tiện ra đó, nhưng bất cứ ai nhìn y, đều cảm thấy y không phải là một người tầm thường.

Người này có chỗ nào khác thường nhỉ? Chẳng ai nói ra được, bởi vì, y vốn không có gì đặc biệt khác người.

Y không phải là kẻ xuất chúng, nhưng xem ra lại có cái nghi biểu oai hiếp người khác, y không phải là kẻ đẹp trai, nhưng xem ra lại rất có cái sức hấp dẫn người khác. Da thịt của y tuy đã bắt đầu lỏng lẻo, nhưng vẫn còn giữ nguyên cái linh hoạt nhanh nhẹn của thời trai trẻ.

Bởi vì mỗi lần y xuất hiện, y đều chuẩn bị vô cùng kỹ lưỡng.

Cái chỗ y xuất hiện, cái góc độ ánh sáng chiếu vào người y, tư thế và phương vị của y đứng, quần áo đầu tóc của y, mỗi một thứ đều đã được chuyên gia chuẩn bị kỹ lưỡng.

Bởi vì y là Thiết đại lão bản. Không những là lão bản, còn là lão đại nữa.

Thiết đại lão bản đứng xa xa nhìn Mộ Dung công tử, Mộ Dung công tử cũng đang nhìn y. Vẻ mặt của hai người xem ra rất bình tĩnh và lạnh lùng.

Ánh đèn làm khuôn mặt của Thiết đại lão bản nổi bật lên cũng giống như Mộ Dung công tử.

Chỉ bất quá, bọn họ vẫn còn có chỗ không giống nhau.

... Mộ Dung công tử tuy đang ngồi đó, nhưng xem ra y lại có vẻ cao hơn Thiết đại lão bản nhiều lắm.

Có những hạng người trời sinh ra là cứ ở mãi trên cao!

Thiết đại lão bản chắc chắn cũng có cái cảm giác đó, bởi vì y đã cảm thấy tức giận. Cũng chỉ có cái cảm giác đó, mới làm cho một tay đại hào thân trải trăm trận bò từ hạng thấp kém nhỏ bé trong giang hồ bò lên, cảm thấy phần nộ.

Có điều, chính cái lúc y đang nổi giận lên đó, gương mặt y bỗng nhiên ngược lại, lộ ra một nụ cười.

... Có ai đã từng nghe rằng, có những hạng người trước khi giết ai nhất định phải cười một cái?

Mộ Dung công tử dĩ nhiên cũng phải nhìn ra, người đang đứng đối diện với y không phải là một người đơn giản, y cũng phải nhìn ra cái sát khí và mai phục đầy bốn phía trong cái nụ cười của người này.

Những người tùy tòng y đem theo, hình như chỉ trong một khoảnh khắc toàn bộ đã bị bóng đêm nuốt trọn.

Dù cho một người trước giờ chưa hề sợ chết, đến giờ phút này, cũng không khỏi cảm thấy khẩn trương, dù không cảm thấy sợ hãi, cũng không

khỏi bị khăn trương lên.

Nhưng Mộ Dung công tử hình như ngoại lệ.

Thiết đại lão bản lạnh lùng nhìn y, bỗng thở ra, không những vậy, còn thở ra một hơi:

- Người không nên lại đây.

Y đang nói với Mộ Dung công tử:

- Tuy người là một tay hảo hán, nhưng thật tình người không nên lại đây.

- Tại sao?

- Bởi vì gã Mộ Dung ta muốn, trên người một đời, không phải là người.

Thiết đại lão bản nói:

- Huống gì người vốn không phải là người trong dòng họ Mộ Dung.

... Mộ Dung Thanh Thành chết rồi, dòng họ Mộ Dung không có người nối dõi, bèn đem nhị thiếu gia nhà cô cậu của họ qua, kế thừa hương hỏa dòng họ bên này, dĩ nhiên cũng tiếp nhiệm chương môn dòng họ Mộ Dung.

Chuyện đó trong giang hồ không còn là một điều bí mật.

- Ta đã điều tra người kỹ lưỡng.

Thiết đại lão bản nói:

- Ta hiểu rõ người, đại khái chắc còn hơn là chính người nhiều.

- Sao?

- Không những người là một tay hảo hán, người cũng là một nhân tài, lúc còn thiếu niên đã từng giúp họ Mộ Dung trừ hoạch được nhiều chuyện lớn, thành tích không nhỏ tí nào, vì vậy họ Mộ Dung lần này mới chọn người làm kẻ kế thừa ngôi vị chương môn của dòng họ.

Thiết đại lão bản nói:

- Bởi vậy ta mới nghĩ không ra.

- Nghĩ không ra chuyện gì?

- Ta nghĩ không ra, tại sao lần này người lại đến đây để nạp mạng.

Thiết đại lão bản nói:

- Lần này, không những kế hoạch của người thiếu chu mật, hành động càng sơ sót, làm như thật tình muốn lại chỉ để nạp mạng vậy.

Mộ Dung công tử bỗng bật cười lên, giờ này phút này, chẳng ai hiểu được tại sao y còn cười cho nổi.

... Có ai biết rằng, có những người biết rõ ràng là mình chắc chắn sẽ chết, vẫn phải cười một cái.

* * * * *

Sau bao nhiêu năm, gã thiếu niên khát vọng hiểu biết cái trận chiến đó, đã cho rằng nó rất hoang đường, mà người lớn tuổi hơn y không hề có chút gì trách móc, chỉ bắt quá hỏi y một vài câu hỏi đơn giản.

... Nơi đây, một người có nhiệm vụ tường thuật trận chiến này năm xưa, phải nói rõ ràng một điều trước hết là, bởi vì trận chiến này không những ảnh hưởng trọng đại đến đại cuộc trong giang hồ, mà kế hoạch trong đó rất tinh tế chu mật, chiến lược rất kỳ dị nguy bí, được giang hồ xưng tụng là một trong ba trận chiến lừng danh nhất từ xưa đến giờ. Người kế hoạch trận chiến này, dĩ nhiên phải là một tay xuất thế kỳ tài trong thiên hạ.

Vì vậy biết bao nhiêu năm sau đó, vẫn còn có người tranh luận không thôi.

Hôm đó, người lớn tuổi đã hỏi thiếu niên một câu như sau:

- Chú có thể biện luận ra được nguyên nhân chủ yếu của trận chiến là Sở Lưu Hương?

- Đúng vậy.

- Chú làm cách gì xác định được như vậy?

- Bởi vì chưa một ai đã từng thấy Sở Lưu Hương quả thật đã chết hay chưa.

Thiếu niên nói:

- Lúc ông ta chết, không có ai có mặt ở đó, ông ta chết rồi, cũng không ai thấy thi thể ông ta ở đâu.

- Thần long chưa chết, không thấy được đuôi, thần long chết rồi, đầu cũng chẳng thấy.

Người lớn tuổi nói:

- Ngay cả một con bướm xạ tượng trước khi chết còn đi kiếm chỗ nào ẩn bí để khỏi bị người ta tìm thấy phá phách, huống gì là Hương Soái.

- Đúng vậy, cái đạo lý đó, tôi cũng hiểu được.

Thiếu niên nói:

- Có những hạng người quả thật cũng giống như Hương Soái, lúc sống, chỉ thấy đầu không thấy đuôi, lúc chết, bay xa khỏi cửu thiên tầng trời.

- Nếu vậy, chú còn có vấn đề gì nữa?

- Vấn đề là, một người như vậy, làm sao mà chết dễ dàng như vậy?

Thiếu niên nói:

- Lúc ông ta chết, có thật là chết rồi chưa, cái chết của ông ta, có phải chỉ bất quá là một thứ thủ đoạn thể thôi?

Thậm chí y còn đề tĩnh người lớn tuổi:

- Từ xưa đến giờ, cũng không biết có bao nhiêu tay danh hiệp, danh tướng, danh sĩ đều đã từng qua cái hoàn cảnh đó, bởi vì bọn họ ai ai cũng đều nổi danh quá.

... Một người nếu đã nổi danh quá, thì không khỏi sẽ có vô số những phiền não đi theo, nếu y muốn hoàn toàn thoát khỏi những thứ phiền toái đó, cái phương pháp triệt để hữu hiệu nhất là “chết”.

- Vấn đề là, ông ta chết thật? Hay chỉ chết giả?

Người lớn tuổi than thở một tiếng. Cái đạo lý đó dĩ nhiên y cũng minh bạch, không chừng còn minh bạch hơn đại đa số người trên thế gian này nhiều.

Mỗi nếp nhăn trên gương mặt của y, đều là những ngấn tích của sinh mệnh, có những vết tuy là do những nhát đao tạo ra, nhưng còn không khắc sâu vào tâm khảm bằng những kinh nghiệm đau đớn từ máu và nước mắt ra.

- Nếu cái lý luận của chú có thể đứng vững được, thì một người như Sở Lưu Hương, được một cơ hội nào đến, sẽ có thể an nhàn hưởng một cuộc đời còn lại, làm những chuyện ông ta vốn rất muốn làm mà không được, thoải mái theo ý mình, không còn bị trói buộc bởi gì khác.

Người lớn tuổi than thở, tiếng than thở đượm đầy vẻ ngưỡng mộ:

- Nếu một người được “Chết” như vậy, thì còn chuyện gì khác làm cho y sống lại cho được?

- Có.

Câu trả lời của thiếu niên vẫn còn rất khẳng định:

- Sớm muộn gì rồi cũng có. Bởi vì mỗi người trong cuộc đời sẽ có lúc phải làm những chuyện y vốn không muốn làm, nhất là những người như Sở Lưu Hương.

- Sao?

- Có chỗ không làm được, có chỗ nhất định phải làm.

Thiếu niên nói:

- Mỗi người trong đời mình đều có làm những chuyện mình vốn không muốn làm, cuộc đời của y như vậy mới có ý nghĩa.

- Đây là ai nói vậy?

- Ông nói đấy.

Thiếu niên nói:

- Ông nói với tôi điều gì qua một lần, trước giờ tôi đều không quên, huống gì, ông đã nói với tôi điều đó không biết bao nhiêu lần.

... Đây cũng không phải là chuyện nhàn nhã nói chơi. Đây là điều đã được kinh nghiệm khổ đau không biết bao nhiêu lần dạy dỗ dùm. Mỗi lần nói, cảm giác đều không giống nhau.

Người nói cảm giác đã không giống nhau, người nghe cảm giác cũng không giống nhau.

Người lớn tuổi cười khỗ, y chỉ biết cười khỗ.

Chỉ bất quá, y còn muốn hỏi vậy, bởi vì, hỏi, có lúc cũng là một cách dạy dỗ.

Bởi vì những câu mình tự trả lời, đại khái so với người khác cường bách mình nhớ, lại càng khó mà quên được.

- Nếu Sở Lưu Hương quả thật chưa chết, ông ta đang sống trong cái cảnh ông ta đã từng mơ ước.

Người lớn tuổi hỏi thiếu niên:

- Thì có chuyện gì chú nghĩ, có thể bức bách ông ta phải trở lại chốn giang hồ?

Chúng ta có thể tưởng tượng ra được, ông ta đang đi trên chiếc thuyền vừa nhanh vừa thoải mái vừa hoa mỹ đó ngao du sông biển, ông ta đang hưởng thụ mật ý của Điềm Nhi, nhu tình của Dung Dung, hương sắc của Hồng Tụ.

Thậm chí, hiện tại ông ta rất có thể đã tới xứ Ba Tư, đang làm thượng khách trong cung điện nhà vua, đang nằm nghiêng dựa vào tấm thảm êm như nhung dày như mây, đang nhấp chén dạ quang bồi đắp đầy bồ đào mỹ tửu, tựa vào vai Dung Dung, hôn nhẹ lên bàn tay của Điềm Nhi và Hồng Tụ, khâm thưởng cái rún của các cô Ba Tư đang nhún nhảy run động theo điệu nhạc.

... Trong cái hoàn cảnh đó, còn có gì có thể làm cho một người có thể quay ngược lại chốn giang hồ, với bao nhiêu ân oán tàn sát đầm máu tanh tưởi?

- Có.

Thiếu niên nói:

- Nhất định là có.

Y nói càng khẳng định:

- Mỗi người ai ai cũng phải trả một cái giá cho một vài chuyện nào đó, nếu không đi làm một chuyện, y sẽ không còn là một con người, cũng không xứng đáng là một con người.

- Chú đang nói một vài chuyện gì vậy?

- Tình bạn bè và nghĩa khí vĩnh hằng bất biến, một thứ niềm tin đã nói ra là không thay đổi bao giờ, một thứ cảm giác thiếu nợ phát ra từ chính nội tâm.

Vẻ mặt của thiếu niên rất nghiêm trang đến mức độ như đau khổ:

- Còn có cái tình yêu bất diệt giữa đôi lứa sinh tử có nhau.

... Gã thiếu niên này quên mất đi một thứ khác, y quên đi mất “thân tình”.

Máu đậm hơn nước lã, thân tình vĩnh viễn là một thứ tình cảm cơ bản mà nồng đậm nhất của loài người, và cũng là thứ tình cảm được luân lý và đạo đức tôn sùng lên hết cả mọi thứ.

Gã thiếu niên này không đề cập đến cái tình cảm vĩ đại đó, chỉ bất quá bởi vì y vốn không thể nào hiểu được cái tình cảm thâm sâu vĩ đại đó.

Bởi vì y là một đứa trẻ mồ côi, sinh ra là đã bị ném vào trong rãnh mương tự sinh tồn lấy.

Người lớn tuổi hiểu được tình cảm của thiếu niên, vì vậy y chỉ nói:

- Ta cũng có rất nhiều bạn bè rất trọng về tình cảm, có người trọng tình bạn, có người trọng hiếu đễ, có người trọng tình, có người trọng nghĩa.

Người lớn tuổi nói:

- Cái chỗ trọng tình trọng nghĩa của bọn họ, cũng chính là cái nhược điểm của bọn họ.

- Đúng vậy.

Thiếu niên nói:

- Cái thứ tình cảm đó, có thể làm vàng đá tan chảy ra, có thể nói một cách khác, người kia chỉ cần có một chút gì tình cảm thôi, cũng đều có thể đem trái tim của họ bỏ ra được làm đôi.

- Nói quá hay.

Người lớn tuổi nói rất thành thật:

- Chú nói câu đó rất hay.

- Hương Soái sở dĩ mà là Hương Soái, chính vì ông ta có tình cảm.

Thiếu niên nói:

- Ông ta có tình cảm, vì vậy mới có thể thương yêu người ta thành thực, ông ta yêu người khác thành thực, vì vậy mà người khác mới yêu lại ông ta thành thực, dù trong một trận chiến sống chết treo trên mảnh sợi tóc, ông ta thường thường vẫn có thể nhờ vào cái chân tình, cái lòng thành vào sinh mệnh đó, mà phản bại thành thắng, hủy diệt được đối phương.

... Cái đạo lý đó lại càng khó hiểu, nhưng người lớn tuổi hiểu.

Một người không có lòng yêu thương, làm sao có được niềm tin, một kẻ không có niềm tin, làm sao mà thắng được?

Giọng nói của thiếu niên cũng tràn đầy tin tưởng:

- Nếu muốn làm cho Sở Hương Soái sống lại, dĩ nhiên chỉ còn cách dùng “tình cảm” để lay động ông ta.

Y nhìn chăm chú vào người lớn tuổi:

- Cái tình cảm của một người, cũng chính là nhược điểm của y, nhưng nếu có ai hỏi tôi, tình cảm của Hương Soái để đâu, tôi không thể trả lời được.

Thiếu niên nói:

- Bởi vì tình cảm của ông ta, nơi nào cũng có.

Người lớn tuổi trầm ngâm.

Trong một khoảnh khắc nhỏ bé, vẻ mặt của y bỗng nhiên cũng biến thành thật nghiêm trang, không những nghiêm trang, mà còn có vẻ tôn kính.

Y bỗng phát hiện ra, người trẻ tuổi đang ngồi trước mặt y, đã biến thành một kẻ trưởng thành.

- Có phải cái ý của chú là, trong giang hồ có một số người vốn kỵ Sở Lưu Hương, vẫn còn chưa tin y đã chết thật.

Người lớn tuổi thu thập ý kiến của thiếu niên lại:

- Vì để chứng minh điều đó, bọn họ thậm chí không tiếc bỏ ra bao nhiêu tài của sức người, làm thành một tổ chức bí mật, để hòng thực hiện một kế hoạch cực kỳ chu mật.

- Đúng vậy.

Thiếu niên nói:

- Cái ý của tôi chính là như vậy.

- Muốn tiến hành cái kế hoạch này, bước đầu tiên là phải tìm một người mà Sở Lưu Hương không thể nào không cứu, rồi đặt người đó vào trong hoàn cảnh nguy hiểm.

- Đúng vậy.

- Nhưng cho dù Sở Lưu Hương chưa chết, ông ta cũng đã thoát xuất giang hồ, làm sao biết được có một người bạn, người thân đang trong hoàn cảnh nguy hiểm?

Người lớn tuổi tự trả lời câu hỏi:

- Muốn cho Sở Lưu Hương nhất định sẽ biết được chuyện đó, dĩ nhiên phải trước hết làm cho chuyện đó xao động trong chốn giang hồ!

- Vì vậy chú nghĩ là cái chiến dịch Thiêu Thân lần này, hoàn toàn phù hợp vào trong những điều kiện đó.

- Đúng vậy.

Thiếu niên nói bằng giọng chắc nịch:

- Tôi tin là nhất định rất phù hợp.

- Nhưng ta còn có một chỗ nghi vấn.

- Sao?

- Giang hồ đồn đãi, đều nói là cái chết của Hương Soái, là do gia trưởng của nhà thế gia Mộ Dung năm xưa, tức là Mộ Dung Thanh Thành thiết kế hãm hại.

... Mộ Dung Thanh Thành lợi dụng biểu muội tuyệt sắc vô song của mình là Lâm Hoàn Ngọc, dụ Sở Lưu Hương vào một hang sâu đen tối đầy khổ nạn, khuất nhục, bi thảm, không cách nào ló đầu lên được, làm cho cái vị nhân vật truyền kỳ chưa từng bại trận này, trừ cái chết ra, không còn một chọn lựa nào khác.

Những lời nói đó, không còn là những lời đồn đãi trong giang hồ, nó đã là những lời bình giảng của các thuyết thư tiên sinh hàng ngày lấy ra để câu dẫn khách.

Câu chuyện này, dĩ nhiên là thiếu niên cũng biết, vì vậy người lớn tuổi lại hỏi y:

- Nhà Mộ Dung và Sở Lưu Hương đã có những ân oán như vậy, tại sao Hương Soái lại đi cứu Mộ Dung công tử làm gì?

Thiếu niên ngẫm ngẫm một hồi, thật lâu mới trả lời:

- Hương Soái là một người đa tình, không những vậy, còn là người của đại chúng, là thần tượng của đại chúng, nếu nói cả đời ông ta chỉ có một người đàn bà, đó là chuyện không thể nào đúng, cũng không thể nào hợp lý.

Thiếu niên ráng biện luận:

- Nếu như nói cả đời ông ta chỉ có một người đàn bà, ít nhất tôi là người sẽ cảm thấy ông ta không xứng đáng là Sở Lưu Hương.

Y không đi trả lời câu hỏi của người lớn tuổi, lại đi nói đến một chuyện không có tý gì liên quan tới chuyện hai người đang thảo luận, mà người lớn tuổi lại còn bình tĩnh im lặng ngồi nghe y nói hết.

- Một người như vậy, tình cảm ắt hẳn sẽ rất thâm thúy hơn cả ai khác.

Thiếu niên hững hờ nói tiếp:

- Tình cảm của hạng người như vậy, tôi có thể hiểu được.

Người lớn tuổi nhìn y, ánh mắt đầy vẻ thương cảm, và cũng đượm một nụ cười:

- Đạo gần đây, chú hiểu biết càng lúc càng nhiều chuyện đó.

Thiếu niên cũng mỉm cười, nụ cười cũng đầy thương cảm.

- Tôi nghĩ là ai ai cũng vậy thôi.

Thiếu niên trầm mặc:

- Ngày tháng qua nhanh, không mấy chốc mà qua đi, được một kẻ hiểu mình, chết cũng không ân hận.

Y nói:

- Tôi nghĩ Hương Soái nhất định cũng vậy, vì thế dù ông ta có vì Lâm Hoàn Ngọc mà chết đi, ông ta cũng không có gì oán trách, huống gì, Lâm Hoàn Ngọc sau khi ông ta thất tung không được bao lâu, cũng đã tàn tạ đời hương phấn.

Y nói hững hờ như nước mùa thu, nhưng thật ra lại nồng đậm còn hơn mật ngọt mùa xuân.

... Một cô thiếu nữ tuyệt sắc bị người ta lợi dụng, bị ân nhân bức bách mình đi làm một chuyện mình không muốn làm, dĩ nhiên cô cũng biết người tình và anh hùng duy nhất trong tâm mục của mình sẽ vì chuyện mình làm mà đi vào con đường chết, làm sao cô còn sống được cho nổi!

Đây không phải là một chuyện cố sự đầy những ảo tưởng, cũng không phải là chuyện để nói cho các cô các cậu đa sầu đa cảm nghe.

Đây là chuyện trong giang hồ.

... Người trong giang hồ là hạng người như thế nào?

Về một phương diện nào đó, không chừng bọn họ vốn không phải là người, bởi vì tư tưởng và hành động của bọn họ không giống như những người khác.

Thân thể của bọn họ như phù vân, như chiếc lá rơi trong gió, một nhúm lục bình trôi nổi, không nắm giữ gì, cũng không có được gì, ngay cả căn rễ cũng không có.

Cái bọn họ có, chỉ là một lồng ngực đầy máu, máu rất nóng.

Bọn họ khinh lờn chết sống, trọng nghĩa khí, chỉ vì một câu nói, chuyện gì cũng có thể làm được.

Trong tâm mục của bọn họ, cái chuyện liên quan đến “cái chết của Sở Lưu Hương”, không hề là một chuyện cố sự lãng mạn, mà là một âm mưu

có thể thay đổi mệnh vận của bao nhiêu người. Thậm chí còn là một âm mưu có thể thay đổi cả lịch sử.

Đối với một người giang hồ mà nói, chuyện này không hề cho họ cái cảm giác lãng mạn bi thương thê khổ, mà là một thứ trầm thống không cách nào miêu tả được, giống như bị từng ngọn roi quật vào trái tim vậy.

... Không có ngày nào là yên tĩnh, không có ngày nào có thể sống được một ngày như mình mong muốn.

Không có một ngày nào mà mình có thể sống được yên tĩnh với người mình yêu thương, cũng không có ngày nào mình làm được những chuyện mình muốn làm.

... Sau đó rồi sao nhỉ?

Sau đó là chết đi.

... Nếu vận khí mình được may mắn, mình sẽ được lên đến tận đỉnh cao, đến lúc đó, ai ai cũng sẽ muốn mình chết, muốn mình chết bằng bất cứ thủ đoạn nào, dùng tận trăm phương ngàn kế muốn đặt mình vào trong chỗ chết.

... Nếu vận khí mình không được may mắn, thì lúc đó mình đã là một người chết.

Ngay cả Sở Lưu Hương cũng không ngoại lệ, huống gì ai khác?

Do đó mà người giang hồ bắt đầu thấy đau lòng, thậm chí những tay giang hồ hào sảng cũng không khỏi đau lòng.

Thậm chí ngay cả kẻ thù của Sở Lưu Hương cũng không khỏi vì y mà đau lòng, xem Lâm Hoàn Ngọc như một người đàn bà lòng dạ như rắn độc.

Chỉ có Sở Lưu Hương là ngoại lệ.

Bởi vì không những bọn họ đã từng yêu nhau, mà còn rất hiểu nhau, vì vậy trước khi chết, Lâm Hoàn Ngọc đã có nói:

- Nếu chàng còn sống, nhất định chàng sẽ hiểu cho tôi, bất kể tôi đã làm gì chàng, chàng đều sẽ tha thứ cho tôi, bởi vì chàng nhất định đã biết tình cảm của tôi đối với chàng như thế nào rồi.

Cô nói:

- Chuyện gì cũng đều là giả cả, tình cảm của tôi đối với chàng là không giả thôi.

Những lời cô nói cũng không giả.

... Thế giới này còn có gì chân thật hơn là cái chết?

- Hương Soái nhất định sẽ muốn cứu Mộ Dung công tử, chỉ vì gã Mộ Dung công tử này, là từ nhà họ Lâm trực tiếp mà ra.

Thiếu niên nói:

- Nhà họ Lâm và họ Mộ Dung là anh em cô cậu, gã Mộ Dung công tử này chính là anh em ruột của Lâm Hoàn Ngọc.

Có một đêm, khoảng chừng lúc trăng tròn, khoảng vào lúc cuối xuân, trong căn nhà nhỏ ở mé núi xa xa.

Có hai người, giữa hai người với nhau không còn gì nữa, chỉ còn một thứ tơ nhu tình mờ nhạt không thể nào mất đi được.

Cũng ngày hôm đó, Sở Lưu Hương đã từng nói với cô, bằng lòng làm bất cứ một chuyện gì cho cô.

Cô chỉ muốn y làm một chuyện.

... Cô muốn y chiếu cố cho em ruột của cô.

- Y là người thân ruột thịt duy nhất của em trong thế giới này, em mong anh lo liệu cho y, mong anh đừng để cho y bị người khác lăng nhục khinh lờn, trong lúc anh còn sống.

Cô nói:

- Anh chỉ cần đáp ứng với em chuyện đó, em có sống hay chết cũng rất cảm ơn anh.

Sở Lưu Hương đã đáp ứng với cô.

Có câu nói đó, nếu Sở Lưu Hương còn sống, làm sao y chịu để Mộ Dung công tử chết dưới tay người khác?

- Đặt mình vào chỗ chết để sống lại, lấy câu nói đó để hình dung ra chuyện này, tuy có bề không ổn thỏa, nhưng cũng có thâm ý trong đó.

Người lớn tuổi thở than:

- Trong hoàn cảnh đó, Sở Lưu Hương chỉ còn cách sống lại mà thôi.

- Phải là vậy.

- Vậy thì cái kế hoạch này thành công không còn nghi ngờ gì cả?

Người lớn tuổi hỏi.

- Dù có thành công, cũng sẽ bị hậu thế mỉa mai.

- Tại sao?
- Bởi vì nó quá tàn bạo.
- Tàn bạo?

Người lớn tuổi hỏi:

- Binh gia tranh đấu, không có chỗ nào là không dùng hết tận cùng, chú có thấy trên chiến trường lúc nào mà không tàn bạo không?

- Cái ý của tôi không phải là vậy!

Thiếu niên trầm ngâm:

- Cái ý của tôi là, cái kế hoạch này không những tàn ngược, mà còn mất hẳn đi cái nhân tính!

Y lại ráng bổ sung:

- Ngoài mặt nhìn vào, cái kế hoạch này xem ra có vẻ lý trí cực kỳ, và rất văn nhã, thật ra thì thật là tàn nhẫn, chỉ có những người hoàn toàn không còn nhân tính, mới làm được chuyện như vậy.

Y dùng liên tiếp mấy lần ba chữ tàn bạo, tàn ngược, tàn nhẫn để hình dung ra chuyện này, ngay cả cặp môi cũng vì phấn khích quá mà lợt lạt cả ra.

- Cái chỗ kinh khủng nhất trong kế hoạch, là bao nhiêu người bị mất mạng trong kế hoạch, đều là những kẻ vô hạnh, không những vậy, còn không biết gì đến bên trong câu chuyện.

Thiếu niên nói:

- Bọn họ vốn chỉ vì một chút nghĩa khí trong giang hồ đi dự một trận chiến tranh danh danh dự, tuy chết cũng không tiếc, nhưng nếu bọn họ biết rằng mình chỉ bất quá là một công cụ bị lợi dụng thế thôi, tôi tin rằng bọn họ nhất định sẽ chết không nhắm mắt.

Thiếu niên lộ vẻ trầm thống rồi nói tiếp:

- Trong tâm mục của người giang hồ, cái điểm đó vô cùng quan trọng.
- Ta hiểu.

Giọng nói của người lớn tuổi cũng nặng nề:

- Nhất là Minh Sát Thu Hào Liễu tiên sinh, cái chết của y, thật tình làm cho người ta đau lòng.

... Liễu tiên sinh dĩ nhiên là phải chết, nếu y không chết, nếu y phá hết màng lưới của ty sĩ, cái chiến dịch Thiêu Thân lần này, không phải là bị tiêu hủy đi sao?

Nhưng cái chiến dịch lần này, nếu đã được mệnh danh là Chiến Dịch Thiêu Thân, thì kết quả đã được định đoạt từ lâu.

Thiêu thân nhảy vào ánh đèn, chỉ có đường chết. Liễu tiên sinh là thiêu thân, vì vậy Liễu tiên sinh dĩ nhiên cũng chỉ có đường chết.

Người đã chết không biết sự tình bên trong ra sao, dĩ nhiên lại càng không biết tổ cáo cho người khác biết hành động trước sau ra sao, vì vậy chuyện này, phát triển tới đâu, cũng chỉ có người còn chưa chết mới biết tới. Y, thật ra chính là kẻ đã kế hoạch cả một chuyện này từ đầu đến đuôi.

... Thiên hạ còn chuyện gì có thể khó làm người ta giải thích hơn là chuyện này? Bởi vì nếu hành động mà thành công, ngược lại đối với y, là thất bại tuyệt đối; hành động mà thất bại, mới là thành công, thất bại hoàn toàn chính là thành công mỹ mãn, mất mát, đối với y lại là thắng lợi lớn nhất.

- Trong chuyện này, còn có hai người nữa rất trọng yếu, mà chúng ta hình như đến giờ vẫn quên không nhắc tới.

Thiếu niên nói.

Y nói đây dĩ nhiên là hai thiếu nữ mặc áo trường bào trùm từ trên xuống dưới, lấy vải trắng che mặt, lúc nào cũng đi bên cạnh Mộ Dung công tử.

- Nhất là Tiểu Tô.

... Tiểu Tô chính là Tô Tô, họ Tô, tên là Tô, là người đi theo Liễu tiên sinh đột phá đám ty sĩ. Cũng là người đã lấy mạng Liễu tiên sinh.

- Cô ta là một con cờ bí mật.

Thiếu niên tự mình giải thích cho mình:

- Mộ Dung công tử dĩ nhiên rất hiểu Liễu Minh Thu, vì vậy y mới đem hai người đó theo bên mình trước, bởi vì y biết Liễu Minh Thu nhất định sẽ nhìn ra được khả năng tiềm lực của hai người đó.

- Đấy chẳng qua chỉ là một lý do Mộ Dung muốn bọn họ ở bên cạnh mình thế thôi.

- Bất kể ra sao, Liễu tiên sinh lúc sắp đột phá bộn ty sĩ, quả thật đã chọn trúng ngay Tô Tô làm đồng bạn.

Thiếu niên nói:

- Bởi vì tuy Liễu tiên sinh là kẻ “minh sát thu hào”, nhưng y không thể nào ngờ được rằng người thân cận nhất bên mình Mộ Dung công tử, lại là tay sát thủ lấy mạng mình.

- Chính vì không ngờ được, mà Tiểu Tô mới đặt y vào được chỗ chết.

- Đúng vậy.

- Cỡ hạng người như Liễu Minh Thu, đáng lý ra không có cái chuyện “Không thể ngờ được”, bởi vì y vốn là người không hề tin cậy vào ai.

- Bởi vì bất cứ một người giang hồ lão luyện đến mức nào, cũng không thể nào ngờ được rằng cái mục đích của kế hoạch thật chu mật này, là để muốn bại, không phải muốn thắng.

Thiếu niên than thở:

- Cái chiến dịch lần này, quả thật đã cải biến đi mất cái lịch sử của giang hồ.

Nhưng bất kể ở trong một tình cảnh nào, muốn đâm chết một người như Liễu Minh Thu, vẫn là một chuyện vô cùng khó khăn, Tô Tô chính bản thân cô ta còn là một điều kiện tất yếu.

... Đâm chết một cao thủ, điều kiện tất yếu phải là tốc độ và cơ hội. Nhất định phải trong một khoảnh khắc nhỏ bé chụp ngay lấy cái cơ hội vừa có là đã biến đi đó.

Hai điểm đó ắt phải có một sự huấn luyện thật nghiêm ngặt. Một thứ huấn luyện chỉ có những tay sát thủ chức nghiệp mới có thể chịu đựng được.

- Một người con gái trẻ tuổi như Tô Tô, có là một người như vậy được không?

- Chắc phải là vậy.

Người lớn tuổi nói:

- Muốn huấn luyện một tay sát thủ có thể giết người trong khoảnh khắc, nhất định phải cần huấn luyện y bắt đầu từ lúc còn nhỏ, có lúc thậm chí còn bắt đầu ngay lúc y chưa sinh ra.

- Vậy thì tôi lại có chỗ không hiểu rồi.
- Chỗ nào?
- Một tay sát thủ đã được huấn luyện nghiêm ngặt như vậy, tại sao sau khi lúc cô ta đã hoàn thành nhiệm vụ lại bỗng nhiên bị mất tích?
- Cô ta không hề mất tích, chỉ bất quá cô ta tạm thời ra khỏi cái tầm hoạt động này.

Người lớn tuổi nói:

- Chú có nghe qua những chuyện liên quan về cô ta không?
- Tôi có nghe qua.

Thiếu niên trả lời:

- Nghe nói sau khi cô ta đắc thủ xong, bèn bỗng nhiên bị bất tỉnh đi.
- Đúng vậy.
- Một tay sát thủ đã quen được huấn luyện, ắt đã đạt được tới một trình độ thật kiên cường, tại sao lại bỗng nhiên bất tỉnh đi?
- Bởi vì cô ta bỗng nhiên thấy một khuôn mặt.

Người lớn tuổi nói:

- Cô ta nằm mộng cũng không bao giờ nghĩ được rằng mình còn sống mà thấy được một khuôn mặt như vậy, lại càng không ngờ rằng khuôn mặt đó bỗng nhiên trong khoảnh khắc lại xuất hiện trước mặt mình.

... Khuôn mặt đó rốt cuộc ra làm sao? Tại sao lại làm cô ta khiếp hãi như vậy?

... Khuôn mặt đó của ai? Xấu xí vô cùng? Hay tà ác vô cùng? Hay rất anh tuấn?

Một gương mặt anh tuấn, có hay làm cho người ta bất tỉnh đi được không?

Một người bất kể là bị kinh hãi quá độ mà bất tỉnh đi chẳng, thì cũng có lúc phải tỉnh lại, tại sao Tô Tô lại làm như trong khoảnh khắc đó đã biến đi đâu mất?

Hiện tại, rốt cuộc cô còn sống hay đã chết? Hay là đã bị người đó đem đi đâu mất?

Vai trò của Tô Tô và Tụ Tụ hiển nhiên quá thần bí, trong cái chiến dịch lần này, vai trò của họ ắt hẳn rất trọng yếu không còn nghi ngờ gì cả.

Bọn họ rốt cuộc có vai trò gì trong này? Bọn họ đang đóng vai gì trong chiến dịch?

- Còn có một chuyện rất kỳ quái.

- Chuyện gì?

- Nếu nói bọn họ trước giờ vẫn lấy vải bố bao mặt, để không ai thấy được mặt thật mình ra sao, chuyện này xem ra không hợp lý.

- Tại sao?

- Bởi vì bọn họ vốn chưa từng xuất hiện trong giang hồ, tại sao bọn họ phải mặc áo trường bào che kín thân thể từ trên xuống dưới, và che luôn mặt?

- Chuyện đó ta hiểu.

- Sao?

- Bọn họ làm như vậy, là vì Mộ Dung công tử.

Người lớn tuổi nói:

- Bởi vì gương mặt của họ quá đẹp, thân thể quá gợi cảm, đối với bất cứ người đàn ông nào, đều là thứ dụ cảm không thể nào kháng cự được.

Thiếu niên nói:

- Dụ hoặc càng nhiều, càng làm cho người ta thích thú. Nhưng tôi biết đại đa số đàn ông đều thích cái thứ dụ hoặc đó.

- Đúng vậy, đại đa số đàn ông đều như vậy, chúng ta thậm chí còn có thể nói, mỗi người đàn ông đều như vậy cả.

Người lớn tuổi nói:

- Nhưng Mộ Dung công tử lại ngoại lệ.

- Tại sao?

Người lớn tuổi than thở:

- Bởi vì tuy y là kẻ tài cao tuyệt học, là long phụng trong loài người, chỉ tiếc...

* * * * *

Bấy giờ trăng thu đã tròn, Mộ Dung công tử vẫn còn ngồi ngay giữa đường, làm như đang ngồi trong sân nhà riêng của mình thưởng trăng vậy.

Thiết đại lão bản nhìn y, bỗng than thở liên hồi:

- Bất kể ra sao, người quả thật là một kẻ có dũng khí, hạng người như người, trong giang hồ không còn mấy ai.

Mộ Dung công tử trầm mặc.

- Huống gì, người không phải là người trong dòng họ Mộ Dung, giữa ta và người, không có thù hận gì trực tiếp với nhau.

Thiết đại lão bản nói:

- Ta cũng chẳng phải là người ham thích giết người.

Mộ Dung công tử bỗng hỏi:

- Người nói vậy là có ý gì?

- Cái ý của ta chỉ bất quá là, ta không nhất định phải giết người.

Thiết đại lão bản nói:

- Ta chỉ muốn người cho ta một chút thể diện.

Mộ Dung công tử cũng nhìn y đắm đắm một hồi thật lâu, rồi bỗng thở ra một hơi:

- Không lẽ người không biết rằng, họ Mộ Dung ở Giang Nam trước giờ không hề cho ai một chút thể diện.

- Không lẽ người muốn chết thật sao?

Mộ Dung công tử hững hờ nói:

- Sống thì đã có gì? Chết thì cũng hề gì?

Thiết đại lão bản đột nhiên cười lớn lên:

- Chỉ tiếc là chết cũng không phải là chuyện dễ dàng, nếu ta cứ không cho người chết, người làm được gì?

Mộ Dung công tử lại than lên:

- Ta chẳng làm được gì, nhưng...

Y còn chưa kịp nói hết lời, con đường dài bỗng phảng phất có một trận gió thổi qua, nhẹ nhàng như mưa xuân.

Có điều trận gió thổi qua rồi, đèn đuốc treo hai bên đường bỗng nhiên lập lòe một thứ ánh sáng thật kỳ dị.

Một thứ ánh sáng vừa nhỏ vừa dài vừa yếu ớt, xem ra có chỗ giống như những đóa hoa lan đang ngập ngừng nở trong đêm xuân.

Màu sắc của ánh đèn cũng biến đi, hình như cũng biến thành một màu trắng có chút xanh nhạt của một thứ hoa lan.

Thình lình, con đường dài bỗng phẳng phất như có trăm ngàn đóa hoa lan tung bừng nở rộ ra cùng một lúc.

Gương mặt của Thiết đại lão bản dĩ nhiên cũng đã biến hẳn đi, tùy theo ánh lửa lập lòe, cũng biến thành ra mấy thứ màu sắc.

Sau đó thân hình của y bỗng nhiên co rút lại, làm như đang bị một bàn tay vô hình nào đó bóp lấy cổ họng.

Chính trong cái khoảnh khắc đó, cũng không biết ở đâu nhảy ra đứa đồng tử mặc áo đỏ, tay cầm con dao nhỏ, nhảy tung người lại, một tay cầm lấy đầu tóc của y, còn tay kia cắt lấy đầu, xách chạy như bay, nhanh còn hơn là quỷ my, thoáng chốc đã chẳng còn thấy đâu.

Thân hình của Thiết đại lão bản còn chưa hoàn toàn rút xuống, cái đầu của y đã biến đi đâu mất tiêu.

Bấy giờ đúng vào nửa đêm.

Mộ Dung công tử biết rằng đợt tấn công thực sự đã bắt đầu phát động, không những vậy mà là tuyệt đối trí mạng, tuyệt đối không tình cảm, tuyệt đối không để lại mạng nào sống sót.

Dĩ nhiên y cũng biết người phát động đợt tấn công lần này là ai, chỉ cần bọn họ đã ra tay, là gà vịt không tha, ngọc thạch tan tành, bất kể đối phương là ai cũng đều vậy cả.

Cho dù là cha mẹ vợ con anh em của bọn họ cũng đều vậy cả.

Vì phải đạt tới mục đích, thậm chí ngay cả chính bọn họ cũng phải hy sinh.

Mộ Dung công tử rất thấu hiểu, hiện tại sinh mạng của y đang ở sát bên bờ lưỡi dao. Nếu như vẫn còn chưa có ai lại cứu y, chỉ trong khoảnh khắc, máu sẽ bắn tung tóe ra bảy thước, thậm chí y còn có thể thấy tận mắt máu tươi đang bay vọt ra.

Máu của chính trong người y, không phải của người khác, tuy cũng cùng một màu đỏ tươi, nhưng dưới cặp mắt của y lại là một màu chết chóc.

... Trong hoàn cảnh đó, người duy nhất có thể cứu y, người ấy có lại kịp thời để cứu không?

Y không chắc chắn trong tay, bất cứ ai cũng không thể nào chắc chắn trong tay. Nhưng y rất tin tưởng, chỉ cần người đó còn sống, nhất định là y

sẽ xuất hiện.

Bởi vì y thiếu bọn họ một mạng người.

NGÔ DẠ LAN HOA

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Thằng Tiểu Quỷ Cắt Đầu Người

Trong cái hang núi ẩn bí nhất ở trên ngọn Côn Luân, có một ngôi nhà cổ lão màu trắng bằng đá, núp trong đám nham thạch màu trắng tro, tối nay lại có một chuyện thật kỳ quái phát sinh ra.

Bởi vì cái tòa nhà lớn bình thời không có một bóng người qua lại này, tối nay khoảng giờ Tý lại có năm người đang tiến bước lại.

Người đầu tiên thân hình cao và ốm như một cây gậy trúc, so với người bình thường còn cao hơn ít nhất là hai thước, cả đời chỉ sợ rằng chưa có ai chắc rằng đã gặp được một người cao như y.

Tay y cầm một cây gậy trúc màu xanh, còn cao hơn cả y bốn thước, trên ngọn còn có mấy chiếc lá trúc non.

Quần áo của y, cây gậy trúc trong tay, tất cả đều có màu xanh biếc, thậm chí ngay cả gương mặt của y cũng màu xanh biếc, giống như đang đeo một chiếc mặt nạ da người màu xanh vậy.

Một người như vậy, động tác đáng lý ra phải cứng ngắt mới phải, nếu nói động tác của y giống cương thi nhảy băng băng, thì cũng không có ai lấy làm kỳ quái.

Kỳ quái là, động tác của y lại quá linh động, mà còn mềm mại nữa.

... Mềm mại? Động tác mềm mại là nghĩa làm sao?

Người của y đang còn ở xa hai mươi trượng, nhưng cái eo của y nhẹ nhàng lắc một cái, làm như tơ liễu bị gió thổi qua, sau đó, chỉ trong khoảnh khắc, y đã đến ngay trước căn nhà đá màu trắng.

Căn nhà lớn đứng im lìm, như một con thần thú từ thời hồng hoang, ngồi đó từ bao nhiêu năm nay.

Người áo xanh lấy cây gậy trúc xanh gõ trên thềm đá trước cửa, cộc, cộc cộc cộc cộc, cộc cộc, gõ lên bảy tiếng, âm thanh không lớn, nhưng tựa như thấm vào trong đá trong đất, xuống sâu lòng đất, rồi sau đó từ dưới đất truyền lên mỗi khu vực trung ương truyền tin thần bí trong căn nhà lớn.

Sau đó, hai tấm cửa bằng đá khổng lồ bèn bắt đầu mở từ từ ra, mở ra một khe hở.

Một cơn gió thoảng qua, người áo xanh bỗng biến vào sau cánh cửa, cửa đá đóng lại, làm như chưa hề từng mở ra bao giờ.

Sau đó người thứ hai lại đến.

Người thứ hai mặc một chiếc áo màu đỏ hồng, thân hình bé nhỏ, dáng điệu nhẹ nhàng, cột hai lọn tóc chải đầu bóng loáng, trong tay còn cầm một nhành hoa mai màu xanh thật xinh tươi, làm như mới hái từ trên cành xuống tức thì vậy.

... Hiện tại chỉ bất quá là mùa thu, ở đâu ra hoa mai bây giờ?

Một cô bé như vậy, động tác đáng lý ra phải là nhanh nhẩu yêu kiều vô cùng, nhưng cô ta thì lại nhảy bằng bằng lại, nhảy bằng bằng như cương thi lại, thậm chí còn cứng ngắt hơn cả cương thi.

Đến trước căn nhà lớn màu trắng, thân hình của cô vừa đang nhảy lên, lấy ngón tay cái và ngón tay giữa bên trái, gõ nhẹ lên nhành mai trong tay phải một cái, năm cánh hoa mai trên nhành mai đã xoay vòng vòng bay ra, bay vào trong sương mù, chớp mắt không còn thấy đâu. Bây giờ người của cô cũng chẳng thấy đâu nữa.

Trong núi dĩ nhiên có sương mù, sương mù đậm đặc.

Một hồi, trong sương mù lại có một cái kiệu hiện ra, một cái kiệu màu xám tro, giống như những thứ kiệu làm bằng giấy chuẩn bị đốt cho người chết, cái kiệu phảng phất như đang được gió thổi bay lên.

Nhưng kiệu rõ ràng đang có người khiêng. Chỉ bất quá người khiêng kiệu cũng giống như đang được gió thổi bay lên.

Người và kiệu đều có màu xám tro, đều giống như làm bằng giấy, đều giống như đã tan vào trong sương mù, hòa với sương mù thành một thứ sương mù nào đó.

Đến trước căn nhà bằng đá trắng đó, bọn họ bỗng ngừng lại.

... Ngừng lại giữa chừng không.

Sau đó, trong kiệu bỗng phát ra một âm thanh như quỷ đang khóc:

- Ta đã tìm ra được các người rồi, các người không thể nào trốn khỏi được, mau mau đèn mạng lại cho ta, mai mau đèn mạng lại cho ta.

Trong căn phòng đơn giản xấu xí toàn một màu trắng kia, người mặc chiếc trường bào bằng vải trắng như một nhà sư khổ hạnh từ phương xa, đang lật giở một cuộn giấy.

Cuộn giấy ấy chắc hẳn là một bộ phận trong chiến dịch Thiêu Thân, không những vậy, còn là bộ phận chủ yếu nhất.

Bởi vì trên cuộn giấy bìa ngoài chỉ đề có hai chữ: Thiêu Thân.

Hai chữ đó đại biểu cho một người.

Người đó chính là con thiêu thân của chiến dịch Thiêu Thân lần này, chính là cái mồi nhử.

Lâm Hoàn Ân, nam, hai mươi một tuổi.

Cha, Lâm Đăng. Mất.

(Chú: Lâm Đăng, người Bồ Điền, Phúc Kiến, đệ tử ngoại gia Thiếu Lâm Nam Tông, nhà giàu có, sở hữu vạn khoảnh núi trà, thông thương với Ba Tư, gia tộc đều rất giàu, từng qua Phù Tang bảy năm, nghe nói đã được chân truyền “Tân Âm”, mất năm ngoái, thọ bốn mươi chín tuổi).

Mẹ, Mộ Dung Ân Liễu.

(Chú: em Mộ Dung Nhất Thanh, cô của Mộ Dung Thanh Thành. Mất).

Chị, Lâm Hoàn Ngọc.

(Chú: chị em ruột với Lâm Hoàn Ân, bị tuyệt chủng, nuôi trong nhà Mộ Dung, bởi vì từ xưa đã có truyền thống nuôi anh chị em trai em gái phải cách xa nhà. Mất).

Phía dưới là nhận xét của Lâm Đăng đối với con trai của mình, tài liệu lấy từ một liên hệ vô cùng mật thiết mà ra, không những vậy, mà xác thực là do chính miệng Lâm Đăng nói ra.

- Hoàn Ân thông minh, thông minh tuyệt đỉnh, ba tuổi đã biết viết chữ, sáu tuổi đã viết được cuốn kinh Kim Cương, ta không dám dạy nó học võ, người thông minh quá thường hay chết sớm, nhưng bạn bè giang hồ của ta có rất nhiều cao thủ, chỉ cần bọn họ ở trong nhà ta một vài ngày, Hoàn Ân

sẽ học hết vũ công của bọn họ ngay, chỉ tiếc là trước khi ta chết, nó bỗng nhiên...

Phía dưới là nhận xét của Mộ Dung Ân Liễu đối với con trai của mình:

- Hoàn Ân là một đứa bé thật tội nghiệp, bởi vì từ nhỏ nó đã chú định là sẽ được đem cho, bởi vì nhà ta thiếu nợ nhà Mộ Dung, đã quyết định là phải đáp ơn nhà Mộ Dung bằng đứa nhỏ, bất kể nhà Mộ Dung có chuyện gì khó khăn, đứa bé này nhất định phải đưa thân ra gánh chịu.

- Nhà Mộ Dung quả nhiên gặp chuyện khó khăn, Hoàn Ân vốn có thể giải quyết được dùm cho chuyện của họ, chỉ tiếc là...

Phía dưới là nhận xét của người chị là Lâm Hoàn Ngọc:

- Hoàn Ân tuy là em trai ruột của ta, nhưng chị em ta cả đời không mấy khi gặp nhau, không những vậy, chẳng bao lâu nữa sẽ vĩnh biệt, ta tin rằng chúng ta đều là những kẻ lương thiện, cả đời chưa bao giờ làm chuyện gì xấu xa hồ thẹn với lương tâm, dù cho chúng ta kiếp trước có làm gì sai lầm, ông trời cũng trừng phạt vào một mình ta là đã quá đủ, sao còn đối xử tàn bạo với y quá như vậy? Làm cho y không bao giờ còn được hưởng thụ cuộc đời tự do tự tại?

Sau đó là lời chẩn bệnh của danh y Diệp Lương Sĩ ở Giang Nam, một người có liên hệ vô cùng thân thiết với gia tộc của bọn họ:

- Toàn thân huyết mạch hỗn loạn, thịt gân không điều khiển được, đã không thể vận động kích liệt, cũng không thể chịu đựng được kích thích, nếu không sẽ chết ngay không cứu được.

Nhà sư khỗ hạnh mặc áo bào trắng đưa hai tay ra chậm chậm xếp lại cuộn giấy, bàn tay của y cũng như toàn thân của y, đều được che giấu hoàn toàn dưới bộ áo trắng rộng thùng thình đó.

Những tài liệu đó y đã xem không biết bao nhiêu lần, lần này y còn xem thật là tỉ mỉ.

Y trước giờ vốn là một người rất tỉ mỉ, nhất định không để bọn họ làm chuyện gì sơ xuất sai lầm đi một điểm nhỏ.

Y đối với chính mình và thuộc hạ của mình rất nghiêm khắc, có điều lúc này, y còn không nhìn được phải thở phào ra một hơi, phảng phất như y rất thỏa mãn với chính mình.

Bấy giờ, người mặc áo bào màu xanh thân hình như cây sào đã bước vào phòng như một bóng liễu nhẹ nhàng phất qua, ngồi nhẹ nhàng xuống một chiếc ghế đá rộng, ngồi xuống bằng một tư thế làm người ta liên tưởng đến một con mèo.

Tên tiểu quỷ cầm nhánh hoa mai màu đỏ cũng đang nhảy từng từng vào, nhảy một cái lọt vào trong một cái ghế khác, và vẫn còn đứng cứng ngắt trên chiếc ghế, không chịu ngồi xuống.

Toàn thân trên dưới cốt tiết của y hình như cứng đờ, không thể nào bẻ gập, cong lại được.

Nhà sư khổ hạnh không ngẩng đầu lên, cũng chẳng nhìn bọn họ nửa con mắt, y chỉ bất quá lạnh lùng hỏi:

- Người không nên đến đây, tại sao lại đến làm gì?
- Tại sao ta không lại được?

Nếu có người nào khác ở trong căn phòng đó, nghe y nói câu đó sẽ không khỏi giật nảy mình lên.

Câu nói có sáu chữ đó chẳng có chỗ nào làm người ta kinh ngạc, cái người nói câu đó, giọng nói cũng chẳng có gì làm người khác phải giật mình.

... Oai hiếp, dọa nạt, ép bức, khiêu khích, những cách làm người ta phải sợ hãi, đều không có trong giọng nói đó.

Thật ra, người này nói chuyện còn dễ nghe hơn đại đa số người khác trên thế giới này nhiều, không những trong trẻo dễ nghe, mà còn đượm một vẻ nhu tình ngọt ngào không sao nói được.

Đó mới là chỗ làm người khác giật mình.

Ba người đang ngồi trong phòng bây giờ, đáng lý ra không có ai nói được cái giọng như vậy, vậy mà vẫn cứ có mới lạ.

Cái người mặc áo bào xanh, gương mặt xanh như rêu, thân thể cứng ngắt như cương thi từ thuở xa xăm, xem ra không có lấy một tý sinh khí kia, lại lấy một cái giọng ngọt ngào như mật hỏi nhà sư khổ hạnh:

- Người nói ta không nên lại, có phải là vì ta đem người không nên lại tới nơi này?
- Đúng vậy.

- Ta cũng biết thế.

Giọng nói của người mặc áo bào xanh êm như giọng của nàng xử nữ vừa biết yêu:

- Nếu không phải là ta, cái bọn chỗ tiệm giấy kia chẳng bao giờ tìm được tới nơi này.

- Đúng vậy.

- Cũng chỉ vì như vậy, mà ta mới nhất định phải lại.

- Tại sao?

- Ta mà không lại, bọn họ làm sao lại đây được? Bọn họ không lại, làm sao mà biết được nơi đây.

Người mặc áo bào xanh nói:

- Có người tại nơi đây, bọn họ lại, làm sao còn sống mà trở về?

- Bọn họ có còn sống để trở về không, có liên quan gì đến ta.

- Vậy thì liên quan đến ai bây giờ?

Người áo bào xanh hỏi:

- Người.

Giọng nói của nhà sư khổ hạnh vẫn vô tình như bao giờ, không vì bất cứ tình cảm gì mà biến đổi, không vì bất cứ chuyện gì xảy ra mà kích động, không những không có tình cảm, thậm chí ngay cả tư tưởng cũng không.

Y chỉ hững hờ nói cho người mặc áo bào xanh biết:

- Bọn họ có sống để trở về hay không, chỉ liên quan đến mình người, bởi vì người đem bọn họ lại đây.

Bấy giờ đã là giữa đêm, phương trời xa xa trông như một tấm giấy được ông tiên đổ xuống bình mực đen ngòm vào tờ giấy hoa tiên làm bằng thủ công tinh vi, cái kiệu và hai người khiêng kiệu bằng giấy vẫn còn đang treo lơ lửng giữa không trung trong màn đêm.

Treo lơ lửng trong màn đêm, xem ra như một bức Quý Thú đồ của Ngô Đạo Tử, chân thực làm sao, nguy bí làm sao, và cũng mỹ lệ làm sao.

- Đúng vậy.

Giọng nói của người mặc áo bào xanh nghe ra vẫn còn vô cùng đặc biệt nguy dị:

- Bọn họ do ta đem lại đây, dĩ nhiên là phải do ta đuổi đi.

Y đứng dậy.

Tư thế đứng lên của y, in hệt như một đóa hoa nở ra trong cảnh tiên bồng.

... Chân thực làm sao, mỹ lệ làm sao, thần bí làm sao.

Nhưng thân hình bất động của y, vẫn còn cứng ngắt như vậy, vừa lạnh lùng, vừa xanh lè xanh lét.

Cái người này, lúc cử động và lúc không cử động, hình như hoàn toàn là hai người khác nhau.

Cái người này, lúc nói chuyện và lúc không nói chuyện, hình như hoàn toàn là hai người.

Nhưng cái chỗ kinh người nhất của y, còn muốn kinh người hơn cả cái điểm đó nhiều.

Người và kiệu vẫn còn lơ lửng giữa không trung.

Cho dù là bằng giấy, cũng không thể nào cứ lơ lửng trên trời như vậy.

Cho dù là một chiếc lá rơi thật nhẹ nhàng, cũng không thể nào bỗng ngừng ở đó, ngừng lơ lửng giữa không trung.

Nhưng chiếc kiệu và hai người khiêng kiệu quả đúng là có cái dáng như vậy.

... Trên thế giới này, cũng có rất nhiều điều như vậy, cũng có rất nhiều chuyện không thể xảy ra, mà vẫn xảy ra.

Chiếc kiệu và hai gã khiêng kiệu bỗng dừng trong khoảnh khắc đã biến thành một đám lửa.

Lửa từ trên đầu cây gậy trúc xanh bắt đầu cháy ra.

Người mặc áo bào xanh lắc eo lưng một cái, người của y đã ra khỏi căn nhà, y đưa cây gậy trúc xanh trong tay chỉ vào trong bóng đêm, như một thầy bùa mặc áo xanh đang hướng lên trời niệm bùa chú gì đó thật độc ác.

Sau đó, cây gậy trúc vốn không có tí gì sinh khí, bỗng như lấy được sinh mệnh ra từ câu bùa chú đó, bỗng dừng bắt đầu uốn éo chuyển động không ngớt, phảng phất như một con rắn độc đang từ địa ngục bị nung đốt bò ra.

Sau đó, nó đem theo lửa đỏ từ địa ngục về.

Trong bóng tối bỗng có một tia lửa màu xanh lập lòe trên đầu cây gậy ngừng thành một đốm lửa.

Con rắn độc lại uốn éo một cái, đốm lửa bèn vụt ra như cái nọc rắn, nhanh như điện xẹt bay tới chiếc kiệu và hai gã khiêng kiệu.

... Do đó chiếc kiệu và hai gã khiêng kiệu bèn biến thành một đám lửa chỉ trong một thoáng chốc.

Lửa thiêu thật nhanh, chỉ trong khoảnh khắc đã đỏ hồng cả một góc trời.

... Thì ra chiếc kiệu và hai gã khiêng kiệu quả thật đều làm bằng giấy, nhưng chiếc kiệu và mấy người đó làm sao có thể đi lẻo đẻo theo một người cả trăm dặm, đi lại cái tòa nhà bằng đá âm u mà nguy bí này?

... Nếu trong kiệu không có người, làm sao lại phát ra những âm thanh gào thét như quỷ khóc?

Đám lửa đang cháy hừng hực đó bỗng nhiên biến thành một mảng lửa đỏ, chia ra thành năm ngọn ở năm hướng khác nhau khai triển ra, khai triển thành năm cột lửa.

Lửa lại biến hóa, năm cột lửa bỗng nhiên biến thành hai bàn tay, hai bàn tay thật khổng lồ, từ giữa không trung chụp tới người mặc áo bào xanh.

Lửa đem theo tiếng gió, tiếng gió rít lên như lụa xé, ánh lửa chiếu lên gương mặt của người mặc áo bào xanh thành một màu xanh mét thảm lệ.

Người của y hình như cũng muốn sắp cháy đến nơi rồi.

Chỉ cần hai bàn tay lửa khổng lồ ấy chụp dính vào, xác thịt và linh hồn của y sẽ bị thiêu thành tro bụi, hình và hồn đều tiêu diệt vào trong vạn kiếp không trở lại được.

Trong tình cảnh đó, cả thế giới này hình như không có lực lượng nào có thể ngăn trở được đôi bàn tay lửa đó, cũng không ai có thể cứu giúp được y.

Trong căn nhà đá, ánh mắt của nhà sư khổ hạnh hình như cũng đang có ánh lửa lập lòe.

Y bỗng phát hiện phía sau đôi bàn tay lửa khổng lồ đó, rõ ràng đang có một bóng người theo sát.

Một cái bóng màu đen như ác quỷ.

Tứ chi của người đó, từng mỗi đốt hình như đều có thể tùy ý chuyển động múa may theo bất kỳ phương hướng nào.

Nãy giờ y đang cử động không ngớt, động tác xem ra thật ly kỳ quái dị, đi quá cái mức độ mà con người có thể làm được.

Không ai có thể đi quá cái cực hạn của con người, tại sao người này có thể làm được? Không lẽ y không phải là một con người? Nhà sư khổ hạnh cười nhạt.

Y hiểu rõ hoàn toàn vũ công và lai lịch của người này, thế giới này không có gì có thể giấu qua được mắt y, người này cũng vậy.

Những điều y biết cũng nhiều hơn đại đa số người khác rất nhiều.

Y biết trong hoàng cung xứ Ba Tư từng có thứ võng làm bằng ô kim lưu nhập vào Trung thổ.

Cái thứ võng đó không những có tính đàn hồi, dẻo dai, mà còn chịu được đao búa chém vào không đứt.

Trong vũ lâm có một người rất thông minh, kiếm được thứ tơ võng đó rồi, bèn dùng nó luyện thành một thứ vũ công thật quái dị.

Y lấy thứ võng ô kim đó treo chính người mình lên, đầu cái võng bên kia có móc câu, câu dính mái nhà tường vách cây cối hoặc những thứ gì có thể chịu được chung quanh bốn bề, người của y do đó được treo lên giữa chừng không bằng vô số những sợi tơ ô kim đó, cũng giống như một thứ múa rối được người ta điều khiển bằng dây nhợ.

Chỗ không giống là, cái lực lượng thao túng y, là do chính tự y phát ra.

Người của y cử động một cái, là kéo theo mấy sợi ô kim, sức đàn tính của sợi tơ, lại kéo theo động tác của y, vô số sợi tơ ô kim kéo vào nhau, dồn sức cũ vào sức mới, sức mới lại kéo theo sức cũ, hỗ tương tuần hoàn lôi kéo nhau không ngắt.

... Chỗ ảo diệu trong cái lực lượng ấy, rất giống một thứ cơ khí sắp đặt tinh tế chu mật mà phức tạp.

Cái lực lượng ấy lớn lao thế nào, cũng không ai có thể tưởng tượng cho nổi, chỉ có những thứ lực lượng đó, mới làm cho một người có thể làm được những động tác siêu việt như vậy.

Hiểu rõ được điểm đó, tự nhiên là có thể hiểu được ngay làm sao chiếc kiệu có thể treo lơ lửng trên không.

... Chiếc kiệu và hai gã khiêng kiệu bằng giấy, vốn là treo dính vào thân người đó. Người đó vốn là “ngồi” trong chiếc kiệu.

Những động tác quái dị, phát xuất ra một lực lượng vô cùng kinh sợ đó, làm cho động tác của y xem ra lại càng quái dị và kinh sợ.

Đôi bàn tay lửa khổng lồ, chính đang bị động tác của y thao túng, đem theo một đám lửa hừng hực và luồng gió gào hú, ào ào cuốn lại người mặc áo bào xanh.

Sau trận gió còn có cái bóng như ác quỷ đó nữa.

Cho dù người mặc áo bào xanh tránh được đám lửa đỏ đó, y cũng khó mà tránh khỏi một chương trí mạng của cái bóng màu đen.

Gió rít ghê rợn, lửa cháy mãnh liệt, ác quỷ tung chưởng, chỉ trong một khoảnh khắc nhỏ bé đó, ngay cả trời đất cũng biến hẳn đi sắc mặt.

Tên tiểu quỷ mặc áo đỏ nhìn lom lom với cặp mắt sáng rực, cả người y vì đó mà phấn khởi khẩn trương cả lên.

Y thích nhìn cảnh giết người, được nhìn một người bị thiêu sống như vậy, không phải lại càng là chuyện quá hay ho nữa sao?

Chỉ tiếc là lần này y không thấy được, nhưng y thấy một chuyện còn thích thú hơn là chuyện người bị thiêu sống.

Bàn tay lửa vừa đánh xuống, thân hình của người mặc áo bào xanh bỗng như một con rắn nhẹ nhàng cuốn vòng quanh, chiếc áo bào màu xanh trong lúc uốn lượn đã bị tuột ra khỏi thân thể, thân thể của y mềm mại như tơ.

Bàn tay của y vung lên một cái, tấm áo trường bào đã bay lên, giống như một đám mây màu xanh, chặn lấy đám lửa đỏ.

Đám mây quay ngược lại, tiếp theo đó lại cuộn vòng bay tới cái bóng đen như ác quỷ kia, đem theo một đám lửa đỏ hực ào ào vụt lại thân hình y.

Tên tiểu quỷ mặc áo đỏ đứng trên chiếc ghế nhìn, nhìn muốn rớt cả tròng mắt ra.

Cặp mắt của y đang nhìn, không phải là cảnh tượng mỹ lệ tráng quan, thiên biến vạn hóa của đám mây đem theo lửa đỏ rực rỡ kia, cũng không phải là cái chiêu kinh tâm động phách đảo chuyển sống chết đó.

Dĩ nhiên là y lại càng không đi nhìn cái mặt trăng tròn vành đang từ từ đi lên từ mé chân trời xa xa kia.

Cặp mắt của y đang nhìn lom lom vào một người, một người vừa tuột ra khỏi cái áo trường bào màu xanh.

Một người đàn bà.

Một người đàn bà chắc chắn phải được đặc ân, phải được hết cái ảo tưởng của cả loài người mới tạo nên được như vậy.

Cô ta rất cao, cao vô cùng, cao đến độ đại đa số đàn ông đều nhất định phải ngẩng cổ lên mới thấy được gương mặt của cô ta.

Đối một người đàn ông mà nói, cao như vậy tuy là một thứ áp lực, nhưng lại có thể thỏa mãn được một thứ dục vọng và ảo tưởng thật bí mật trong đầu của họ.

Một thứ dục vọng và ảo tưởng có thể nói gần như là bạo ngược.

Đùi của cô ta rất dài, dài vô cùng, có nhiều người rất có thể chỉ cao tới eo lưng của cô ta.

Eo lưng của cô nhỏ mà mềm mại, nhưng lại đầy vẻ đàn tính.

Cánh tay của cô tròn lẳn, đùi cũng tròn lẳn, cái thứ tròn lẳn làm sôi sục lòng dục vọng của đàn ông. Tròn lẳn, thon dài, rắn chắc, đầy đặn, làm cho người ta có một cảm giác như tràn đầy muốn vỡ tung.

... Cô hoàn toàn khóa thân.

Tên tiểu quỷ áo quỷ còn chưa kịp nhìn ngực và gương mặt của cô, ngay cả đầu tóc đen nhánh của cô y cũng còn chưa thấy.

Y đang mãi nhìn vào cặp đùi của cô.

Từ cái lúc y nhìn vào cặp đùi ấy, y chẳng còn muốn đưa mắt nhìn ra chỗ nào khác hơn.

Đợi đến lúc y nghe nhà sư khổ hạnh lạnh lùng hỏi:

- Lần này ngươi lại đây có chuyện gì vậy?

Thì lúc đó cái bóng đen như ác quỷ đang bay bổng trên không trung, phía dưới là một đám lửa đỏ rực.

Một biển lửa đan lại đậm đặc bằng những ngọn lửa cháy hừng hực.

Đám mây xanh cuốn ngược lại, bàn tay lửa cũng cuốn ngược lại, thân hình của y bỗng rút lại, rồi lại thả tung ra, chỉ trong một đường tơ kẻ tóc, đã nhảy ngược lên thoát ra khỏi cú phản kích trí mạng của địch thủ.

... Lợi dụng lực đàn tính của ô kim, lúc thân hình rút lại rồi nhả ra, y có thể nhún người lên tới bốn trượng.

Đây là tuyệt kỹ bình sinh của y.

Đám lửa đỏ chỉ trong chốc lát đã thiêu sạch, lúc y đang nhún người trong không trung, sức mới đã được sinh ra, lửa vừa tắt, y đã có thể lập tức vung chưởng ra, từ một vị trí người ta không thể tưởng tượng được, dùng một động tác người ta không thể nghĩ là sẽ làm được, giết đối phương trong một tích tắc.

... Những sợi ô kim lúc này cũng đang thu rút lại thành một tình huống vô cùng phức tạp, tựa hồ như cái lực lượng sản sinh ra cũng rất phức tạp, cái động tác được thôi động từ cái lực lượng đó lại càng quái dị phức tạp.

Vì vậy, tuy y đánh ra một chưởng không trúng, y vẫn chưa hoàn toàn bị mất hẳn tiên cơ.

Y vẫn còn rất tin tưởng vào chính mình, bởi vì y còn chưa biết được trong căn nhà đá đỏ còn có một người, hiểu rõ y như trong lòng bàn tay.

Những sợi ô kim không thể thấy được trong bóng tối, dưới ánh lửa lập lòe cũng không thấy được.

Chỉ có người đó mới biết được nó đang có đó, không những vậy, còn biết nó đang ở đâu.

... Nhà sư khổ hạnh đang chậm chậm rút ra một cái ống đồng trong cái nhà bếp nằm sau lưng y.

Đây là một trong mười ba cái ống đồng mà y đã chế tạo, bắn ra những tia nước màu hoàng kim.

Tia nước bắn ra khỏi khung cửa sổ, tưới lên những sợi ô kim tuy không thấy đâu nhưng chắc chắn là có ở đó, rồi bám lên đó.

Đám mây lửa đã bay vụt qua, tuy không thiêu được ô kim, hàng ngàn hàng vạn những hạt cũng không biết là dầu hay là nước dính trên sợi ô kim đều cháy cả lên, cháy thành một biển lửa đỏ.

Bóng đen đang chiếm hết tiên cơ kia, bỗng nhiên phát hiện mình đang nằm trong biển lửa đỏ rực.

Nhưng y không hề hoảng sợ, lại càng không bị hỗn loạn.

Y không sợ lửa, trên người y đang mặc và chiếc mặt nạ y đang đeo là những thứ chống lửa.

Kinh công của y tuyệt đối là hạng đệ nhất lưu, danh tiếng rung động thiên hạ là Sở Lưu Hương nếu còn sống, chưa chắc đã thắng được y.

Đến lúc cần kíp, y vẫn còn có thể cởi hết đám tơ vông kia, biến thành hạc bay đi mất tiêu.

Y muốn chạy, còn ai đuổi theo kịp?

Nhưng dưới cặp mắt của nhà sư khổ hạnh, gã này đã là một người chết, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn thêm nửa con mắt, y đã quay sang hỏi tên tiểu quỷ.

Cái tên tiểu quỷ hành động và thái độ thật quái dị kia bỗng dừng vừa cười vừa nhảy từng từng vừa bắt đầu cất tiếng hát lên một bài đồng ca:

- Bình, bình, bình, xin mở ra.

- Mi là ai?

- Tôi là Đinh tiểu đệ.

- Mi lại đây làm gì?

- Tôi lại xin con dao.

- Xin con dao làm gì?

- Bỏ trúc.

- Bỏ trúc làm gì?

- Làm nôi chưng.

- Làm nôi chưng làm gì?

- Chưng đầu người.

- Chưng đầu người làm gì?

- Chưng cho mẹ già ăn điểm tâm.

Y hỏi mình, rồi tự trả lời, hát hết một đoạn rồi, càng hát càng cao hứng.

Nhà sư khổ hạnh cứ để mặc y hát, đợi y hát xong mới hỏi:

- Người đến đây, không phải là nóng ruột muốn biết kết quả hành động lần này thế nào sao?

- Dĩ nhiên không phải.

- Người cũng không muốn biết Sở Lưu Hương sống chết ra sao?

- Dĩ nhiên là ta muốn biết, chỉ bất quá là ta đã biết rồi.

- Người biết gì rồi?

Tên tiểu quỷ áo đỏ lại cười, lại nhảy từng từng, lại vỗ tay hát một bài đồng ca:

- Chiến dịch Thiêu Thân bắt đầu, Sở Lưu Hương bèn chết ngay.

- Y không đến, y đã chết từ lâu.

- Y đến, vẫn sẽ chết.

Thân hình của nhà sư khổ hạnh, gương mặt và cặp mắt, lại chìm vào trong chỗ ánh đèn không chiếu tới.

- Vậy thì lần này người lại đây, vẫn là đợi để cắt đầu đấy.

- Đúng vậy.

- Hiện tại đã có đầu để cắt rồi đó, sao người còn chưa mau mau đi đi?

- Đầu của ai?

- Cái đầu người đã tính cắt từ lâu rồi đó.

- Cái đầu của tên vương bát hiện tại có thể cắt được rồi đó.

- Được.

Tên tiểu quỷ áo đỏ cười hi hi, hai cánh tay dần một cái, làm như muốn đưa lên đầu hàng vậy.

Nhưng trong nụ cười hì hì của y bỗng tràn đầy vẻ sát khí, ngay cả một chút gì đầu hàng cũng chẳng có.

Trong một khoảnh khắc nhỏ bé, trong áo quần đỏ của y bỗng nghe có tiếng động thật kỳ quái, làm như một khối băng lớn đang bị bể tan ra.

Sau đó bỗng nghe có tiếng rào rào vang lên một hồi, một thứ gì tan nát như một tảng băng đang rớt từ trong ống tay áo của y ra.

Gương mặt và ánh mắt của nhà sư khổ hạnh tuy đã chìm vào trong chỗ không có ánh đèn, nhưng vẻ kinh ngạc trên gương mặt y, vẫn còn có thể nhận được ra.

Trận chiến này giờ, mắt thấy tùy thời tùy lúc đều có thể kết thúc, nhưng mỗi một người nào gia nhập vào trong vòng chiến đều có thể trong một khoảnh khắc sinh tử, tung ra những chiêu thức làm người ta không thể nào tưởng tượng tới nổi, đảo chuyển càn khôn, đưa đối phương vào chỗ chết.

Bay qua lửa đỏ, trao đổi chiêu thức giữa không trung, những thứ đó đều chẳng phải là thứ tuyệt học gì, quan trọng nhất là trong cuộc chiến hỗn loạn đó, hai bên thắng bại đều có thể tùy lúc đảo ngược địa vị, trong tình cảnh hiểm ác như vậy, chỉ có trầm tĩnh mới có thể sống sót.

Nhà sư khổ hạnh dĩ nhiên là biết cái điểm quan trọng đó, này giờ y là người bàng quan, hiện tại y cũng đã bị lôi cuốn vào trong cơn xoáy lốc, đối

diện với phút giây sống chết đó, bất biến không chừng chính là con đường đối phó với vạn biến.

Bài đồng ca của tên tiểu quỷ áo đỏ, bây giờ ngồi nghĩ lại, không khỏi làm người ta dựng đứng cả lông tóc lên:

- Làm nổi chứng, chứng đầu người, đem đưa cho mẹ già, ăn điểm tâm...

Người đàn bà mặc áo bào xanh, người áo đen, nhà sư khổ hạnh, rốt cuộc ai mới là đối tượng y thật sự đến đây để hạ thủ?

Hai cánh tay của tên tiểu quỷ áo đỏ đưa lên, vẫn còn cái vể đầu hàng, cái thứ vỡ vụn ra như nước đá, như thiếc đó còn đang rớt lả tả từ trong ống tay ống quần của y ra.

Sau có cái người vốn đang làm như hoàn toàn cứng ngắt này, bỗng nhiên trong khoảnh khắc đã “sống” lại.

... Thì ra tứ chi cốt tiết của y, bình thời vẫn dùng thiết bản cột dính lại.

Vì vậy mà lúc nào động tác của y cũng cứng ngắt giống như cương thi, ngay cả ngồi cũng không ngồi được.

Người trong giang hồ, vốn chưa từng có ai nghe có một người nào như thế này, thấy được y, dù cho có chưa chết, thì cũng sắp chết đến nơi, chính cái lúc thấy y đó, là đầu lâu đã bị y cắt lấy, xách trong tay chạy như bay rồi.

Vì vậy, biết cái bí mật của người này, tối đa cũng không quá mười người.

Nhưng mỗi người ai ai cũng có thể tưởng tượng ra được, một người như vậy, nếu những cây thiết bản y đem bó cứng vào tay chân mình đã bị bẻ gãy hết ra, động tác của y sẽ biến thành nhẹ nhàng xảo diệu linh hoạt biến hóa đến chừng nào?

Thiết bản đã gãy nát, người đã bay ra, chỉ trong chớp mắt đã biến thành một con quỷ tinh linh bay lượn biến ảo vô phương.

Người áo đen đang bay trong vùng lửa đỏ bỗng nhiên thân hình chậm lại.

Y không sợ lửa, nhưng y sợ khói.

Khói lửa đang thiêu đốt trên sợi dây ô kim có một thứ mùi thật quái dị.

Y bỗng cảm thấy chóng mặt.

Sau đó y thấy một cặp đùi đang từ trong vòng lửa bước lại, một cặp đùi thon dài tròn lẳn rắn chắc, trần lông lộng, gót chân thật dễ thương, đường nét thật mỹ lệ dịu dàng.

Ngón chân thật dài, thật đẹp đẽ.

Trong hoàn cảnh nào, một cặp đùi của một người đàn bà thông thường sẽ làm cho dục tính người đàn ông sôi động lên, có lúc thậm chí còn muốn chết người hơn cả một hai chỗ quan trọng khác.

Người đàn ông nào có kinh nghiệm cũng đều hiểu được điểm đó.

Y cũng là một người đàn ông có kinh nghiệm, có kinh nghiệm giết người, giết đàn bà cũng rất có kinh nghiệm.

Có điều trong khoảnh khắc chóng mặt đó, y cũng đã phát hiện ra, cặp đùi đẹp tuyệt vời đó quả thật đã lấy mạng của mình. Trong một cái tích tắc nhỏ bé, một cái bóng như quỷ mị đã bay xẹt ngang qua, chính là tên tiểu quỷ áo đỏ.

Tiểu quỷ cắt đầu đã tới.

Mọi người mau mau chạy trốn.

Nếu chạy không thoát.

Đầu lâu không giữ nổi.

Tiểu quỷ cắt đầu, chuyên môn cắt đầu người.

Trong cái khoảnh khắc một người sắp chết, bỗng dưng có một đứa con nít quần đỏ áo đỏ xuất hiện, tay cầm một con dao, một tay chụp lấy đầu tóc, còn tay kia cắt xuống, chọt đến chọt đi, như quỷ mị.

Đứa bé này là ai?

Không ai biết cả.

Đứa bé này vì sao muốn cắt đầu người ta? Xách đầu đem đi đâu?

Cũng không ai biết được.

Nhưng, ai ai cũng đều có thể tưởng tượng ra được, cái chuyện này nó mới thần bí nguy dị làm sao, thậm chí còn có tý lãng mạn đầy máu tanh trong đó.

Cái chỗ lãng mạn truyền kỳ nhất là, nếu không phải là đầu của danh nhân, y sẽ nhất định không thềm cắt.

Nếu bạn không phải là danh nhân, nếu bạn biết mình sắp chết rồi, nếu bạn biết trên thế giới này còn có một tên tiểu quỷ chuyên môn cắt đầu người như vậy, dù cho bạn có đem theo tám trăm lượng vàng, chạy đi tìm y, quỳ xuống đất năn nỉ y chờ cái lúc bạn sắp chết mà cắt lấy đầu bạn, y sẽ

chẳng thèm nhìn bạn nữa con mắt, thậm chí ngay cả đầu tóc của bạn y cũng chẳng thèm đụng vào một sợi.

Nếu bạn không phải là danh nhân, bạn muốn y cắt đầu của mình, còn muốn khó hơn là cầu khẩn y đừng cắt đầu mình nhiều lần.

Có điều nếu y đã nhất định muốn cắt đầu của bạn, y sẽ tùy thời tùy lúc đợi đến lúc đó.

Đợi đến lúc bạn chết.

Y với bạn nhất định không có thù oán gì, y chẳng muốn giết bạn, cũng chẳng muốn bạn chết, nhưng y sẽ chờ cho bạn chết.

Nếu mà bất hạnh bạn vì chuyện gì đó mà chết đi, bất kể bạn sẽ chết bằng cách nào, bất kể bạn chết ở đâu, cũng bất kể bạn chết lúc nào, chỉ cần bạn chết rồi, y sẽ xuất hiện ra ngay.

Chỉ cần y xuất hiện ra, con dao cắt đầu của y sẽ kề ngay vào cổ họng của bạn, một nhát đưa xuống, nhất định sẽ cắt đứt qua cái xương cổ phía sau đầu, một nhát là cắt đứt đầu lâu, ngay cả tay đao phủ thủ trong hình đường có kinh nghiệm nhất cũng không chính xác được bằng, sau đó, y bèn xách đầu chạy, thoáng chốc là mất tiêu tăm tích.

Cái tình cảnh đó đã từng xảy ra bao nhiêu lần rồi, không ai suy luận ra được y khổ sở chờ một người chết rồi cắt lấy đầu để làm gì.

Chỉ bất quá, có một chuyện bất cứ người nào chỉ cần có một chút tưởng tượng là có thể nghĩ ra được...

Trên thế giới này, nhất định có một nơi bí mật vô cùng, một nơi tàng chứa rất nhiều đầu người, mỗi cái đều là đầu của một danh nhân.

Có người tàng trữ danh khí danh họa danh kiếm, có người thích danh nhân danh hoa danh trù danh tửu.

Người thì trọng giá trị, người thì trọng cái thú chơi.

Nhưng thế giới này còn có một hạng người, hạng người thích tàng trữ đầu lâu của danh nhân.

May mà hạng người đó chỉ có một người.

Tuyệt đại danh hoa chết đi, chỉ bất quá là một người đã chết thể thôi, một tay danh hiệp khoáng thế chết đi, cũng chỉ là một người chết.

Người chết đều như nhau.

Đầu lâu của người chết cũng như nhau! Đã chẳng có giá trị gì, cũng chẳng có gì thú vị. Nhưng đối với người này lại là cái lạc thú lớn lao nhất trong đời y, cũng là mục tiêu lớn nhất trong đời y.

Không ai biết được y đã cắt bao nhiêu cái đầu, nhưng ai ai cũng đều biết, lúc y đi cắt cái đầu của ai, trước giờ chưa có người nào hay chuyện gì ngăn trở được y.

Lúc y xuất thủ, chỉ trong một khoảnh khắc, đầu đã bị y cắt mất.

Chỉ có lần này là ngoại lệ.

Lần này trước lúc y cắt đầu, y còn đi làm một chuyện, một chuyện không ai có thể tưởng tượng được y sẽ làm.

Bất kỳ ai cũng không thể nào ngờ được, tên tiểu quỷ cắt đầu này lại cho rằng chuyện này còn quan trọng hơn cả chuyện cắt đầu.

Cái đuôi dài vừa đá ra, từng thớ thịt trên đuôi đang cử động, người khác ai ai cũng thấy, chính cô ta cũng thấy.

Cô ta thường thường lấy những chuyện đó làm thú tiêu khiển cho mình.

Mắt nhìn cơ thể mình, từng thớ thịt đang rung động trong tấm kính đặc biệt đem từ hoàng cung ở Ba Tư sang, đây đã là một thứ hưởng thụ duy nhất của cô ta.

Tại sao lại là hoàng cung xứ Ba Tư? Tại sao mỗi một người mỗi một chuyện đều hình như có quan hệ đến hoàng cung xứ Ba Tư?

Một người đàn bà cao như vậy, đẹp như vậy, gợi cảm như vậy, đại đa số đàn ông chỉ cần nhìn thấy cô ta là đã tiêu tan hồn vía, ngay cả chạm cũng không dám chạm vào người cô, thì cô ta trừ chính mình cho mình một tý hưởng thụ ra, còn có thể làm gì được hơn?

Không ngờ lần này lại có tình huống khác thường xảy ra.

Cô không bao giờ ngờ được rằng sẽ có một người đàn ông thấp hơn cô cả nửa người, lại đi ôm cứng lấy cô như đã yêu cô muốn chết đi được.

Càng không ngờ được là, người đàn ông ấy lại là tên tiểu quỷ cắt đầu.

Tên tiểu quỷ cắt đầu không đi cắt đầu trước.

Cái đuôi dài đá ra, tiểu quỷ bay lên, búng người xoay qua, bỗng nhiên mở giang hai cánh tay ra, ôm choàng lấy eo lưng cô.

Cái tên tiểu quỷ này động tác in hệt như một đứa con nít mấy ngày chưa được bú sữa chột trông thấy mẹ mình vậy.

... Cũng không nhất định là mẹ mình, chỉ cần có sữa là được rồi.

Cái tên tiểu quỷ này động tác in hệt như một gã đàn ông chưa thấy đàn bà đã ba trăm năm nay, thậm chí ngay cả một con dê cái cũng chưa thấy.

Cái tên tiểu quỷ này động tác in hệt như một gã si gái.

Cái đuôi dài đá ra, y bỗng ôm choàng lấy eo lưng cô, dùng sức cắn vào bắp đùi cô một cái thật mạnh.

... Tên tiểu quỷ này cắn quá mạnh.

Kỳ quái là, gương mặt cô không lộ một vẻ gì là thống khổ, cô cũng chẳng kêu lên gì cả.

Cô chỉ cảm thấy choáng váng một khoảnh khắc, hoảng hoảng hốt hốt choáng váng, như thể đang đối diện với tấm gương vậy.

Đợi đến lúc cơn choáng váng đã qua đi, tên tiểu quỷ cắt đầu áo đỏ đã biến đi mất tăm mất dạng. Chỉ thấy trong bóng đêm phảng phất như có một đường màu đỏ thoáng qua dưới ánh lửa rồi biến mất.

Một người mặc áo đen đang ngã sòng soài trên mặt đất, dĩ nhiên người này đã mất đi cái đầu.

Cái tên tiểu quỷ cắt đầu lại xách đầu chạy đi đâu mất rồi?

Cái vấn đề đó vẫn còn chưa ai trả lời được.

Cái chuyện không còn nghi vấn gì nữa là, cái chỗ y tàng trữ đầu lâu, lại có thêm một cái đầu nữa của một danh nhân trong vũ lâm.

Một cái hộp gỗ bằng đàn hương, một chút tro, mười sáu thứ thuốc, cái đầu người sẽ được đặt vào trong đó. Trên hộp gỗ sẽ có khắc tên người đó.

Ở chỗ đó, những cái hộp gỗ đàn hương như vậy, kể đến hôm nay, đã có một trăm ba mươi ba hộp.

Cái chỗ đó ở đâu? Dĩ nhiên là không ai hay biết.

Choáng váng đã qua, đau đớn lại tới.

Một người đàn bà tóc dài, thoát bỏ tấm áo trường bào màu xanh ra, toàn thân da thịt trắng muốt như ngọc.

Bạch ngọc. Chỉ có một điểm không thay đổi. Cặp mắt của cô vẫn còn xanh biếc.

Như mắt mèo, như phỉ thúy.

Cô đang dụi dụi vào bắp đùi. Đối với tên tiểu quỷ thần bí nguy dị khó hiểu kia, hiện tại cô cũng biết được một chút ít gì về y.

... Hàm răng của tên tiểu quỷ rất tốt, vừa chỉnh tề, vừa khít, không có một cái răng nào bị thừa bị thiếu.

Cái dấu răng y để trên đùi cô, giống như một chuỗi kim cương bài hàng khít rịt.

Cô đang sờ vào chúng nó.

Ngón tay giữa của cô thật dài, thật mềm, thật đẹp.

Cô lấy đầu ngón tay giữa nhẹ nhẹ xoa lên cái dấu răng, cũng giống như một thiếu nữ nửa đêm chưa ngủ, đang xoa nhẹ nhẹ lên cái vòng bảo thạch mà tình nhân đã bí mật trao tặng vậy.

Nhà sư khổ hạnh này giờ đang nhìn cô, nhìn với một vẻ đờm đầy khâm thưởng.

... Một cô gái như vậy, một vẻ mặt như vậy, một cặp đùi thon dài như vậy, nếu có người đàn ông nào thấy được, ai mà không đi thưởng thức?

Chỉ bất quá, cái người đàn ông này, ánh mắt khâm thưởng không phải vậy, không phải cùng một loại như những người đàn ông khác.

Lúc y nhìn cô, y nhìn có vẻ của một con chó sói đang nhìn con cừu của mình, một con chồn đang nhìn con thỏ của mình, một con mèo đang nhìn con chuột của mình, tuy cũng là thưởng thức, nhưng thật là tàn bạo cực kỳ.

Mặt trăng sáng rực ngoài dãy núi lại càng lên cao nữa, trăng sáng, trăng tròn, cô bước lại chỗ của y.

Mang một chiếc mặt nạ thật nguy bí thật khủng bố màu xanh biếc, lúc còn mặc chiếc trường bào màu xanh không để lộ ra đường nét gì, mỗi động tác của cô đã đẹp đẽ như một đóa hoa đang nở.

Hiện tại cô hoàn toàn lỏa thể.

Cô đi, hai bắp đùi thon dài rắn chắc tròn lẳn của cô được cái eo lưng mềm mại nhỏ nhắn đưa đẩy làm thành cái động tác, nếu không chính mắt nhìn thấy, thì dù bạn có nằm mộng một giấc mộng hoang đường mỹ lệ nhất trong đời, cũng không thể nào tưởng tượng ra được.

Dù có cầu cho có một giấc mộng như vậy, không những vậy còn cầu bao nhiêu lần ở miếu thờ thần mình tín phụng nhất, cũng chẳng mộng tới được.

Bởi vì ngay cả vị thần cũng chưa hề gặp qua một cặp đùi nào như vậy.

Một cặp đùi thật dài, thật dài, thật dài. Thật tròn lẳn rắn chắc, đường nét thật tuyệt vời, làn da thật sáng ngời, và thật dài.

... Nếu bạn chưa từng chính mắt thấy qua, vĩnh viễn bạn sẽ không thể nào tưởng tượng ra được làm sao cặp đùi dài như vậy sẽ làm người khác bị mê hoặc chấn động đến mức như vậy.

Nhất là cặp đùi ấy lại ở cùng với cái eo lưng thon nhỏ đó.

Mái tóc của cô cũng rất dài.

Hiện tại không có gió, nhưng mái tóc dài của cô hình như đang bay trong gió.

Bởi vì thân hình cô chuyển động, chính là một tiết điệu của gió.

Tiết điệu của gió là tự nhiên.

Cô cử động cũng không có gì là cố ý điệu bộ.

... Nếu không phải là một cô gái cao như vậy, nếu cô không có cái eo lưng thon nhỏ như vậy, cặp đùi dài như vậy, thì dù bạn có giết cô ta, cô ta cũng làm không ra được cái tiết điệu chuyển động tự nhiên như vậy.

Trên thế giới này, rất nhiều chuyện đều như vậy, ông trời đối với người ta, không hề tuyệt đối là phải công bình.

Mắt của cô như thúy miêu thạch, tuy màu xanh biếc, nhưng bình thời bởi vì các thứ ánh sáng chiếu xiên qua, thành ra có cái dáng biến ảo thần bí không thể hình dung được.

Gương mặt cô trắng như bạch ngọc, nét mặt sâu mà rõ rệt, trông giống như những bức tượng của các nhà đại điêu khắc.

Cái chỗ trọng yếu nhất vẫn là cái khí chất cả người cô, một thứ khí chất lạnh lùng muốn chết người.

Lúc này sau cơn choáng váng đó, cô đã hồi phục lại cái khí chất thường có, không những lạnh mạn, mà còn lạnh bạo, không những lạnh bạo, mà còn lạnh đậm.

... Chết người nhất chính là cái thứ lạnh đậm đó, một thứ lạnh đậm không thiết tha không màng đến bất kỳ ai.

Cô đeo mặt nạ lên, mặc chiếc áo trường bào vào, bạn nhìn cô, tùy tiện cách nào, cô ta vẫn không để ý đến.

Cô hoàn toàn lơ đãng ra đó, bạn nhìn cô, cô vẫn chẳng màng gì cả, tùy tiện bạn muốn nhìn cách gì, từ đầu xuống chân, từ chân lên đến đầu, nhìn cô nhìn lên nhìn xuống hoài như vậy, cô đều chẳng màng.

Bởi vì cô vốn không xem bạn là con người. Trừ chính cô ra, ai nhìn cô cũng đều không quan hệ gì cả, bạn muốn nhìn, bạn cứ nhìn, bạn không thấy gì, thì cũng mặc bạn.

Bạn có thấy gì, bạn sẽ làm gì, bạn sẽ chết thôi.

Cái vị nhà sư khổ hạnh này tạm thời lúc này còn chưa chết.

Cái thế giới này có gì làm cho y có cảm giác được, đã không còn bao nhiêu, người làm cho y có cảm giác lại càng ít hơn, cho dù còn có một hai người, cũng nhất định không phải là người đàn bà mắt xanh chân dài eo thon này.

Y lấy cái vẻ khâm thưởng cực kỳ, cái ánh mắt lãnh bạo cực kỳ đó nhìn cô bước vào gian phòng đá.

Cô lại ngồi xuống.

Cô lại ngồi xuống với cái tư thế ưu mỹ in hệt lúc này cô đã ngồi, vào cái ghế thật rộng lớn kia.

Điều duy nhất không giống là, ngồi xuống lúc này là một con quỷ áo xanh, ngồi xuống bây giờ lại là một người đàn bà không người đàn ông nào kháng cự nổi.

... Cô không hề quên cặp đùi của mình dài bao nhiêu, cô cũng không muốn cho người khác quên.

Cô ngồi xuống, cặp đùi của cô đã xếp thành góc độ vô cùng kỳ diệu, vừa đúng để người ta thấy được đùi của cô dài chừng nào, cũng đủ để cho người khác thấy cặp đùi của cô từ mắt cá chân đến bắp chân, đến bắp đùi, đường nét rõ rệt làm sao, tuyệt diệu làm sao.

Đao có góc độ, đùi cũng vậy, đao quý, đùi đẹp, trắng cong, đều là vậy cả.

Nhà sư khổ hạnh không thấy.

Có lúc tâm y có đao, mắt lại không có, có lúc mắt y có màu có sắc, tâm y lại không.

Vì vậy mà con người y ít ai nhìn thấy, người nào chuyện gì đều không thấy được. Dù có thấy đó, cũng chẳng thấy gì cả,... những chuyện gì nên thấy, y đều thấy cả, mà lại như không thấy, hạng người đó là trí giả.

... Ngay cả những chuyện không nên thấy, y cũng thấy được mà lại như không thấy, hạng người đó là gian hùng.

Bởi vì cái sau còn khó hơn cái trước.

Y bỗng vỗ tay lên.

Thậm chí lúc y đang vỗ tay, chẳng ai thấy được bàn tay của y, dù là người đứng đối diện với y, tối đa cũng chỉ thấy bàn tay y đang cử động, nghe tiếng y đang vỗ tay thế thôi.

Y thường thường để cho bạn đứng trước mặt nhìn y, y không hề che mặt, cũng không mang bao tay, nhưng ở một cái góc độ biến đổi giữa ánh sáng và bóng tối, bạn còn thậm chí không thấy được một chút da thịt gì trên người y.

- Cô hay thật.

Nhà sư khỗ hạnh vỗ tay:

- Cô quả là người đàn bà đáng được cho ta hâm mộ.

- Đa tạ.

- Lúc ta còn chưa gặp cô, ta đã có nghe nói quý quốc có một vị tên là Lang Lai Cách Cách.

- Sao?

Cô gái dài dài nhoẻn miệng cười:

- Không lẽ ông cũng biết ý nghĩa của Lang Lai Cách Cách là sao?

- Đại khái ta có biết chút ít.

Nhà sư khỗ hạnh nói:

- Lang Lai, là một thứ ngụ ngôn lưu truyền chung quanh vùng phụ cận của quý quốc, là một thứ ngụ ngôn dạy người ta không được nói láo.

Y nói:

- Nhưng cái chuyện ngụ ngôn này, đã truyền qua Trung thổ lâu lắm rồi.

- Tôi biết.

- Cách Cách, ở một dãy vùng gần biên cương Trung thổ, được dùng như một cách tôn xưng, cái ý nghĩa của nó, chính là công chúa.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Chỉ bất quá, Lang Lai Cách Cách, còn có một ý nghĩa hoàn toàn khác hẳn.

- Ông nói nó có nghĩa gì?

- Trong ngôn ngữ của các nước bên Tây phương, Lang Lai Cách Cách, có nghĩa là chân dài.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Lang Lai Cách Cách, chính là một vị công chúa chân dài xinh đẹp rất biết nói láo.

Công chúa chân dài bật cười lên:

- Ông biết chuyện cũng không ít tí nào cả.

- Trong hoàng cung của quý quốc, có một cái rương đựng tơ ô kim đã bị thất tung, bao nhiêu năm nay không nghe tin tức.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Khổng Tước vương triều ở Ba Tư cũng vì đó mà cơ hồ muốn sụp đổ.

- Đây là chuyện đã xảy ra lâu lắm rồi.

- Có điều, mới gần đây vụ án đó lại được đem ra lại, vì vậy thái quân vương triều vừa mới tiếp nhiệm phải sai một tay cao thủ trong quý tộc võ công cao cường thông minh nhất, tới Trung thổ truy tìm cái thứ đồ bị thất lạc đó.

- Ông đang nói cái vị cao thủ đó, chính là Lang Lai Cách Cách?

- Đúng vậy.

- Ông cho là Lang Lai Cách Cách là tôi?

- Đúng vậy.

Cái vị cô nương đùi dài xinh đẹp này bật cười lên.

Cô xem ra đúng quả thật là một vị công chúa, một người đàn bà khóa thân ngồi trước mặt một người đàn ông, còn có thể bảo trì được phong tư ưu nhã như vậy, tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng.

... Chỉ có hai loại đàn bà có thể làm được chuyện đó.

... Một kỹ nữ chân chính và một vị công chúa chân chính.

Cô đổi sang một tư thế ưu nhã khác, xoay mặt lại đối diện với nhà sư khổ hạnh hình như không có chuyện gì không biết này.

Tuy cô vẫn còn hoàn toàn lỏa thể, nhưng hình như cô có vẻ đã mặc vào một bộ đồ công chúa vô hình vào rồi.

Cũng giống như cái áo mới mà gã lưu manh đã may cho nhà vua, trong câu chuyện ngụ ngôn ở Tây phương, chỉ có những tay trí giả và gian hùng chân chính mới có thể thấy được.

... Một người mặc một chiếc áo mới vào, đáng diệu ắt hẳn sẽ có chút thay đổi, cho dù y không hề mặc một chiếc áo mới, nhưng đáng diệu y đã thay đổi rồi, thì tâm tình và thái độ cách xử lý của y cũng đâu có gì phân biệt với chuyện y thật sự đang mặc chiếc áo mới.

Thậm chí ngay cả âm điệu lúc cô nói cũng đều thay đổi hẳn, biến thành ra lãnh đạm và ưu nhã, cô hỏi nhà sư khổ hạnh:

- Ông còn biết gì nữa?

- Cô từ Ba Tư lại, đem theo hàng vạn thứ châu báu và chính cô lại.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Cô đem theo bao nhiêu thứ trân châu phi thúy bảo ngọc san hô mã não kim cương thạch, tất cả tuy đều trị giá liên thành, nhưng trân quý nhất dĩ nhiên vẫn chính là cô.

- Thật sao?

- Ta biết ở tây phương vùng cực tây, có một vị đại đế, thậm chí còn không tiếc đem cả một quốc gia lại đổi lấy cô.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Nhưng thái quân của cô chẳng thèm suy nghĩ gì, lập tức từ chối thẳng.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Nhưng lần này, ông ta lại ra lệnh cho cô, đừng tiếc hy sinh thân mình, mà phải đạt cho được mục đích.

Cô đang ngồi lắng nghe, đến lúc đó mới hỏi:

- Mục đích gì?

- Ông ta muốn cô làm ba chuyện.

- Ba chuyện gì?

- Đem về tơ ô kim, giết tên tiểu quý áo đỏ, dò tin Sở Lưu Hương sống chết ra sao.

Cái vị cô nương vừa xinh đẹp vừa biết nói dối vừa có cặp đùi dài thật dài kia lại biến qua một tư thế khác, tuy cũng ưu nhã cao quý như cũ, nhưng đã có vẻ không được thoải mái gì cho lắm nữa.

- Sở Lưu Hương?

Cô hỏi nhà sư khỗ hạnh:

- Ông đang nói Sở Lưu Hương nào?

- Cô nghĩ thế nào?

Nhà sư khỗ hạnh hỏi ngược lại:

- Khắp thiên hạ này, còn có bao nhiêu Sở Lưu Hương?

Không phải là câu hỏi, câu hỏi đó vốn không cần phải trả lời.

... Có những người vĩnh viễn là có một không hai, từ ngàn năm trở lại, tuy không bao nhiêu người, Sở Lưu Hương là một trong những người đó không nghi ngờ gì cả.

Cô lại hỏi nhà sư khỗ hạnh:

- Sao ông lại nghĩ là chuyện này tôi lại đây có quan hệ đến Sở Lưu Hương?

- Bởi vì ta biết, Ba Tư có vị thái quân, bình sinh chỉ có hai thứ sở thích, một là rượu, một là khinh công.

Nhà sư khỗ hạnh nói:

- Nhất là đối với khinh công, ông ta mê mết muốn chết luôn.

- Khinh công quả là thứ làm người ta mê mết vì nó.

Cô nói:

- Tôi biết có rất nhiều người lúc còn nhỏ đã chết mê chết mết vì nó, thậm chí năm mơ lúc nào cũng thấy mình đã biết khinh công, bay qua núi này sông nọ, bay qua mái nhà như chim én.

- Én và bướm không bay qua được núi non.

- Nhưng trong giấc mộng, chúng đều bay qua được.

Cô buồn buồn nói:

- Thế giới trong mộng, vĩnh viễn là một thế giới riêng biệt, cái điểm đó chỉ e rằng ông không bao giờ hiểu được.

Cái điểm đó chắc chắn là không còn nghi ngờ gì cả.

... Nếu một người đã hoàn toàn bị chìm đắm trong quyền lực và thù hận, làm sao có thể kỳ vọng được y sẽ nằm mộng?

Mộng tưởng tuyệt không phải là mộng, hai thứ đó có một chỗ khác nhau đáng để cho người ta bỏ thì giờ ra suy nghĩ.

- Một người đối với khinh công mê mết như vậy, người y sẽ bội phục nhất phải là ai bây giờ?

Câu hỏi đó chỉ có một cách trả lời:

- Đối với một người mê mết về khinh công, người y bội phục nhất dĩ nhiên phải là tay đệ nhất khinh công trong thiên hạ.

Người luyện chưởng, không hẳn sẽ nhất định bội phục một tay chưởng lừng danh đệ nhất thiên hạ, người luyện sức, nhất định sẽ không bội phục tay thiên hạ đệ nhất lực sĩ.

Nhưng khinh công lại không giống vậy.

Khinh công là một thứ lực lượng vô cùng ưu nhã mà có văn hóa, không những vậy còn rất lãng mạn.

Thậm chí còn lãng mạn hơn cả kiếm.

... Kiếm có vẻ cổ điển hơn, quý tộc hơn, nhưng khinh công, nhất định là lãng mạn hơn.

- Đương kim thiên hạ, ai là người khinh công cao nhất?

Câu hỏi đó cũng chỉ có một cách trả lời, ở trong thời đại này, người được vũ lâm thiên hạ công nhận là đệ nhất khinh công, đại khái chỉ có một người.

Khinh công của người này, cơ hồ đã được tuyên nhiễm thành một thứ thần thoại, thậm chí, có người còn nói rằng, y đã từng ngự gió bay qua sa mạc.

Dĩ nhiên tên của người này là Sở Lưu Hương.

- Về mặt uống rượu, Hương Soái cũng là một chuyên gia.

- Dĩ nhiên là vậy.

- Không những y giỏi phẩm bình rượu, tửu lượng của y hải nội hải ngoại đại khái không có ai sánh được bằng.

- Chuyện đó cũng chưa biết.

Cách Cách Chân Dài hững hờ nói:

- Tửu lượng của một người cao đến đâu, lấy miệng nói cũng chẳng được gì, nhất định phải uống cho đến lúc trắng đen mới nói được.

- Đó là chuyện nhất định!

Giọng nói của nhà sư khỗ hạnh đợm đầy một nụ cười:

- Ta cũng có nghe qua, tửu lượng của Lang Lai Cách Cách tùy thời tùy lúc đều có thể đổ say liền mười tay vũ sĩ Ba Tư.

- Một người với mười người thì giả.

Cô nói:

- Một người chọi sáu người thì cũng còn chưa bại trận bao giờ.

- Nếu vậy Sở Lưu Hương thì sao?

- Chưa uống qua, làm sao biết.

Cách Cách Chân Dài nói:

- Chỉ bất quá, nếu có người nói Hương Soái có thể làm tôi say được, tôi cũng chẳng tin.

Cô bỗng đổi giọng:

- Nhưng tôi cũng tin rằng tửu lượng của ông ta nhất định là rất cao.

- Ta cũng tin vậy.

Nhà sư khỗ hạnh nói:

- Rượu, khinh công, đàn bà, ba chuyện đó, nếu Sở Lưu Hương tự nhận mình là đệ nhị, chẳng còn ai dám nhận mình là đệ nhất.

Lang Lai Cách Cách tuy không thừa nhận, cô cũng không phủ nhận, bởi vì đây là điều trong giang hồ ai ai cũng công nhận.

- Vì vậy mà cái vị thái quân của các người, người mà ông ta cả đời muốn được kết giao, chính là Sở Lưu Hương.

Nhà sư khỗ hạnh nói:

- Ông ta dùng đủ mọi cách, chỉ để mời cho được Hương Soái lại Ba Tư làm khách một vài bữa.

- Sau này Hương Soái quả có lại, không những vậy còn kết thành bạn bè rất thân với thái quân.

- Chính vì bọn họ là bạn rất thân với nhau, vì vậy mới vô cùng quan tâm với nhau.

Nhà sư khỗ hạnh nói:

- Do đó, giang hồ phao đồn Sở Lưu Hương chết rồi, thái quân mới sai cô lại đây, tìm hiểu cái tin sống chết ấy ra sao.

- Đúng là như vậy.

Lang Lai Cách Cách nói:

- Cho dù ở trong nước chúng tôi, cũng có rất nhiều người nghĩ rằng Sở Lưu Hương vĩnh viễn không bao giờ chết, dù y có chết thật nằm trong quan tài, mọi người cũng cho rằng người chết trong quan tài nhất định không phải là Sở Lưu Hương.

Cô còn nói:

- Mọi người thậm chí còn ráng cường bách mình tin vậy.

... Sở Lưu Hương dù có chết rồi, cũng sẽ sống lại, tùy thời tùy lúc đều có thể sống lại.

Nhà sư khổ hạnh thừa nhận điểm đó.

- Chỉ bất quá trên đời này còn chưa có ai chứng minh được Sở Lưu Hương đã chết hay chưa, lại càng chưa có ai chứng minh được y chết rồi có thật là sống lại được hay không.

Y nói:

- Vì vậy, thái quân của các người mới sai cô lại đây để chứng thực điều đó.

Cách Cách Chân Dài cũng thừa nhận điểm đó:

- Thái quân quả thật rất quan tâm đến ông ta.

- Vì vậy cô mới lại đây tìm ta.

- Tại sao?

- Bởi vì cô biết ta cũng rất quan tâm đến chuyện Sở Lưu Hương sống hay chết, và ta cũng có một chút liên quan rất thú vị với gã tiểu quý cắt đầu kia.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Cái điểm trọng yếu nhất là, cô biết, chỉ cần cô là bạn bè của ta, chỉ cần lại địa khu của ta, ta sẽ nhất định không để cho bất kỳ ai xâm phạm đến cô.

- Tôi thừa nhận ông nói rất đúng.

Cách Cách Chân Dài nói:

- Nhưng tôi là người mới từ Ba Tư lại, làm sao tôi biết được bao nhiêu đó chuyện?

- Bởi vì cô có một người liên lạc.

- Người liên lạc?

Cách Cách Chân Dài hình như hoàn toàn không hiểu ba chữ đó có nghĩa là gì.

- Người liên lạc là người thế nào?

- Người liên lạc có nghĩa là nói người đó ở Trung thổ đã có một liên lạc rất trọng yếu, trong giang hồ địa vị cũng rất quan trọng, nhưng trong bóng tối, y có một liên hệ thần bí ám muội với một quốc gia khác.

Cách Cách Chân Dài chớp chớp mắt, làm như không hiểu.

... Mắt của cô vô cùng trong suốt, vô cùng tuyệt đẹp, không những vậy màu sắc còn gần giống như phi thúy, rất là trân kỳ mà cao quý.

... Nhưng một người đàn bà có thân hình như cô, cặp đùi dài như cô, còn ai đi chú ý đến cặp mắt của cô?

Nhà sư khổ hạnh lại giải thích.

... Hình như y thật tình tin rằng cô không hiểu, vì vậy y lại giải thích, đợi cho đến khi nào cô hiểu rồi mới ngừng, nhưng lại có vẻ như y vốn không sợ đợi chờ gì cả, bởi vì thời gian đã là sở hữu của y.

Chỉ có kẻ thắng mới làm chủ được thời gian, đối với kẻ bại mà nói, thời gian vĩnh viễn là thứ độc tố trí mạng nhất.

- Cô thông đồng với một người liên lạc phi thường trọng yếu, cô biết con người của ta rất có liên quan trọng yếu với ba chuyện cô muốn làm.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Cái điểm trọng yếu nhất, cũng chẳng phải là ta, mà là cái tổ chức này của ta.

- Tổ chức?

- Đúng vậy, tổ chức.

- Tổ chức gì?

Cách Cách Chân Dài hỏi:

- Hai chữ tổ chức rốt cuộc có nghĩa gì vậy?

Nhà sư khổ hạnh nhìn cô chăm chú một hồi, rồi bỗng lấy một cuộn giấy từ trong một chỗ bí mật dưới bàn ra.

Một cuộn giấy màu phấn hồng.

Cuộn giấy này có tài liệu về ba người, ba người đàn bà, thần bí như nhau, đẹp như nhau, có quan hệ vô cùng mật thiết như nhau với chiến dịch lần này.

Người đầu tiên chính là...

Tên họ là Lang Cách Ty.

Biệt hiệu là Lang Lai Cách Cách.

Nữ, hai mươi lăm tuổi, lai người Ba Tư, chưa có chồng.

Cha: Lang Ba, thương gia Ba Tư, qua lại ty lộ buôn bán, vào quan ba mươi năm sau giàu có vô cùng, nghe nói có năm buôn bán lời đến hai ngàn bảy trăm lượng vàng.

(Chú: Món vàng này, đến nay không biết ở đâu, cũng không thấy ra khỏi Trung thổ bao giờ)

Mẹ: Hoa Phụng Lai, người Tô Châu, danh kỹ ở Giang Nam, thân hình rất cao, tinh thâm nội công, nổi danh “Bạch Bồ Yêu Đái”.

(Chú: Bạch Bồ Yêu Đái, ý nói là toàn thân bà ta mềm mại như không có xương, có thể giống như giải thắt lưng, quân chung quanh người mình)...

Người viết tài liệu này, đối với cách dùng văn tuy không lấy gì làm cao minh, nhưng có một cái thú vị riêng, có thể làm đàn ông đọc mỉm cười trong bụng.

Nhưng nhìn ánh mắt của vị cô nương chân dài kia, lại là một chuyện khác.

Gương mặt cô đã xanh lè ra, nhưng cô vẫn còn muốn đọc tiếp.

Lang Cách Ty lúc lên ba tuổi bèn được cha đem về lại Ba Tư.

Lang Ba về nước rồi, dâng lên đồ trân bảo ngoạn vật ở Trung thổ, bảy mươi hai thứ, được thái quân sủng, ra vào cung đình, Lang Cách Ty mười một tuổi, làm nghĩa nữ dưới gối của ái phi của thái quân Ba Tư.

Cùng năm đó, Hoa Sơn kiếm phái của Trung thổ do vấn đề tranh chấp môn hộ đánh nhau một trận đẫm máu, Thanh Cô là một trong ba tay đại cao thủ phần hận quá bỏ môn phái, đem nữ đồ bốn người qua Ba Tư, cũng được ái phi của thái quân lấy lễ mời lại, vào trong cung làm nữ quan.

Cùng năm đó, Lang Cách Ty bái Thanh Cô làm thầy, tập luyện kiếm pháp Hoa Sơn, bởi tay chân dài, phản ứng cực nhanh, vì vậy học kiếm lại

càng tiến triển.

(Chú: Lang Cách Ty trưởng thành rất sớm, không giống con gái xứ Trung thổ) Cô gái chân dài đỏ mặt lên.

Cô không sợ lỏa thể đối diện với người đàn ông nào, bởi vì cô vốn chẳng màng gì đến họ.

Nhưng cô phát giác ra đời tư của mình bị người ta biết nhiều như vậy, cô phải màng tới.

Thậm chí cô còn nghi ngờ, lúc mình đang đối diện với tấm gương, làm những thứ động tác đó, gã đàn ông này có biết rõ ràng không, mà cô thì ngay cả gương mặt người đàn ông này ra sao, cô còn chưa thấy, thậm chí ngay cả bàn tay cũng chẳng thấy.

... Ánh mắt của nhà sư khổ hạnh, có lúc lại giống như một tấm gương.

Vạch đời tư người khác ra là một chuyện ai ai cũng thù hận, đại khái chuyện đó ai ai cũng hiểu rõ ràng.

Người chuyên môn dùng thủ đoạn vạch đời tư người khác ra để mong đạt được mục đích của mình, là hạng người ai ai cũng chán ghét nguyên rũa, mọi người ai ai cũng hiểu được điều đó.

Trong lòng Lang Cách Ty tuy đang tràn đầy thống khổ và nhục nhã, nhưng cô vẫn cứ đọc tiếp.

Tuy tài liệu liên quan đến cô tới đây đã chấm dứt, cô còn muốn đọc tiếp.

Bởi vì nhà sư khổ hạnh nói cho cô biết:

- Những tài liệu phía dưới, nói về hai người khác, có lẽ cô không muốn đọc tiếp, bởi vì cô không quen biết với họ, cô cũng chưa nghe qua tên họ bao giờ.

Y nói:

- Nhất định cô sẽ cảm thấy, cô và hai người đó, hoàn toàn không có tý liên quan gì với nhau.

Sự thật cũng đúng là vậy.

- Nhưng cô nhất định phải xem tiếp.

Nhà sư khổ hạnh nói cho cô biết:

- Bởi vì hai người đàn bà cô hoàn toàn không quen biết đó, thật ra lại có liên hệ với cô.

Thậm chí y còn cưỡng điệu:

- Ta có thể bảo đảm, cô sẽ vĩnh viễn không thể nào ngờ được cô có liên hệ mật thiết với bọn họ đến đâu.

Vì vậy Lang Cách Ty nhất định phải đọc tiếp, cô đọc qua cái tên đầu tiên, cái tên cô chưa hề thấy lần nào.

Người này họ Tô, tên là Tô Bội Dung.

Nhà sư khổ hạnh quả thật không hề gạt cô, bởi vì quả thật cô không thể ngờ tới người đàn bà có tên là Tô Bội Dung này, lại là...

Họ tên: Tô Bội Dung.

Biệt hiệu: Tô Tô.

Nữ, hai mươi ba tuổi.

Cha: Tô Thành, vừa có tên là Vĩnh Thành, vừa có tên là Vô Khi, vừa có tên là Bất Biến, vừa có tên là Nhất Tín, giang hồ gọi y là “Ngật Khuy Tựu Thị Trạm Tiện Nghi”, Tô Ngật Khuy.

(Chú: vừa thành thực, vừa thủ tín, vừa chịu thiệt thòi, có phải là một người tốt không nhỉ? Cái người này, quả là quá tốt)...

Cái điểm này thật ra không cần phải chú giải rõ ràng, bởi vì cái vị Tô tiên sinh này, bình sinh không hề bị thiệt thòi lần nào, chính là cái ý nghĩa của câu “ngật khuy tựu thị trạm tiện nghi” (thiệt thòi chính là chiếm tiện nghi), chỉ bất quá là nói rằng, người khác mà đụng phải y là nhất định sẽ chịu thiệt thòi, người khác thì chịu thiệt thòi, còn chiếm tiện nghi chính là y.

Trong đời của Tô tiên sinh, đi hết nam bắc, người biết y cũng không biết là bao nhiêu, có thể không bị y chiếm tiện nghi, e rằng ngay cả một người cũng không có.

Một người như vậy, đàn bà bị y gạt vào tay dĩ nhiên là cũng không ít, nhưng người sinh cho y đứa con gái tên là Tô Bội Dung, lại là một người đàn bà đặc biệt nhất.

Bởi vì cái vị nữ sĩ này, cũng giống hệt như y, cũng làm nghề gạt gẫm, đàn ông bị bà ta gạt, nhất định không thể nói là ít hơn y.

Tên của vị nữ sĩ này, lại chính là Hoa Phụng Lai, phía dưới tài liệu ký tải, đều giống với bên trên.

Lang Cách Ty rốt cuộc đã hiểu ra tại sao nhà sư khổ hạnh nhất định muốn cô đọc tiếp phần tài liệu phía sau.

... Người đàn bà vốn hình như chẳng có tý liên hệ gì đến cô, lại là chị em đồng mẹ khác cha với cô.

Còn người đàn bà nữa lại có liên hệ gì đến cô?

Lang Cách Ty không phải là kẻ ngu, tuy tứ chi cô rất phát đạt, đầu óc cô không chậm tý nào, phản ứng của cô thông thường đều nhanh hơn người khác chút đỉnh, dĩ nhiên cô đã tưởng tượng tới được, người đàn bà thứ ba trong cuộn giấy này có liên hệ gì đến cô.

Quả nhiên cô nghĩ không sai tý nào, người đàn bà thứ ba quả nhiên là:

Họ tên: Lý Lam Tự.

Biệt hiệu: Tự Tự.

Nữ, hai mươi một tuổi.

Cha: Lý Lam Sam, mười ba tuổi đậu tú tài, mười sáu tuổi đỗ cử nhân, “Lam Sam tài tử” nổi danh học lâm, nhưng lại vô duyên với tiền sĩ, nhưng vừa đến năm mười chín tuổi đã là tay danh kiếm đệ nhất trong các đệ tử tục gia mới lên của phái Vũ Dương, “Lam Sam kiếm khách, Kiếm nhu Nam Sơn, Thái Cúc đông ly, du nhiên nhi kiến”. Lấy thứ kiếm pháp du du nhiên đó, trong một năm đã thắng luôn mười chín trận.

(Chú: Có điều cái vị tài tử kiếm khách văn vũ song toàn này lại chết quá sớm, chính vào lúc thanh danh của y đã đạt đến đỉnh phong năm đó, y bèn chết đi) Năm đó cũng chính là năm y lấy vợ sinh đứa con gái, con gái của y còn đang nằm trong nôi, y đã chết dưới lưỡi kiếm của Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng.

Năm đó, y mới có hai mươi tuổi.

Năm đó, cũng chính là lúc thanh danh của y và Sở Lưu Hương đang bắt đầu được giang hồ chú ý.

Năm đó, Sở Lưu Hương mới mười mấy tuổi, Tô Dung Dung, Tống Diễm Nhi, Lý Hồng Tự cũng chỉ mới là thiếu nữ.

Năm đó, lúc nguyên đán, Hồ Thiết Hoa đang thi uống rượu với người ta, đã có thể một hơi uống tới hai mươi tám thăng hoàng tửu.

Năm đó, người bạn nữa của Sở Lưu Hương là Cơ Băng Nhận, đã kiếm được một trăm vạn lượng đầu tiên trong đời y.

... Không phải là đồng là thiết, mà là bạc, bạc ròng trắng ngần.

... Năm đó dĩ nhiên cũng là năm Lý Lam Tụ ra đời, mẹ của cô dĩ nhiên chính là:

Mẹ: Hoa Phụng Lai, người Tô Châu, danh kỹ Giang Nam...

Lang Cách Ty chẳng cần phải đọc thêm, tài liệu phía sau, cô chẳng cần phải đọc cũng có thể suy đoán ra được.

Lý Lam Tụ vốn là người hoàn toàn không một chút liên hệ gì đến cô dĩ nhiên cũng là chị em cùng mẹ khác cha với cô.

... Cô bỗng cảm thấy thật buồn cười, không những vậy, cô còn bật cười lên, cười cơ hồ muốn khóc cả lên.

Nhà sư khổ hạnh này giờ vẫn đang chăm chú nhìn cô, đợi cô cười xong rồi, mới hững hờ nói:

- Lệnh đường là một người đàn bà thật đặc biệt, những người đàn ông bà ta biết cũng rất đặc biệt, có thể làm bà ta sinh con cho, dĩ nhiên phải là đặc biệt lắm.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Vì vậy ba chị em của cô, không những kế thừa được cái thông minh và xinh đẹp của bà ta, ít nhiều cũng kế thừa được một chút cá tính của phụ thân nữa.

Y nói giọng rất ôn hòa, không có chút gì là giễu cợt, nhưng lại làm cho một người thông minh nghe khó chịu chết đi được.

Lang Cách Ty đã có cảm giác đó, bởi vì cô biết những điều y sẽ nói ra đây đều là lời nói thật.

Mà lời nói thật vẫn thường thường tổn thương hơn lời nói dối.

- Dĩ nhiên cô biết Tô Tô là một trong hai người mà ta đã đặc biệt phái lại chiếu cố cho Mộ Dung công tử.

Nhà sư khổ hạnh nói.

- Đúng vậy.

Lang Cách Ty thừa nhận:

- Tôi biết.

- Vậy thì, tôi nghĩ chắc cô nhất định cũng biết, cô ta là người đã giết Liễu Minh Thu.

- Đúng vậy.

- Liễu Minh Thu tung hoành giang hồ, trăm trận gian khổ, vào sống ra chết, kinh nghiệm đã đến mức lão luyện, tại sao lại bỏ thân dưới tay một đứa con nít?

Nhà sư khổ hạnh hỏi.

- Bởi vì y hoàn toàn không đề phòng đến cô ta.

Nhà sư khổ hạnh lập tức lại hỏi:

- Nếu cô ta đã có y giết y, hạng người như Liễu Minh Thu làm sao lại không nhìn ra được?

Lang Cách Ty trầm ngâm, bởi vì cô biết câu trả lời của nhà sư khổ hạnh.

- Tô Tô có khả năng làm cho Liễu Minh Thu hoàn toàn không đề phòng đến cô, chỉ vì cô có cái cá tính của cha cô.

... Cái cá tính của một gã bịp bợm có thể làm cho người khác bị gạt lúc nào mà không hay.

- Cô có thể tưởng tượng được, Tô Thành ngoài mặt xem ra nhất định là một người vừa thành thực vừa chất phác vừa lại chịu thiệt thòi, không những vậy còn hay bị người khác ăn hiếp áp bức.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Tô Tô dĩ nhiên cũng giống như vậy.

... Đúng vậy, Tô Tô xem ra có vẻ không những vừa ngoan vừa ôn nhu, mà còn thành thực biết nghe lời, mình kêu cô ta làm gì, cô làm như vậy, chỉ bất quá trong lòng cô đang nghĩ gì, chẳng ai hay biết, không những vậy, bất kể trong lòng cô đang nghĩ gì, cô đều làm được cả.

- Những người có cái cá tính đó không nhiều.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Hạng người đó, lúc muốn giết ai, sẽ chẳng có chút ngần ngại gì, giết rồi có thể sẽ vì người đó mà rơi lệ.

Nhà sư khổ hạnh nhàn nhã nói:

- Chính vì ta thấy được cái cá tính đó, mà Liễu tiên sinh mới phải chết.

Lúc y nói câu đó, thái độ của y thậm chí còn lộ ra cái vẻ đắc ý mà y chưa từng bao giờ để lộ ra.

Lang Cách Ty hiểu được điều đó.

Đặt được Liễu Minh Thu vào chỗ chết, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng, thấy được cái cá tính của Tô Tô, lại càng không phải là chuyện dễ.

- Hoàn cảnh của Tụ Tụ, đại khái cũng giống giống vậy.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Cô ta dĩ nhiên cũng có một cá tính không giống người thường.

- Cái cá tính của cô ta, dĩ nhiên cũng bị ông lợi dụng được, vì vậy ông mới nghĩ đến cô ta.

- Đúng vậy.

- Cá tính của Tô Tô là gặt gẫm, còn cá tính của Tụ Tụ là gì?

Lang Cách Ty hỏi:

- Chiến dịch lần này, cô ta có chỗ nào có giá trị?

Nhà sư khổ hạnh trả lời cô câu hỏi đầu tiên:

- Cá tính của Tụ Tụ là “chết”, cũng giống như cha của cô ta vậy, tùy thời tùy lúc đều chuẩn bị chết, tùy thời tùy lúc đều có thể chết được.

- Có phải vì bọn họ vốn không sợ chết?

- Đúng vậy.

Nhà sư khổ hạnh nói.

Nhưng y lại lập tức giải thích lần nữa:

- Không sợ chết cũng không nhất định là tuyệt đối.

- Tôi không hiểu cái ý nghĩa trong câu ông nói.

- Cái nghĩa không sợ chết, cũng có rất nhiều cách giải thích không giống nhau.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Chỉ bất quá ta chỉ cần nói hai cách là cũng đủ quá rồi.

Nếu Lang Cách Ty hỏi y:

- Hai cách gì?

Câu hỏi ấy vốn không cần phải hỏi, cho dù cô đối với chuyện đó có hiểu kỳ đến đâu, cô cũng không cần phải hỏi.

Bởi vì cô không hỏi, đối phương cũng sẽ trả lời:

- Đa số chuyện trong thế giới này, chung quy có thể phân làm hai loại, chỉ bất quá cách phân loại có chỗ khác nhau thế thôi.

- Sao?

- Cũng như nói là, người cũng có nhiều hạng. Cũng có người muốn phân ra làm sáu bảy tám hạng.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Nhưng nếu cô đem ra thật sự phân loại một cách nghiêm túc, người chỉ có hai hạng.

Y lại ráng cưỡng điệu:

- Hạng thì tuy chỉ có hai, cách phân loại thì lại có rất nhiều.

- Cũng như nói là, cô có thể phân con người ra làm hai hạng, hạng xấu và hạng tốt, cũng có thể phân ra thành người chết người sống, đàn ông đàn bà, thông minh ngu ngốc.

- Bất kể cô dùng phương pháp nào để phân loại, cô đều có thể bao quát hết tất cả vào trong đó.

- Có những hạng người bình thời rất sợ chết, nhưng đến lúc thực sự sống chết đến nơi, phải làm một quyết định, thì thường thường lại có thể quên sống mà giữ tròn tiết nghĩa, thậm chí có thể vì người khác mà hy sinh chính mình.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Dĩ nhiên, đó là một trong những hạng “không sợ chết”.

- Đúng vậy.

- Còn có một hạng người, vốn không hề sợ, vốn không coi sống chết ra gì cả, bởi vì họ vốn xem sống chết rất là nhẹ, chuyện trong thế gian, toàn bộ không đáng cho họ để ý đến!

- Lý Lam Sam là hạng người như vậy?

- Đúng vậy.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Con gái của y cũng vậy.

- Chính vì cô ta có cá tính đó, mà cô ta mới dám theo Mộ Dung công tử nhảy vào ánh lửa như một con thiêu thân.

- Đại khái có thể nói là như vậy.

- Nhưng tôi không hiểu tại sao ông nhất định muốn cô ta đi theo Mộ Dung công tử, tại sao lại đi hao phí bao nhiêu đó sức người tài của mình cô ta?

Lang Cách Ty hỏi:

- Trong chiến dịch này, cô ta có tác dụng gì?

Nhà sư khổ hạnh trầm ngâm một hồi thật lâu, rồi nói từng tiếng một:

- Trong chiến dịch này, địa vị của cô ta không dưới Mộ Dung công tử.

Lang Cách Ty lộ vẻ rất kinh ngạc, cô vẫn cứ nghĩ Mộ Dung công tử là trung tâm hoạt động trong chiến dịch.

Ánh mắt đượm ba phần yêu ma nguy dị của nhà sư khổ hạnh lại biểu lộ ra ngoài.

- Cái điểm đó dĩ nhiên tuyệt đối là cơ mật, vì vậy mà ta phải chờ đến bây giờ mới nói cho cô biết.

Lang Cách Ty yên lặng chờ y nói tiếp, ngay cả hơi thở hầu như muốn ngừng lại.

-... Cái điểm cơ mật nhất ở chỗ nào nhỉ?

- Dĩ nhiên là cô biết bên cạnh Sở Lưu Hương lúc nào cũng có ba cô con gái vô cùng thân cận với y, một người họ Lý, một người họ Tống, một người họ Tô.

- Dĩ nhiên là tôi biết.

Lang Cách Ty nói:

- Không biết đến ba người đó, e rằng trong thiên hạ không có mấy người.

Điều đó là sự thật.

Lý Hồng Tụ nghe nhiều nhớ dai, đối với các môn phái trong thiên hạ, cao thủ và vũ công, biết rõ như trong lòng bàn tay, đối với sự tích và kinh nghiệm lịch lãm của bọn họ cũng nhớ rõ ràng vô cùng, nếu Hương Soái hỏi cô:

- Đệ nhất cao thủ của phái Hoa Sơn là ai? Giết người lần đầu tiên năm nào?

Người bị giết là ai? Dùng chiêu thức gì?

Lý Hồng Tụ ngay cả suy nghĩ cũng chẳng thêm suy nghĩ, cô đã trả lời ngay ra đó, thậm chí còn có thể nói hết ra người đó xuất thân thế gia nào,

tính cách khuyết điểm ra sao. Thậm chí cô còn có thể nói được người đó trong ngày nào giờ nào, ở hoàn cảnh nào xuất thủ.

Không những cô ráng tự mình nhớ, cô còn bắt Sở Lưu Hương cũng nhớ.

... Giữa đêm khuya, dưới ánh đèn, thêm trầm vào lò hương cho Sở Lưu Hương, cô bắt y phải nhớ.

Trong chốn giang hồ, kẻ thù địch lúc nào cũng chung quanh, sát thủ tứ bề, nếu mình hiểu thêm được người nào, thì người đó sẽ giảm bớt đi sự uy hiếp mình phải chịu đựng.

... Nếu mình hiểu được hoàn toàn một người nào rồi, người đó có còn gì để uy hiếp mình được hay không?

Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng, câu ấy được truyền lại từ ngàn xưa đến giờ, cũng phải có cái đạo lý hay ho của nó.

Vì vậy mà cô nhất định bắt Sở Lưu Hương phải nhớ hoàn toàn trong đầu những sự tích, chiến tích của những người rất thành công, và những người đang thành công bỗng dưng bị thất bại.

Bởi vì tình cảm của cô đối với Sở Lưu Hương không giống người khác.

... Nếu chỉ bắt quá là tình cảm anh em, thì đó cũng là tình cảm không giống như người khác! Nếu chỉ bắt quá là tình bạn bè, thì đó cũng là tình cảm không giống như người khác.

Vì vậy cô hy vọng Sở Lưu Hương vĩnh viễn là người chưa hề bại trận.

Dù có bại, cũng phải trong cái bại cầu cái thắng. Không bao giờ thỏa hiệp, vĩnh viễn không bao giờ nhượng một tấc một phân.

Làm được cho Sở Lưu Hương bao nhiêu đó chuyện, Lý Hồng Tụ dĩ nhiên phải là một người đàn bà cực kỳ thông minh.

Quan trọng nhất là, những chuyện cô làm cho Sở Lưu Hương, đều có một chỗ tương đồng.

... Không bị thất bại.

Chết được, thất bại không được.

- Mỗi người trong đời phải chết một lần, nhưng có những người có thể cả đời không bao giờ bại trận lần nào.

Nhà sư khỗ hạnh nói:

- Lý Hồng Tụ muốn Sở Lưu Hương làm một người như vậy.

Sống mãi không làm được, nhưng bất bại có thể cầu được.

- Vì vậy cô cũng là người không sợ chết, lúc cô đang làm những chuyện đó cho Sở Lưu Hương, là cô đã có cái cá tính đó.

Lang Cách Ty trầm mặc một hồi thật lâu mới nói:

- Tôi hiểu.

Thật ra, cô chưa hiểu được hết rõ ràng.

... Lý Hồng Tụ, Lý Lam Tụ, giữa hai người đó phải chăng cũng có một sự liên hệ thần bí nào đó? Liên hệ gì? Lý Lam Sam là gì của Lý Hồng Tụ?

Những cái tên đó dĩ nhiên không chừng chỉ bất quá là một chuyện xảo hợp, trên thế giới này có biết bao nhiêu người cùng tên cùng họ?

... Nhưng trong những cá tính của bọn họ, tại sao cũng có một thứ cá tính tương tựa như vậy?

- Bất kể ra làm sao, Lý Hồng Tụ là một người đàn bà vô cùng kiên cường dũng cảm, nếu Sở Lưu Hương phải xông vào chỗ chết, cô cũng nhất định sẽ xông vào theo.

Nhà sư khố hạnh nói:

- Cho dù có biết là chết chắc cũng xông vào.

- Đúng vậy.

Lang Cách Ty nói:

- Tôi cũng tin rằng cô ta sẽ làm như vậy.

Ánh mắt cô hướng về phương trời xa xa, trong ánh mắt đó hình như có một người.

Người này không phải là Lý Hồng Tụ, mà là một người đàn bà áo trắng đang đứng cô đơn một mình bên chiếc kiệu nhỏ.

Cô rất muốn đi thẳng vào chính giữa vấn đề, muốn hỏi thẳng nhà sư khố hạnh!

- Lý Lam Tụ trong chiến dịch này có tác dụng gì? Cô có liên hệ gì với Lý Hồng Tụ?

Cô còn chưa mở miệng, nhà sư khố hạnh đã đổi đề tài câu chuyện qua Tống Diêm Nhi.

Tống Diêm Nhi là một cô bé cũng rất tuyệt, mới xem ra cô có vẻ ngu ngu sao đó; chuyện gì cũng không màng không để ý, chuyện gì cũng không

đế vào lòng, không những vậy còn rất dễ thỏa mãn, có lúc cô cũng hy vọng ngày sinh nhật của mình sẽ có một vị vương tử nào đó lại tặng cho mình một tòa thành trì.

Nhưng nếu quả có người một ngày nào đó lại đưa cho cô một tấm bản đồ vẽ tòa thành trì đó, cô đã quá sung sướng rồi. Tri túc sẽ vui mãi, bởi vậy, ngày nào cô cũng sung sướng sống qua ngày đó, cười ngọt ngào, cười ngọt ngào với bạn. Chỉ với bạn, không với người nào khác.

... Nếu bên mình bạn có một cô con gái như vậy, bạn thử nói xem, bạn có sung sướng hay không?

Không những vậy, cô còn biết nấu ăn.

Cô là người Ngũ Dương Thành, Dương Thành tức là Quảng Châu, “ăn ở Quảng Châu”, ai ai cũng biết.

Vì vậy cô cũng thích ăn, không những vậy, còn thích người khác ăn đồ cô nấu.

... Người ham ăn đều như vậy.

Vì vậy cô nhất định phải nấu ăn, không những vậy, còn nấu rất ngon, ngay cả Sở Lưu Hương là người ham ăn kén chọn như vậy, đối với các món ăn cô nấu trước giờ y chưa phàn nàn qua lần nào.

Thậm chí y còn nói với bạn bè nghe, ngay cả lúc Vô Hoa hòa thượng còn chưa chết, tự tay làm đồ chay, cũng không bì được với món La Hán Trai của Tống Diêm Nhi. Các tay danh trù trong thiên hạ, có mấy ai bì lại được với cô?

... Muốn nắm lấy trái tim của đàn ông, cách nhanh nhất là đi qua dạ dày.

Đàn ông ai ai cũng tham ăn, nếu bên cạnh y có một người đàn bà như vậy, thì có lấy roi đuổi đi, y cũng chẳng chịu đi.

Cô bé này vẫn luôn luôn bên cạnh Sở Lưu Hương, ngày nào cũng vậy, giờ nào phút nào cũng thế, nhưng cái vị Sở đại gia của chúng ta, ánh mắt hình như chưa từng nhìn thấy cô bao giờ.

Y chỉ thấy món ăn cô nấu, y không thấy người nấu ăn, thậm chí ngay cả cặp đùi thon dài rắn chắc sạm màu cổ đồng đó, y cũng chẳng thấy, quả thật là tức muốn chết người đi được.

Kỳ quái là, cái vị đại tiểu thư họ Tống chúng ta hình như chẳng có tí gì là phật lòng cả. Mỗi ngày cô vẫn đều vui vẻ vô cùng. Thậm chí còn sung sướng vui vẻ hơn Lý Hồng Tụ và Tô Dung Dung nhiều lắm.

Trong ba cô con gái đó, người không sung sướng chỉ e là Tô Dung Dung.

Có người nói, trong ba cô con gái, Tô Dung Dung là người đẹp nhất, có người nói người ôn nhu nhất cũng là cô, cũng có người nói, Sở Lưu Hương thích nhất là cô.

Những điều đó tôi đều không dám xác nhận.

Tôi chỉ dám xác nhận là trong bọn họ, người không được sung sướng nhất là cô.

... Có phải là con gái càng thông minh càng xinh đẹp thì lại càng không vui vẻ?

Tô Dung Dung vô cùng thông minh không nghi ngờ gì cả.

Cô phụ trách chuyện kế hoạch, cô làm cho Sở Lưu Hương một căn phòng bằng kính, kiếm cho Sở Lưu Hương vô số những chiếc mặt nạ da người chế tạo vô cùng tinh xảo, và vô số những đồ hóa trang dịch dung không đâu mua được.

Chính cô cũng rất tinh thông thuật dị dung, để Sở Lưu Hương có thể tùy thời tùy lúc hóa trang thành các loại gương mặt khác nhau mà qua lại trong chốn giang hồ.

“Thiên biến vạn hóa, du hốt lai khứ, kim tại Hà Tây, minh đảo Hà Bắc”, cái lãng mạn và thần bí của Sở Lưu Hương, tạo thành cho y một thứ truyền kỳ suốt cuộc đời y đang sống.

Những thứ hình tượng đó, chính là do một tay cô làm ra.

Tô Dung Dung không những ôn nhu chiều chuộng, cô rất hiểu tính người.

Sinh hoạt hàng ngày của Sở Lưu Hương, ăn uống ngủ nghỉ, đều là do cô lo liệu.

Hương Soái có thể nói là một người vô cùng độc lập, nhưng y cũng đã từng thú thật với bạn thân của mình:

- Tôi có thể không có gì cũng được, nhưng nếu không có Dung Dung, tôi thật không biết làm sao bây giờ.

Do đó có thể thấy tình cảm của y với cô, và y rất ỷ lại vào cô đến chừng nào, chỉ bất quá, cô vẫn còn chưa sung sướng.

Bởi vì cô biết, y vẫn chưa hoàn toàn thuộc về cô. Cái cô muốn là một người đàn ông hoàn toàn thuộc về cô.

Cô hoàn toàn thuộc về y, y cũng phải hoàn toàn thuộc về cô.

Dĩ nhiên y không thể là một hạng người như vậy.

Sở Lưu Hương thuộc về mọi người, y là một thần tượng để các thiếu niên nhiệt tình sùng bái, y là một người bạn các tay giang hồ hảo hán muốn kết giao, y là người tình của những người thiếu phụ ai oán trong phòng khuê, y là vương tử của các cô gái đang dậy thì, và cũng là người nữ tế lý tưởng nhất trong đầu các bà có con gái sắp lấy chồng.

Vì vậy Dung Dung không thể nào sung sướng được.

Vì vậy cô thường thường hay nghĩ ra vài “Xảo kế” để làm Sở Lưu Hương lên ruột, thậm chí còn không ngại để đối đầu của Sở Lưu Hương bắt trời đem đi.

Vì vậy trong giang hồ mới không thiếu kẻ cho rằng cô là người đàn bà hồ đồ, chuyện gì cũng xé nhỏ ra to.

... Một người đàn bà yêu muốn choáng váng, thì lúc nào cũng muốn dùng một chút âm mưu và thủ đoạn vặt vãnh nào đó để gạt người đàn ông họ yêu, gạt chút thôi, giảo hoạt chút thôi, đe dọa chút thôi, và ngọt ngào gấp ba.

Chỉ bất quá cái cách cô dùng còn xảo diệu hơn đại đa số người đàn bà trên thế giới này chút đỉnh thế thôi.

Nhưng cô không làm cái chuyện dồn một người nào không oán không cừu gì với cô vào một rãnh mương nào đó chết dí.

Cô làm không được, cô không nỡ.

Cô không thể nào nhẫn tâm làm những chuyện mà Tô Tô tùy thời tùy lúc đều có thể làm được trong chớp mắt.

Nhưng từ một phương diện khác nhìn lại, giữa bọn họ có phải cũng có những điểm tương đồng trong đó?

... Bọn họ có phải có cái cá tính, nửa vô tình nửa cố ý đi gạt gẫm người khác?

Cái ghế ấy tuy rộng rãi vô cùng, chỉ tiếc là rộng, chưa chắc đã là thoải mái.

Một chiếc ghế làm bằng gỗ hay đá vừa lạnh vừa cứng, bất kể nó có rộng bao nhiêu lớn bao nhiêu, một người đàn bà khóa thân ngồi trong đó đều sẽ không cảm thấy thoải mái.

Hiện tại, dáng điệu của Lang Cách Ty chẳng còn tý gì gọi là thoải mái nữa, thậm chí ngay cả một chút dáng điệu công chúa cũng không còn thấy đâu.

Thậm chí cô đã bắt đầu co hai bắp đùi dài thật dài của cô vào với nhau.

Nhà sư khổ hạnh này giờ vẫn quan sát cô rất kỹ càng, cũng giống như một đứa bé đang quan sát một con côn trùng rất hiếm có mà y vừa bắt được.

... Mắt y nhìn thấy là một tấm thân của người đàn bà có thể làm sôi động tình dục người đàn ông lên, nhưng trong mắt y hoàn toàn không có tình dục.

Bởi vì mắt y đang nhìn lúc này, không phải là tấm thân của cô, mà là tâm hồn của cô.

Cái tâm của cô dĩ nhiên đã bị y nhìn xuyên qua, cũng như dĩ nhiên là cô đã thấy xuyên qua được cái liên hệ thần bí mà đặc biệt giữa Tô Dung Dung và Tô Tô, Lý Hồng Tụ và Lý Tụ Tụ vậy, bởi vì giữa bọn họ, quả thật có một cá tính tương đồng.

Nhà sư khổ hạnh dĩ nhiên cũng biết rõ điểm đó, vì vậy y dùng một cách thật trực tiếp để nói cho cô biết:

- Lý Hồng Tụ và Tụ Tụ, cá tính như nhau, bọn họ đều có cái tính cách “khinh sinh trọng nghĩa”.

Y giải thích:

- Không chừng bọn họ không trọng nghĩa, bởi vì đàn bà thường thường không có bao nhiêu nghĩa khí.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Một cô con gái với cô con gái mà có nghĩa khí nhiều quá, cô ta sẽ mất đi ái tình còn đâu.

... Nhà sư khổ hạnh này hiểu đàn bà như vậy, quả thật làm cho người ta giật nảy cả mình lên.

Một người nếu ngay cả cái chữ “trọng nghĩa” còn làm không được, muốn y “khinh sinh”, dĩ nhiên là càng khó hơn.

Nhất là các cô con gái.

Trừ phi cô ta trời sinh ra là đã có cái cá tính vô cùng đặc biệt đó, cái cá tính không sợ chết.

- Đối với đàn bà mà nói, cái cá tính đó rất hiếm thấy, nhưng hai người bọn họ đều có.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Điều đó dĩ nhiên là vì giữa hai người với nhau, có một liên hệ vô cùng mật thiết mà đặc biệt.

Y nói:

- Cũng giống như giữa Tô Dung Dung và Tô Tô có một liên hệ đặc biệt mà thần bí vậy.

- Tôi hiểu.

Lang Cách Ty nói:

- Tôi rất hiểu cái liên hệ ông đang nói đó.

Lần này, câu trả lời của nhà sư khổ hạnh lại càng trực tiếp, y nói:

- Lý Lam Sam chính là người anh chết sớm của Lý Hồng Tụ, Tô Bội Dung là người em đồng cha khác mẹ của Tô Dung Dung.

Nhà sư khổ hạnh cố ý lấy giọng thật hững hờ hỏi Lang Cách Ty:

- Cô nghĩ bọn họ có liên hệ mật thiết với nhau lắm không?

Cái bí mật đó đáng lý ra làm cho người ta phải giật cả mình lên, nhưng Lang Cách Ty hình như không thấy có phản ứng gì.

Một hồi thật lâu, cô mới lấy cái giọng lãnh đạm giống nhà sư khổ hạnh để nói:

- Ông tìm bọn họ nhất định là đã tìm rất lâu rồi, không những vậy, nhất định là tìm rất gian khổ.

- Đúng vậy.

- Nhưng dù có gian khổ bao nhiêu, ông cũng muốn tìm.

Lang Cách Ty nói:

- Bởi vì có hai người bọn họ bên cạnh Mộ Dung công tử, Sở Lưu Hương lại càng không để cho bọn họ chết trong chiến dịch này.

- Đúng vậy.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Chỉ cần y còn chưa chết, y nhất định sẽ xuất hiện.

- Liễu Minh Thu nếu chưa chết, chiến dịch lần này chưa chắc thành công được, Tô Tô giết được Liễu Minh Thu, phải là công lao lớn nhất trong chiến dịch.

Lang Cách Ty nói.

- Phải là vậy.

- Nhưng ông lại nói, lần này địa vị trong chiến dịch của Tụ Tụ, còn trọng yếu hơn hết cả ai.

Lang Cách Ty hỏi:

- Tại sao?

Nhà sư khổ hạnh chăm chú nhìn cô:

- Ta tin là cô phải hiểu ý ta lắm.

Y nói:

- Tôi tin là cô nhất định đã hiểu rồi.

- Đúng vậy, tôi hiểu.

Lang Cách Ty trầm ngâm một hồi thật lâu rồi rốt cục thừa nhận:

- Cái mục đích lớn nhất trong chiến dịch của các người lần này, không phải là muốn biết y sống hay chết, mà là muốn y chết.

- Y nhất định phải chết.

Nhà sư khổ hạnh thừa nhận:

- Chúng ta còn sống đây, y không chết không được.

- Ông có nói, chiến dịch bắt đầu phát động, là Sở Lưu Hương coi như đã chết chắc rồi.

- Đúng vậy.

- Bởi vì chiến dịch này bắt đầu, nếu y không ra tay, thì điều đó biểu thị là y đã chết rồi không nghi ngờ gì nữa.

- Đúng là như vậy.

- Nhưng nếu y còn chưa chết thì sao? Nếu y bỗng trong tích tắc giữa đường tơ kẻ tóc, xuất hiện trên con đường đó, các người dựa vào đâu mà đặt y được vào đất chết?

Lang Cách Ty lãnh đạm hỏi nhà sư khỗ hạnh:

- Dựa vào Thiết đại lão bản? Dựa vào những tên tiểu quỷ uốn éo méo mó hình thù như những con rắn kia? Hay là dựa vào cái lão quỷ bán nam bán nữ, nửa người nửa quỷ kia?

Nhà sư khỗ hạnh thở ra một hơi, bởi vì y cũng không thể không thừa nhận:

- Nếu dựa vào những người đó mà có thể lấy mạng Sở Lưu Hương trong khoảnh khắc, Sở Lưu Hương đã chẳng là Sở Lưu Hương!

- Nếu vậy, ông dựa vào đâu mà nếu Sở Lưu Hương vừa xuất hiện là sẽ chết chắc?

Lang Cách Ty trả lời cho chính mình câu hỏi đó:

- Ông dám nói được vậy, bởi vì ông đã bày sẵn con cờ Tụ Tụ.

Lang Cách Ty nói:

- Cô ta mới là tay sát thủ tối hậu của các người!

- Không phải là chỉ mình cô ta, mà là Mộ Dung công tử và cô ta.

- Đúng vậy.

Lang Cách Ty nói:

- Chỉ Cần Sở Lưu Hương xuất hiện, bọn họ lập tức sẽ đưa Sở Lưu Hương vào chỗ chết ngay, cũng chỉ có bọn họ mới làm được chuyện đó, bởi vì y vĩnh viễn sẽ không bao giờ ngờ được hai người đó mới là người giết y.

Nhà sư khỗ hạnh bỗng bật cười lên, ngay cả ánh mắt ác độc đó đã lộ đầy vẻ cười cợt.

- Lang Lai Cách Cách, cô thông minh thật, thật tình cô còn thông minh hơn tôi tưởng tượng nhiều lắm.

Cái điểm đó mới là trọng yếu nhất.

... Không có Tụ Tụ, Sở Lưu Hương dù có xuất hiện, cũng không một ai có thể chỉ trong tích tắc lấy được mạng của y, nếu không thể lấy được mạng của y trong tích tắc, y sẽ bỏ chạy được ngay.

Y muốn bỏ chạy, thế giới này e rằng không có một ai đuổi theo cho kịp.

Vì vậy nhất định phải làm được điểm đó, chiến dịch này mới hoàn thành mỹ mãn được.

NGÔ DẠ LAN HOA

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Một Bức Địa Đồ

Nghe nhà sư khỗ hạnh giải thích rõ ràng chuyện đó, cả thế giới chỉ e không có người nào có thể phủ định được, kế hoạch tinh vi chu mật và cái giá trị lớn lao của chiến dịch lần này.

Lang Cách Ty cũng không thể phủ định được điều đó. Nhưng cô chỉ hỏi:

- Còn tôi thì sao?

Cô hỏi nhà sư khỗ hạnh:

- Tôi có tác dụng gì trong chiến dịch này? Tại sao ông tìm lại tôi?

- Không phải ta tìm lại cô.

Nhà sư khỗ hạnh mỉm cười:

- Nếu ta nhớ không lầm, thì hình như cô lại đây tìm ta.

Y cười vô cùng khiêm tốn:

- Nhưng dĩ nhiên ta cũng không thể không thừa nhận rằng, ta đối với cô ít nhiều cũng có chút hứng thú.

Lang Cách Ty đưa ánh mắt từ cặp đùi trần của mình qua cặp mắt lãnh đạm của nhà sư khỗ hạnh:

- Hứng thú gì?

Cô hỏi:

- Ông có hứng thú với tôi, chắc không phải là ở thân hình của tôi?

- Lần này cô lầm rồi.

Nhà sư khỗ hạnh nói:

- Lang Lai Cách Cách, nếu trên thế giới này còn có người không có tỷ hứng thú gì với một người như cô, thì người ấy e rằng chẳng còn là người nữa.

- Ông có là người hay không?

- Ta là người.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Ít nhất là đa số thời gian, ta vẫn còn là một người.

Y bỗng bổ sung thêm:

- Chỉ bất quá ta có chỗ không giống với người khác thế thôi.

- Chỗ nào không giống?

- Người khác nhìn vào cô, nhất là nhìn vào cô ở những lúc như bây giờ đây, chuyện đầu tiên họ nghĩ đến sẽ là gì nhỉ?

Lang Cách Ty không nghĩ ngợi gì lập tức trả lời:

- Cái giường.

Nhà sư khổ hạnh lại bật cười lên:

- Lang Lai Cách Cách, lần lại cô lại lầm nữa.

Y nói:

- Đợi đa số đàn ông nhìn vào cô, chuyện đầu tiên họ nghĩ tới không phải là cái giường.

Y vẫn còn phải giải thích:

- Bởi vì chuyện đó không nhất định là phải ở trên giường.

Thái độ của y tuy rất ôn nhu và lễ độ, ngôn từ lại rất bén nhọn, may mà cái điểm đó đối với Lang Cách Ty chẳng có tí gì ảnh hưởng.

Bởi vì cô chẳng buồn nghe y nói câu đó, cô chỉ hỏi:

- Ông nói ông không giống như những người đàn ông khác?

- Đúng vậy.

- Chỗ nào không giống?

- Lúc ta nhìn vào cô, không những ta không nghĩ đến cái giường, ta cũng chẳng nghĩ đến chuyện gì liên quan đến cái giường.

- Ông nghĩ gì trong người tôi?

Lang Cách Ty hỏi.

Nhà sư khổ hạnh không trả lời trực tiếp vào câu hỏi đó, y chỉ đứng dậy, lấy từ trong một nơi ẩn bí ra một tấm bản đồ.

Một tấm bản đồ vẽ đầy núi non thành quách sông rạch cây cối.

- Ta nhìn vào cô, bèn nghĩ đến tấm bản đồ này.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Bất kể ta thấy cô ở nơi nào, bất kể ta thấy đùi của cô, hay eo lưng của cô, ta đều nghĩ đến tấm bản đồ này.

Gương mặt của Lang Cách Ty biến đổi hẳn, thậm chí ngay cả toàn thân của cô cũng biến đổi hẳn.

Ngoài mặt nhìn vào, cô không thay đổi, toàn thân từ đầu xuống chân không hề thay đổi.

Nhưng cô đã thay đổi hẳn.

Từ đầu xuống chân mỗi chỗ đều biến hẳn.

Làn da mềm mại trơn láng của cô, chỉ trong khoảnh khắc bỗng biến hẳn, biến thành một tấm da trời, tấm da trời trên đó có vô số vì sao.

... Vô số vì sao, vô số run rẩy.

Đối với từng mỗi giây mỗi phút mà nói, từng hột run rẩy đó là một thứ kích thích không thể kháng cự được.

Cái tấm bản đồ ấy thật ra cũng chỉ bất quá là một tấm bản đồ thể thôi.

Một tấm bản đồ tại sao lại có thể làm cho Lang Cách Ty biến đổi đi nhiều vậy, không những thế, còn rất kích liệt nữa.

- Chắc cô phải biết tấm bản đồ này phải không.

Nhà sư khổ hạnh nói với cô:

- Lang Lai Cách Cách, ta nghĩ cô nhất định nhận ra tấm bản đồ này, nhưng ta cũng có thể bảo đảm, cô nhất định nghĩ không ra, tấm bản đồ này làm sao lại lọt được vào tay ta.

Lang Cách Ty không nói gì, bởi vì cô không biết nói gì.

Dĩ nhiên là cô nhận ra tấm bản đồ đó, đây là tấm bản đồ vẽ các nơi ở Trung thổ có tàng trữ bảo tàng của vương thất xứ Ba Tư.

Vương thất xứ Ba Tư là một trong những vương tộc xưa nhất trên thế giới, không những vậy còn là một trong rất ít vương tộc giàu có nhất.

Trước thời Hán thời Đường, đã có thương gia ở Ba Tư qua lại Trung thổ buôn bán, vương tộc Ba Tư cũng đã hâm mộ cảnh phồn hoa và diễm sắc của Trung thổ từ lâu, rồi thêm vào những chuyện quyền thế di dịch, vì vậy có không ít người đã ủy thác những tay thương gia đó đem tài sản qua Trung Nguyên, chôn giấu ở những nơi bí mật.

Những thứ tài sản đó dĩ nhiên số mục rất là lớn lao. Những người sở hữu chủ đều không được hưởng tới.

... Một người có nhiều tài sản phải cần tàng trữ che giấu, thông thường đều không sống lâu. Không những vậy còn thường thường hay chết một cách bí mật.

Những người giúp bọn họ tàng trữ những thứ tài sản đó, dĩ nhiên lại càng chết sớm hơn.

... Nếu những người đó không chắc trong tay sẽ làm cho những người giúp bọn họ tàng trữ bảo vật chết sớm, thì làm sao họ chịu giao bảo vật.

Bọn họ đều chết cả, tài sản của bọn họ cũng theo họ mà biến mất, cái chết và gia tài của bọn họ vốn là cái nút thắt vĩnh viễn không bao giờ giải khai cho nổi.

Nếu có người giải ra được cái nút thắt đó, người đó chắc chắn là một kẻ cường mạnh giàu có nhất thiên hạ.

Hạng người đó tuy rất ít, những cũng có lúc sẽ xuất hiện.

... Những hạng người đó, không những phải vô cùng thông minh, vô cùng tỷ mỉ, mà nhất định phải còn vô cùng may mắn nữa.

Thái quân của Ba Tư trong thời đại này, chính là một người như vậy.

Ông ta từ nhỏ đã phát hiện ra một chuyện... Ông ta từ lúc sinh ra, đã có tất cả mọi thứ.

Vì vậy cái mệnh vận cuộc đời của ông ta, đã được chú định sẵn.

... Chú định sẵn không phải là hạnh phúc, mà là bi thương.

Một người đã có sẵn hết mọi thứ, thì họ còn có gì là lạc thú nữa? Cái thế giới này còn có điều gì đáng cho y phải tranh đấu phải giành giựt?

Vậy thì y sống để làm gì bây giờ? Không lẽ chỉ vì “sống” mà sống?

Một người như vậy, và một gã ăn mày lê lết một đời tàn, có gì là phân biệt?

Cuộc đời của một người nhất định phải có mục tiêu gì đáng cho y đi phấn đấu tranh thủ, cuộc đời của người đó mới có ý vị. Cái vị thái quân Ba Tư này từ nhỏ đã nhận ra được điểm đó, do đó mà lúc ông ta còn nhỏ đã quyết định phải làm một chuyện mọi người đều cho là không thể nào làm được.

Cái chuyện ông ta muốn làm, chính là muốn lôi hết những bảo tàng đã bị thất lạc ra. Ông ta làm được chuyện đó.

Tấm bản đồ này, chính là thành quả của y.

Ông ta tra cứu hết tất cả các tài liệu, đem từng món tài sản đã được đưa ra Trung thổ điều tra rất là kỹ lưỡng.

... Ai đã đem món tài sản đó ra, lúc nào bị thất lạc? Trong khoảng thời gian đó, có những người nào rất có thể là người đem cái món tài sản đó ra, đã đi qua nơi nào?

Trong những người đó, lại có những ai đã từng qua lại với những người có món tài sản đó?

Công tác này dĩ nhiên là vô cùng gian nan, nhưng đối với một người vừa có quyết tâm vừa được may mắn mà nói, thiên hạ vốn không có chuyện gì y làm không tới.

Tấm bản đồ là một điều chứng minh.

Trên địa đồ mỗi chỗ có để dấu X là mỗi chỗ tàng trữ châu báu đã bị thất lạc.

Vì vậy chính bản thân tấm bản đồ này đã là một thứ châu báu vô giá.

Thái quân đưa tấm bản đồ này cho Lang Cách Ty giữ.

- Ta biết cô vừa thấy tấm bản đồ trong tay ta nhất định là sẽ giết mình ngay.

Bởi vì trên thế giới này, vốn không có một tấm bản nào khác như vậy cả.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Thái quân của các người đã giao nó cho cô, bởi vì y đã thuộc lòng trong đầu rồi.

Nhà sư khổ hạnh lại nói:

- Cô cũng đã hủy nó đi, bởi vì cô cũng đã thuộc lòng.

Lang Cách Ty nhin không nổi phải hỏi:

- Nếu vậy, tại sao trong tay ông lại có tấm bản đồ này?

- Bởi vì ta biết cách ăn trộm.

Nhà sư khổ hạnh mỉm cười:

- Ta cũng giống như thái quân của các người, ta có phương pháp đặc biệt ăn trộm được những thứ người ta giấu kỹ trong lòng.

Y nói:

- Cái phương pháp đó dĩ nhiên không phải dễ dàng gì.

Phương pháp đó dĩ nhiên là không dễ dàng.

Từ cái lúc Lang Cách Ty bắt đầu rời khỏi Ba Tư, vị nhà sư khổ hạnh này đã chú ý đến cô rồi.

... Từ chỗ ăn uống ngủ nghỉ, sinh hoạt hằng ngày, từ mỗi cử động cô làm, từ mỗi người cô tiếp xúc và phản ứng.

- Cô có biết ta đã động viên tới bao nhiêu người đi theo dõi cô không?

Nhà sư khổ hạnh hỏi Lang Cách Ty. Dĩ nhiên là cô không biết.

Y tự trả lời cho mình:

- Cô nhất định nghĩ không ra đâu.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Bởi vì để theo dõi hành động và tư tưởng trong đầu cô, ta đã phái ra sáu ngàn ba trăm sáu mươi người, không những vậy, tất cả đều là tay hảo thủ đệ nhất lưu.

Lang Cách Ty lần này không còn bị giật mình lên nữa.

Muốn theo dõi hành động của cô, chẳng khó khăn gì, muốn soi mói vào trong đầu cô lại chẳng phải là một chuyện dễ dàng. Truy nã một người, là một chuyện hoàn toàn khác biệt, muốn tìm hiểu trong đầu một người, phải động viên nhân lực còn hơn cả đi chiến đấu với một quân đoàn nhiều lắm.

Bởi vì đó vốn là chỗ bí ẩn lớn nhất của con người.

Đi ăn trộm tấm bản đồ trong đầu của một người, dĩ nhiên phải khó khăn hơn ăn trộm một tấm bản đồ giấu trong một cái rương nhiều lắm.

Nhà sư khổ hạnh tuy đang ráng làm mặt nghiêm trang, nhưng nụ cười trên miệng đang nở rộng ra thật là khoan khoái.

- Về phương diện đó, ta tin rằng, ngay cả Đạo Soái Lưu Hương mà ai ai cũng tôn sùng, còn chưa chắc đã thắng được ta.

- Đó là điều chắc rồi.

Lang Cách Ty lạnh lùng nói:

- Bởi vì thiên hạ ai ai cũng biết, Hương Soái không hề đi ăn trộm thứ gì trong đầu người ta bao giờ.

Bất kỳ ai cũng đều biết Sở Lưu Hương rất tôn trọng chuyện riêng tư của người khác.

- Nếu y có muốn ăn trộm.

Lang Cách Ty nói:

- Nhiều lắm y cũng chỉ muốn ăn trộm một chút cảm tình của người khác.

- Đúng vậy.

Nhà sư khổ hạnh thừa nhận:

- Ta cũng là người giang hồ, không những vậy, ta đã từng mài cứu rất kỹ lịch sử giang hồ từ xưa đến giờ, thậm chí những tay danh hiệp hơn mấy trăm năm về trước, cũng đều không ngoại lệ.

Y nói:

- Nhưng ta cũng thừa nhận, về phương diện đó, không ai bì lại được Sở Hương Soái.

Sở Lưu Hương chưa bao giờ giết người, y vốn cho rằng...

Một người bất kỳ ở trong hoàn cảnh nào, bất kể phạm phải lỗi lầm gì, đều nên chịu trách nhiệm của họ dưới quy chế của pháp luật, như vậy tội trạng của y mới có thể xác định được.

Xác định tội trạng của y rồi, mới có thể quyết định được sự trừng phạt mà y phải chịu.

Trong thời đại của Sở Lưu Hương, cái tư tưởng đó không chừng không được đa số mọi người tán đồng, nhưng hiện đại, cái tư tưởng đó đã thành quy tắc lập pháp của các nước văn minh tiến bộ.

- Nếu ông đã cho rằng Sở Lưu Hương là một người siêu quần như vậy, tại sao ông lại muốn y chết đi?

Lang Cách Ty hỏi:

- Nhà sư khổ hạnh từ chối trả lời câu hỏi đó, nhưng ánh mắt của y đã thay thế câu trả lời.

Trong cái khoảnh khắc đó, ánh mắt của y bỗng lóe lên một tia oán độc và thù hận.

Lang Cách Ty thở ra trong bụng, cô lại hỏi câu thứ hai:

- Sao ông biết được thái quân đã giao tẩm bản đồ cho tôi?

Lần này nhà sư khỗ hạnh trả lời câu hỏi cho cô, nhưng y trả lời mà như không trả lời vậy:

- Mỗi người làm chuyện gì cũng có phương pháp riêng của họ, những phương pháp đó thường thường không thể nói cho người khác hay biết.

Nhà sư khỗ hạnh nói:

- Ta cũng không ngoại lệ.

Y nói:

- Bất kể ta dùng phương pháp gì, cô còn chưa ra khỏi biên giới nước Ba Tư, ta đã hiểu rõ con người cô lắm rồi.

- Vì vậy ông đã theo dõi vào tôi.

Nhà sư khỗ hạnh lắc đầu:

- Không phải ta theo dõi cô, mà là ta muốn cô theo dõi vào ta.

- Sao?

- Dĩ nhiên là ta phải làm sao cho cô biết trước là, hiện tại ta đang tiến hành cái kế hoạch này, và nó rất có thể phù hợp với chuyện cô muốn làm.

- Vì vậy ông tin rằng, tôi vừa đến đây, nhất định sẽ tìm lại ông, sẽ không tiếc dùng bất kỳ thủ đoạn gì.

- Đúng vậy.

Nhà sư khỗ hạnh nói:

- Ta rất tin là, cô sẽ nhất định làm vậy.

- Bởi vì ông không tiếc bất kỳ thủ đoạn gì, ông cũng phải lấy cho được tấm bản đồ này.

- Đúng vậy.

Nhà sư khỗ hạnh nói:

- Không những ta muốn lợi dụng tài sản của cô để giúp ta hoàn thành cái kế hoạch này, ta còn muốn lợi dụng con người cô, để trừ khử đi cái gã con nhện, và cái đứa tiểu quỷ cắt đầu kia.

Y giải thích:

- Nếu ta tự mình ra tay, người khác không chừng sẽ cho rằng ta quá mức đi chăng.

... Bọn họ vốn là đồng minh trong cái kế hoạch bí mật lần này, nếu y tự chính mình đi giết bọn họ, chuyện đó sẽ không những có vẻ bất trí mà còn

không cát lợi nữa.

- Trong kế hoạch lần này, mỗi một điểm ta đều đã tính kỹ cả.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Chỉ có một chuyện là ra ngoài ý liệu của ta.

- Chuyện gì?

Nhà sư khổ hạnh nhìn chăm chú vào cái vị Lang Lai Cách Cách có cặp đùi dài eo thon nhỏ này:

- Tại sao cô không giết cái tên tiểu quỷ đó?

Y hỏi:

- Lúc này cô vốn có một cơ hội rất tốt, tại sao cô không giết y?

... Lúc đó, trong cái khoảnh khắc nhỏ bé, quả thật cô có thể kẹp tên tiểu quỷ vào giữa hai cái đùi mình giết y như không.

- Lúc đó quả thật tôi có thể giết tên tiểu quỷ đó.

Lang Lai Cách Cách nói:

- Tôi vốn cũng tính giết y rồi.

- Tại sao cô lại không giết?

- Bởi vì tôi bỗng dưng không hạ thủ được.

- Tại sao?

- Trong cái khoảnh khắc nhỏ bé đó, tôi bỗng có cái cảm giác thật là kỳ quái.

Lang Cách Ty nói.

... Chính cái lúc cô đang nói câu đó, thân thể cô và gương mặt cô cũng đồng thời xuất hiện ra một thứ biểu tình thật kỳ quái, cũng giống như một cô con gái đang hoài xuân, trong một đêm mùa hạ thật nồng thật nhiệt, bỗng chạm tới một vòng tay của một người đàn ông, một người đàn ông mà cô yêu thương.

- Tôi bỗng dưng cảm thấy bị kích thích quá độ.

Lang Cách Ty nói.

Giọng của cô cũng biến hẳn, phảng phất như đang biến thành ở trong giấc mơ ngọng nghịu. Cô lấy cái giọng đó nói tiếp:

- Cái lúc tên tiểu quỷ bò lên người tôi, tôi bỗng dưng cảm thấy toàn thân từ trên xuống dưới như bị bỏ cứng vào trong một cái ống đồng lớn vậy.

Lang Cách Ty nói khe khẽ:

- Một người có cái cảm giác đó, làm sao còn giết được ai?

Nhà sư khổ hạnh lần đầu tiên lộ vẻ kinh ngạc trong ánh mắt:

- Cô nói cô có cái cảm giác đó, là lúc tên tiểu quỷ đang bò trên người cô?

- Đúng vậy.

- Cái tên tiểu quỷ đó cho cô được cái thứ cảm giác đó sao?

- Chỉ có y mới cho tôi được cái cảm giác đó.

Lang Cách Ty nói:

- Từ lúc tôi có tình dục đến giờ, chỉ có một mình y là đã làm cho tôi có cái thứ cảm giác đó.

Nhà sư khổ hạnh ngăn người ra.

Y đã biết là cái vị Lang Lai Cách Cách này nhất định nói thật với y, bởi vì y đã đẩy cô vào cái chỗ cực hạn không nói thật không được.

Nhưng y không ngờ được rằng những lời cô nói lại làm cho y giật cả mình lên.

... Một mỹ nữ cao lớn thôn dài như vậy, xem đàn ông trong thiên hạ như xí phần, một người chỉ biết đối diện với tấm gương mới phát tiết được tình dục, một người như vậy lại bị một đứa châu nhai làm nổi cơn động tình lên.

... Đây là một chuyện không sao tưởng tượng được. Một chuyện như vậy, còn ai giải thích cho được?

Lang Cách Ty giải thích được, vì vậy cô đành phải giải thích:

- Tôi tin rằng, ít nhất có một điều ông nhất định hiểu.

Lang Cách Ty nói với nhà sư khổ hạnh:

- Cái tên tiểu quỷ này không giống bất cứ người đàn ông nào khác.

- Ta thừa nhận điểm đó.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Cái tên tiểu quỷ ấy xem ra không giống một con người, dĩ nhiên là không giống người đàn ông nào khác.

Lang Cách Ty hững hờ gật đầu một cái:

- Trong cái thế giới này, những người không giống người vốn rất nhiều, có phải là chỉ một mình y đâu.

Nhà sư khổ hạnh cũng không thể không thừa nhận cái điểm đó, cũng chính như Lang Cách Ty cũng không thể không thừa nhận rằng, thế giới này cũng có rất nhiều người đàn bà không giống người vậy thôi.

- Nhưng cái tên tiểu quỷ này vẫn có chỗ không giống người khác.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Y giống như một con rắn, một con chuột, một con thằn lằn, một con nhện, đàn bà thấy y mà không kêu thét gào rú lên e rằng rất ít.

- Cũng chính vì vậy mà mới kích thích.

Lang Cách Ty nói:

- Bởi vì y xấu xí quá mức, làm người ta buồn nôn quá mức, mà lúc y ôm tôi, tôi mới cảm thấy bị kích thích.

Cô hỏi nhà sư khổ hạnh:

- Ông nghĩ xem, nếu cái tên tiểu quỷ ấy đúng là một đứa con nít mặt mày xinh đẹp, có phải là hết còn thú vị gì nữa không?

Nhà sư khổ hạnh lại ngăn người ra.

... Một người đàn bà trưởng thành, bị một đứa con trai nhỏ tuổi ôm lấy, quả thật chẳng có tí gì là kích thích. Cái điểm đó chắc chắn không ai không thể thừa nhận được.

... “Không bình thường” vốn là một thứ kích thích, cũng chính là một trong những nhược điểm của con người.

... Đối với một người đàn bà vốn không phải là hạng bình thường mà nói, cái thứ kích thích ấy dĩ nhiên lại càng khó mà kháng cự cho nổi.

- Vì vậy tôi chịu không nổi cái tên tiểu quỷ đó.

Lang Cách Ty nói:

... Lúc tên tiểu quỷ ôm lấy cô, không biết cô đang có cảm giác gì? Thân xác cô có cảm giác gì? Những lời đó đáng lý ra cô đang chuẩn bị nói tiếp.

Nhưng cô không nói tiếp.

Bởi vì cô bỗng ngửi thấy một mùi thơm mà cô tin chắc mình không thể nào có thể ngửi tới được trong giây phút này.

Cô ngửi thấy một mùi thơm của hoa lan.

Hiện tại còn đang mùa thu, còn cách mùa hoa lan nở rất xa, trong cái phòng âm u lạnh lẽo này, làm sao có thể ngửi được mùi thơm của hoa lan?

Thậm chí cô còn không tin được vào cái mũi của mình.

Nhưng cô tin mình là một người hoàn toàn bình thường khỏe mạnh, không những phát triển đầu đủ, mà từ nhỏ đã từng chịu qua những huấn luyện rất nghiêm khắc.

Cô tin chắc toàn thân của mình, mỗi bộ phận đều hoàn toàn khỏe mạnh, không có gì trục trặc.

Cái chuyện “không thể nào” đó, vốn không thể nào phát sinh ở thân người cô. Nhưng hiện tại vẫn cứ phát sinh mới quái. Vì vậy cô mới giật nảy mình lên.

... Không chừng bởi vì cô là một người khỏe mạnh mà còn đặc biệt linh mẫn, vì vậy mà cô mới đặc biệt giật mình cả lên.

Cái điểm đó vô cùng trọng yếu.

Một người bình thường khỏe mạnh, bỗng nhiên gặp phải một chuyện người ta cho rằng không thể nào xảy ra được, đều bị như vậy.

Tô Tô cũng bị vậy.

Vì vậy, sau khi cô xiết cổ Liễu Minh Thu chết rồi, cô mới bị choáng váng bất tỉnh, bởi vì cô bỗng dưng thấy một người cô chưa từng bao giờ ngờ được mình sẽ gặp trong cái giây phút đó.

Người này là ai?

Lúc đó là lúc nào? Lúc đó chính là lúc trăng lên tới đỉnh đầu, lúc đó cái mùi hoa lan bỗng giống như sương mù, bắt đầu lan tỏa ra.

... Không thể nào được, điều đó không thể nào, tại cái đêm trung thu trăng tròn vạnh ấy, làm gì có hoa lan nở ra?

Lang Cách Ty bỗng dưng cảm thấy mình đang choáng váng xoay vòng, cả người đang không ngớt xoay tít, giống như đang bị rút vào giữa con vụ.

Bởi vì cô đang thấy có một đóa hoa lan đang nở ra thật.

Cô thấy thật. Cô quả thật đã thấy một đóa hoa lan đang nở trên mặt nhà sư khổ hạnh.

Cái khuôn mặt trắng bệch đó, trắng sao là trắng. Trừ trắng ra, cô không còn thấy màu gì khác hơn.

... Cái khuôn mặt đó làm sao lại xuất hiện ra? Xuất hiện ra lúc nào? Tại sao lại bỗng dưng xuất hiện ra từ trong bóng tối đầy thần bí đó?

... Cái khuôn mặt ấy rốt cuộc ra làm sao? Cái mũi ra làm sao? Cặp lông mày ra làm sao? Cái miệng ra làm sao? Cái mặt ra làm sao?

Lang Cách Ty không thấy gì cả.

Cô không thấy, bởi vì gương mặt đó chỉ là một màu trắng, trắng lòe cả mắt, trắng thê trắng thảm.

Cô không thấy, bởi vì cô chỉ thấy có đóa hoa lan.

Một đóa hoa lan màu hồng tươi, hồng thật là hồng, bỗng dưng xuất hiện ra như một đóa hoa máu trên gương mặt trắng bệch của y.

Trong ánh lửa, bỗng dưng lại có một gương mặt xuất hiện, một gương mặt đúng là của nhà sư khổ hạnh.

Gương mặt đó làm sao mà đẹp thế? Gương mặt của một nhà sư khổ hạnh tại sao lại có thể xinh đẹp như hoa cho được. Có phải cái đóa hoa bỗng dưng nở trên mặt y đã tan với gương mặt y thành một thứ.

Bỗng nhiên, gương mặt của nhà sư khổ hạnh lại biến thành một đóa hoa. Hoa lan.

Hoa lan màu hồng, hồng như máu, hồng như lửa.

Bấy giờ là giữa đêm.

Bấy giờ đang có vầng trăng tròn vành treo giữa trời không, treo giữa một trời trung thu tối mịt.

Đêm nay, sao lại có hoa lan. Hoa lan giữa đêm.

Hoa lan giữa đêm.

Hoa lan tại sao lại hồng?

... Hoa lan có rất nhiều màu sắc khác nhau, có rất nhiều hình thái khác nhau, thậm chí có màu đen như mực, màu xanh đậm như phỉ thúy, nhưng cái thứ hoa lan màu hồng này, đỏ hồng như máu tươi, thậm chí còn đỏ hơn cả máu.

Thậm chí còn đỏ như lửa từ địa ngục về.

... Cái thứ hoa lan này tại sao lại xuất hiện trong nhân gian, tại sao lại xuất hiện trên mặt một người?

... Một gương mặt trắng bệch như vậy, bỗng nhiên biến thành đỏ hồng, một mảnh tuyết trên mặt đất, bỗng phụt ra lửa đỏ.

Mặt đất mông mênh bỗng biến thành trầm tịch, bao nhiêu tiếng nói đều đã ngưng lại, Lang Cách Ty đang chìm vào trong một cơn mơ hồ không tên.

Mỗi chuyện mỗi thứ trong thiên hạ, đều không thể nào vĩnh hằng, nhưng biến chuyển của sự vật đều phải dựa vào ngoại lực, phải chịu hoàn cảnh chi phối, nhưng phút này, giây này, có ai nói được nguyên nhân của cơn biến chuyển ấy nằm ở đâu? Là ai? Chuyện gì? Duyên do gì, làm cho nó có biến chuyển như vậy?

NGÔ DẠ LAN HOA

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Yến Hội

Cô bỗng dừng phát hiện trước mặt mình có một người xuất hiện, một người cô không bao giờ nghĩ là sẽ gặp được trong đời, người này đang nhìn cô với cái nhìn thật kỳ quái.

Tô Tô ngất xỉu xuống.

Cô là người đàn bà vô cùng kiên cường, bình sinh cô rất ít có khi ngất xỉu bao giờ.

Nhưng, thấy người này xong, cô ngất xỉu ra.

Đợi đến lúc cô hồi tỉnh, cô lại thấy thêm một chuyện kỳ quái nữa.

... Cô thấy một buổi tiệc.

Tiệc thì chẳng có gì kỳ quái, trên thế giới này, mỗi ngày đều có tiệc tùng, đủ các thức các dạng người, đủ các thức các dạng tiệc tùng, có tiệc tùng làm người ta vui vẻ, có cái làm người ta ưu phiền.

Tiệc tùng không hề là chuyện gì kỳ quái, nhưng cái tiệc này, quả thật là cái tiệc rất kỳ quái.

... Khách khứa trong buổi tiệc tổng cộng chỉ có bốn người, nhưng những người tùy tùng cơ thiếp bộc dịch thì ít ra cũng tới bốn trăm người.

Đây cũng chẳng phải là chuyện gì kỳ quái, trong nhà của các bậc vương hầu, quan lớn, buôn bán giàu có, những chuyện này rất bình thường.

Kỳ quái là, cái tiệc này đang tổ chức trên một đỉnh núi.

Một đỉnh núi bay vọt ra giữa tầng mây. Một tảng đá phẳng lì, mặt đá như ngọc, rộng không biết là bao nhiêu.

... Tô Tô biết mình sẽ không bao giờ thấy lại được, không bao giờ thấy lại được một cái đỉnh núi như vậy nữa.

... Trước giờ cô chưa từng thấy qua, sau này cô cũng sẽ không bao giờ thấy lại lần nữa. Bởi vì đây là một kỳ tích.

Cái khoảng đá rộng phẳng lì như ngọc này là một kỳ tích, cái buổi tiệc này cũng là một kỳ tích.

Bởi vì người này chính đang ở trong tiệc, đang ở trên đỉnh núi.

Bởi vì người này chính là người chúng ta rất muốn được gặp mặt.

Người này mặc một chiếc áo dài màu xanh lam, xanh vô cùng, cái kiểu cũng đơn giản vô cùng.

Người này rất ốm, vẻ mặt như sóng biển lúc tan ra thành bọt nước. Lại giống như mây bay trôi qua bầu trời trong xanh mùa hạ.

... Không ai biết cái vẻ mặt đó nó ra làm sao, cũng không ai hình dung ra được.

Thần thái khí chất phong độ của người này cũng không thể nào hình dung được.

... Nó phiêu dật linh động tú bật làm sao, y đang ngồi đó như một tòa núi.

Y đang ngồi ở ngôi vị tân khách.

Ngoài ra còn có một người ở ngôi vị tân khách nữa, một người cụt một tay, tuy chỉ còn thừa một cánh tay, nhưng gương mặt rực rỡ sáng lạng, tinh thần mạnh mẽ, xem ra giống hệt như một ông cử nhân tân khoa vừa đỗ trạng nguyên vậy.

Bất kỳ ai chỉ cần nhìn người này đều nhất định sẽ thấy được y là một người vô cùng thành công, sự nghiệp, hôn nhân, tình cảm, kinh tế, bạn bè, sinh hoạt, mỗi phương diện đều thành công đến cực độ.

Thành công chính là sung sướng.

Người này nhìn vào bất cứ phương diện nào cũng đều là một người vừa thành công vô cùng, vừa sung sướng vô cùng.

Chỉ có một điểm vô cùng kỳ quái.

Một người thành công và sung sướng như vậy, người khác lại không dám nhìn vào y, bởi vì trong vẻ mặt của y, không khỏi có cái vẻ sát khí phát ra từ dưới chân lên đến tận vào trái tim.

Một thứ sát khí mà, ngay cả chính bạn cũng tin được, chỉ cần y đưa tay ra muốn giết bạn, nhất định bạn sẽ chết không nghi ngờ gì cả.

Hạng người đó rất là ít, không những vậy, tuyệt đối không thể xâm phạm vào được, bất kỳ ai, chỉ cần nhìn y qua một lần là biết ngay điểm đó, Tô Tô là một người có lá gan vô cùng lớn, trái tim vô cùng hung dữ, nhưng lúc Tô Tô thấy y, cô không khỏi tự cảnh cáo mình một câu đó.

... Không được chọc vào y.

Tô Tô chưa từng thấy y lần nào, cô cũng không biết y là ai, nhưng cô biết, chọc vào người này, cơ hội còn sống sót được không có nhiều lắm.

Người này là ai?

Chủ tọa là một vị lão thái thái.

Tôi dám đánh cá rằng, không ai có thể ngờ được, một vị thái thái như vậy lại ngồi ở chỗ như vậy uống rượu với ba người khách như vậy.

Không những bà ta uống rượu, bà ta còn uống rất nhiều, thậm chí còn hơn cả một gã trai trẻ hiếu thắng ham ăn ham thua.

Bà ta uống rượu như uống nước lã vậy.

Người ta nói, uống được là có phúc, cái vị lão thái thái này đại khái là một vị lão thái thái có phúc nhất trên thế giới này vậy.

Những vị thái thái khác cho dù có sống tới tuổi tác như bà ta, cũng không ăn được uống được nhiều như vậy, cho dù có ăn uống nhiều như vậy, cũng không được vinh hoa phú quý như bà ta, cũng không được nhiều con nhiều cháu như bà ta, cho dù có nhiều con nhiều cháu, cũng sẽ không được bao nhiêu con cháu hiển hách như bà ta.

Cho dù có hết tất cả những gì bà ta có, cũng không thể có một vị lão thái thái nào có thể có danh tiếng lớn lao trong giang hồ như bà ta.

Cái vị lão thái thái này có tổng cộng tất cả là mười người con trai, chín đứa con gái, tám ông con rể, ba mươi chín đứa cháu trai cháu gái nội, thêm vào sáu mươi bốn đứa cháu trai cháu gái ngoại.

Trong đám con ruột con rể của bà ta, có một người là Oai Vũ tướng quân, xuất thân từ quân ngũ, thân trải trăm trận, là một viên tướng có quân công lẫy lừng nhất đương triều.

Nhưng cái vị tướng quân này không hề là người được người ta kính trọng nhất trong đám con ruột con rể.

Trong tâm mục của gia đình bà ta, một viên tướng quân vốn chẳng là gì cả.

Bà ta có chín đứa con gái, nhưng chỉ có tám ông con rể, nhưng đây nhất định không phải là vì bà ta có một đứa con gái không lấy chồng được.

Trong giang hồ ai ai cũng biết, chín cô con gái con của vị lão thái thái này đều là những bậc thiên hương quốc sắc, không những vậy đều có ngàn vạn thứ của hồi môn, đàn ông xin được cầu hôn, bày hàng sắp đội từ Bắc kinh, chạy cho đến Nam kinh, bà ta có một cô con gái chưa lấy chồng, chỉ vì bà ta có một cô con gái đã cắt tóc đi tu, là người kế truyền y bát cho phái Nga Mi, là một trong bảy vị chưởng môn có quyền lực nhất trong vũ lâm đương thời.

... Không những vậy, còn là người đàn bà có quyền lực nhất trong giang hồ.

... Cái xã hội này, rốt cuộc vẫn còn là cái xã hội của đàn ông, một người đàn bà ở trong cái thế giới quyền lực của đàn ông mà còn đứng được địa vị hàng đầu, đã không phải là chuyện dễ dàng.

... Cho dù là ngôi vị thứ bảy, đã không phải là chuyện dễ dàng.

Cô con gái nhỏ nhất của vị lão thái thái này là Kim Linh Chi.

Kim Linh Chi dĩ nhiên là bạn thân với Sở Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa, cô quen biết hai người cùng một lúc.

Bọn họ đang ngồi tắm trong một phòng tắm đầy đàn ông con trai, cô xông vào.

Cái thứ phòng tắm này rất là cổ xưa, là một nơi cấm địa vô cùng cổ xưa của đàn ông, ngàn năm trở lại, rất ít có đàn bà nào dám vào,... chúng ta có thể còn thậm chí nói được rằng, tuyệt đối không có người đàn bà nào dám bước chân vào.

... Chúng ta thậm chí còn có thể nói được, trừ những người đàn bà tuy có tính đàn bà nhưng không phải đàn bà ra, tuyệt đối không hề có người đàn bà nào bước vào.

Người đàn bà dám bước vào một nơi cấm địa của đàn ông như vậy, dĩ nhiên phải có một chút dũng khí.

Đối với chuyện một người đàn bà quen biết với hai người đàn ông mà nói, dĩ nhiên nó đã là một sự bắt đầu rất kỳ quái và kích thích.

Nhưng sau khi đã quen biết rồi, bọn họ còn đã từng trải qua những thứ chuyện khác, còn ly kỳ kích thích nhiều hơn thế nữa.

Bọn họ đã từng nằm chung trong quan tài, trôi nổi trên biển khơi, chờ chết trong một chỗ như địa ngục vừa âm u vừa không có mặt trời.

Bọn họ đã từng dùng lưới đánh cá, kéo lên cả mấy cô mỹ nhân ngư,... mỹ nhân ngư biết giết người.

Bọn họ thậm chí còn gặp phải những người dơi quanh năm không hề thấy bóng mặt trời.

Bọn họ đã từng cộng chung hoạn nạn, sống chết với nhau.

Bọn họ đều là bạn thân với nhau.

Hồ Thiết Hoa và Kim Linh Chi giao tình với nhau còn có chỗ khác nữa, không chừng cũng vì lý do đó, mà Sở Lưu Hương và Kim Linh Chi có hơi lạt đi một chút.

Điều bất hạnh là, Kim Linh Chi về sau đã chết.

Người chết thì chẳng còn tình cảm gì.

... Người chết thì đã chết rồi, cái gì cũng đều chết cả, sinh mệnh thể xác xương máu tư tưởng đều chết sạch cả, làm sao còn có tình cảm.

Vậy mà vẫn còn tình cảm.

Người chết đối với người sống tuy đã hết tình cảm, người sống đối với người chết vẫn còn tình cảm.

Đây phải chăng cũng là một trong những bí ẩn của loài người.

... Chủ nhân của buổi tiệc này là ai?

Một khuôn mặt vô cùng đặc biệt, vô cùng ốm, nét mặt vô cùng đột xuất, cái trán vô cùng cao, làm cho cái bộ phận lõm xuống phía dưới trán, vốn giống như hai cái huyệt, xem ra lại giống như một cái huyệt.

Một cái miệng vô cùng rộng, lúc không cười, xem ra rất kiên nghị, không những vậy còn rất hung dữ, nhưng lúc cười lên, lại giống như một cái con thoi, thậm chí còn giống một thỏi bạc.

Một cặp mắt vô cùng lớn, tròn mắt trong suốt mà lại sắc bén, nhưng lại thường thường hay thoáng vẻ thật nhân từ và khả ái.

Một thân hình vô cùng vĩ đại, tay dài, chân dài, đầu lớn, vai rộng, làm như là một biểu tượng của người thượng cổ.

... Người này thật kỳ quái làm sao.

Tô Tô đã thấy đàn ông, thấy nhiều vô số, nhưng một người đàn ông kỳ quái thế này, cô còn chưa thấy qua.

Cái điểm kỳ quái nhất là, người đàn ông này không những kỳ quái hơn tất cả những người đàn ông cô từng thấy qua, mà còn có tiền có bạc hơn tất cả bọn họ, cái điểm đó cô có thể xác nhận được.

... Nếu ngay cả Tô Tô một người đàn bà như vậy còn không xác nhận được một người đàn ông có giàu có hay không, đó mới là chuyện kỳ quái.

Từ năm cô lên chín tuổi, Tô Tô đã được huấn luyện thành một chuyên gia có thể giám định được giá trị của đủ các thứ kim ngân châu báu trang sức trân quý.

... Thậm chí còn giám định cả thư họa và đồ cổ, dĩ nhiên là có chỗ khó hơn, phải đợi cô lên tới mười bảy tuổi mới xong.

Theo kế toán sơ lược của Tô Tô, bộ y phục và trang sức người này đang mặc trong người trị giá ít ra là...

... Ba vạn tám ngàn người từ lúc sinh ra cho đến lúc chết, cả đời phí tổn của họ, không những vậy, sinh hoạt của ba vạn tám ngàn người đó cũng rất là phong phú đầy đủ, ăn thì ăn gà ăn vịt ăn cá, mặc thì mặc đồ lụa đồ là, bên cạnh thì có vợ đẹp con ngoan.

... Đây dĩ nhiên là một chuyện không thể nào tưởng tượng được, có điều, bạn đã từng nghe nói đến một chuyện cổ sự, có người lấy một viên bảo ngọc đổi lấy thành trì.

Sinh mệnh vốn có những giá trị không sao tính bằng giá cả được, còn chưa kể có nhiều thứ thậm chí vô giá nữa.

... Cái giá trị của một người một sự vật ra làm sao, chủ yếu là ở tâm lý mỗi người, một người kỹ nữ ty tiện, không chừng đối với bạn còn có vô số giá trị hơn cả một thánh nữ.

Nhưng kế toán của Tô Tô đối với đồ trang phục của người này lại rất khách quan, không những vậy còn rất chính xác, thậm chí còn chính xác hơn cả một gã hồ phụng tinh minh nhất trong cái tiệm cầm đồ lời nhất.

Tô Tô chưa từng bao giờ thấy qua một người đàn ông như vậy, cũng chưa từng nghĩ rằng trên thế giới này lại có một người mặc một bộ đồ hoa quý như vậy đứng trước mặt mình.

Thậm chí cô còn muốn cảm thấy động lòng.

... Một người đàn bà thấy một bộ y phục hoa quý, đồ trang sức châu báu như vậy, nếu còn không động lòng, người đàn bà ấy nhất định không phải thật sự là một người đàn bà.

- Không phải thật sự là một người đàn bà có nghĩa là sao?

- Nếu cô ta không phải là đồ giả, thì chắc cô ta đã chết rồi.

Tô Tô là một người đàn bà vô cùng thông minh, không những vậy còn rất có học, học rất chăm chỉ, có lúc còn học rất khổ nhọc.

Thật ra, đa số thời gian cô học rất khổ nhọc, thậm chí còn không tiếc hy sinh nhất thiết để học, thậm chí còn hy sinh cả một vài thứ quý giá trong đời người con gái.

... Không ai biết cô học xong rồi sẽ sung sướng hay sẽ thống khổ, ngay cả chính cô, cô cũng không biết.

Nhưng cô biết cô đang thành công, trong vũ lâm có bao nhiêu thứ vũ công độc đáo, hoành hành một thời, nếu có một trăm thứ có thứ nào cô chưa học tới, ít nhất cô cũng nhận ra được lai lịch chiêu số của nó.

Trong vũ lâm nếu có một trăm tay cao thủ cao cường, ít nhất cô cũng nhận ra được chín mươi chín người.

Cái người mặc áo xanh đó, cô nhận ra được.

... Thấy người đó, trong lòng cô lập tức cảm thấy có một cây thương, mũi thương ở trong tim, tim như lửa.

... Không phải là thứ lửa thiêu đốt người ta, mà là thứ lửa ấm áp, thứ lửa êm dịu, như tối lại trời sắp có tuyết rơi, thứ lửa đang cháy trong lò sưởi kia.

... Cũng giống như tâm tình của mình, vào một đêm lạnh lẽo tuyết xuống, có người bạn thân muốn lại nhà uống hũ rượu mình đang chưng trên lò vậy.

... Cũng giống như tâm tình của một kẻ mới biết yêu, rồi thất tình, rồi lại yêu lần nữa vậy.

Muốn chết luôn. Mùi vị ra làm sao nhỉ?

Tô Tô thậm chí còn nhận ra được cái vị lão thái thái đó.

Một buổi tiệc tùng bưng đang tiến hành.

Trong một hoàn cảnh đó, trong một không khí đó, bất kỳ ai đều cảm thấy hoan hỉ đến tận cùng. Tô Tô tựa hồ cũng tiêm nhiễm vào cái niềm vui của bọn họ.

Nhìn người áo xanh, trong lòng Tô Tô cảm thấy xao xuyến, nhìn vị lão thái thái nhĩ? Tâm tình của cô lại ra sao?

... Trong giang hồ còn ai không biết đến vườn Vạn Phúc Vạn Thọ ở Giang Nam? Người ở Giang Nam ai cũng biết, trong cái vườn danh tiếng đó, có ba thứ nhiều nhất.

Hoa nhiều nhất.

Hoa ở Giang Nam, phảng phất đều tụ tập hết ở nơi đây, không phân biệt loại nào, không phân biệt mùa nào, dù là mùa đông, hoa mùa xuân cũng cứ nở.

Người nhiều nhất, nhất là danh nhân.

Danh nhân trong giang hồ phảng phất đều tụ tập hết ở nơi đây, người chưa đến vườn Vạn Phúc Vạn Thọ, dù có là danh nhân cũng tới mức nào đó thôi.

Nếu nói danh nhân trong giang hồ ở Giang Nam có một trăm người, thì cái gia tộc này ít nhất đã chiếm đi mất bốn mươi chín người.

Tài sản nhiều nhất.

Tài sản của nhà họ Kim không cách nào kể toán cho được.

... Điền sản, địa sản, sự nghiệp, cửa tiệm, trong đó thậm chí còn có bao quát cả tiệm quan tài, bao nhiêu tất cả những thứ nhu cầu của một người từ lúc sinh ra cho tới lúc chết đi, bọn họ đều có.

Nhưng chuyện đó còn chưa kể vào đâu.

Trong gia tộc của bọn họ, điều đáng được vinh diệu nhất, là cái thứ mà loài người không cần nhất, nhưng lại được hâm mộ nhất.

Châu báu.

Người trên thế gian này, còn ai không thích châu báu?

... Châu báu, mã não, bích ngọc, miêu nhi nhĩ, kim cương châu, ai mà không thích? Cho dù đàn ông có người không thích, còn đàn bà thì sao?

... Đàn bà mà không thích châu báu, đại khái còn ít hơn là đàn bà không thích đàn ông nhiều.

Châu báu trong nhà họ Kim, đại khái có thể làm cho đại đa số các cô gái trên thế giới này đều bán luôn cả mình.

Cái vị lão thái thái này chính là nữ chủ nhân cận đại nhất của vườn Vạn Phúc Vạn Thọ, cũng rất có thể là vị nữ thái quân cuối cùng của dòng họ Kim.

... Thái quân ở trên thế giới này, đã thấy càng lúc càng ít đi.

Còn cái người gương mặt có hai chỗ lõm vào, trong lòng hình như có vài trăm vài ngàn cái lỗ hồng đó, y là ai vậy nhỉ?

Tô Tô đã đứng lên. Cô đứng dậy ra khỏi một cái ghế dựa thật mềm mại thật thoải mái.

Cô đứng dậy, cái tư thế thật là ưu mỹ, bởi vì cô đã chịu một huấn luyện thật nghiêm khắc từ thuở nhỏ, cô đã học được cách của người đàn bà làm thế nào mới vui lòng được đàn ông.

... Một người đàn bà không hiểu được cách chiều đàn ông, sẽ không thể nào là một người đàn bà thành công, có lúc còn thậm chí không phải là một người đàn bà.

Lúc Tô Tô đứng dậy, lúc cô dùng cái tư thế thật ưu mỹ đó đứng dậy, người khác vẫn chẳng có ai chú ý đến cô.

Mỗi người hình như đều có những chuyện riêng cần phải làm, không những vậy, nhất định phải làm, dù trên thế gian này có chuyện gì kinh hồn lẫn xảy ra ngay bên cạnh họ, họ vẫn không nhìn đến, chẳng dám nhìn đến.

... Dĩ nhiên cũng có những người không thèm nhìn đến.

Chỉ có một người ngoại lệ.

Lúc Tô Tô đứng dậy, người mặc áo xanh cơ hồ cũng đứng dậy cùng một lúc.

Thái độ của y vô cùng ôn nhu, phong độ của y cũng vô cùng ôn nhu, nhưng lại đượm đầy một vẻ gì đó thật kỳ quái.

Một thứ thái độ như “chết” vậy.

... Trầm tĩnh làm sao, ôn nhu làm sao, lãnh đạm làm sao, nhưng trong tâm linh hình như vĩnh viễn có một ngọn lửa không bao giờ tắt.

Người này là ai, ai lại có cái thứ my lực như vậy?

Tô Tô biết người này là ai, nhưng cô không dám khẳng định, vì vậy lúc người này bước tới chỗ cô, cô cũng bước lại chỗ y, lấy cái giọng mà ngay cả cô lúc nghĩ lại cũng cảm thấy thật yếu đuối, hỏi y:

- Ông có phải là Sở Lưu Hương không?

Đúng là y, tuyệt đối là y.

... Người này dĩ nhiên là Sở Lưu Hương, trừ Sở Lưu Hương ra, còn ai có cái my lực như vậy?

Một thứ my lực cơ hồ tiếp cận với cái chết.

... Trên thế giới này, trừ cái chết ra, còn có gì làm người ta phải đi tự sát?...

Sinh mệnh quý giá như vậy, muốn người ta đi tự sát là một chuyện gian nan thế nào... Nếu trong cái chết không có my lực, làm sao có thể làm con người chết đi được?

My lực của cái chết, có phải là một thứ lãng quên? Đúng vậy.

... Lãng quên là một chuyện khó khăn vô cùng, trừ cái chết ra, còn có gì làm cho người ta lãng quên cho được?

... Không những là lãng quên, mà là không còn gì nữa cả, chuyện gì cũng không còn nữa. Sinh mệnh cũng không còn, chết cũng chẳng còn, sung sướng cũng chẳng còn, thống khổ cũng chẳng còn.

... Đây là một cách giải thoát thống khổ biết bao nhiêu, sâu thăm biết bao nhiêu.

Sở Lưu Hương.

... Sở Lưu Hương là một người như thế nào, một người phải chịu trải qua bao nhiêu tranh đấu, bao nhiêu gian nan, bao nhiêu kinh nghiệm, còn phải được bao nhiêu may mắn mới trở thành một người như Sở Lưu Hương.

Ông trời ạ, Tô Tô bỗng dưng cảm thấy người mình mềm cả ra.

- Ông quả thật là Sở Lưu Hương đấy sao?

Tô Tô hỏi y.

Thật ra dĩ nhiên là cô đã biết, y chính là cái gã Sở Lưu Hương đó, nhưng cô vẫn còn không nhận được muốn hỏi, bởi vì đây thật là một kỳ tích không ai có thể có cách nào tin được.

... Thật chính mắt có thể thấy được Sở Lưu Hương, thần kỳ nhiều ít, không ai có thể tưởng tượng ra nổi.

Người mặc áo xanh bật cười, sau đó dùng một dáng điệu thật văn nhã và cũng thật là đặc biệt, sờ sờ cái mũi của mình.

Y thật tình thích sờ cái mũi của mình, đúng là vậy.

- Đúng vậy, tôi quả thật là Sở Lưu Hương.

Y nói:

- Tôi tin là Sở Lưu Hương hình như chỉ có một người là tôi thôi.

Cái vị lão thái thái ấy bỗng dừng cũng cười lên một tiếng:

- Hạng người đó, nếu nhiều quá, e rằng không còn mấy thú vị.

Gã cụt tay cặp mắt sắc như đao kia cũng xía miệng vào:

- Cái thế giới này nếu không có một người như y, e rằng cũng không mấy thú vị.

Người gương mặt có hai lỗ hõm, chỉ cười cười, không mở miệng ra.

... Đây là một chuyện quả thật không thể nào tưởng tượng cho nổi, nếu bạn biết y là ai, bạn mới biết được chuyện này nó kỳ quái tới đâu.

Người mặc áo xanh dĩ nhiên là cái gã Sở Lưu Hương, nhưng không phải là Sở Lưu Hương đã chết rồi sao? Trong truyền thuyết, hình như Sở Lưu Hương cũng không phải là một người như vậy.

Sở Lưu Hương trong truyền thuyết, hình như trẻ tuổi hơn chút đỉnh, cái gã Sở Lưu Hương này hình như có vẻ hơi “già” một tý, hình như cũng trầm ổn đi một tý.

Vì vậy Tô Tô nhện không được phải hỏi tiếp:

- Thiên hạ ai ai cũng biết Sở Lưu Hương đã chết rồi, nếu ông là Sở Lưu Hương, sao ông còn chưa chết?

- Tôi vốn đã muốn chết rồi, không những vậy đã quyết định phải chết rồi.

Người mặc áo xanh nói:

- Chỉ tiếc là tạm thời tôi còn chưa chết được.

- Tại sao?

Tô Tô hỏi.

- Vì cô.

Người mặc áo xanh nhìn cô, thở ra một hơi nhè nhẹ:

- Ít nhất một phần nguyên nhân cũng là vì cô, vì vậy tôi chết chưa được.

- Vì tôi?

Dáng điệu của Tô Tô xem ra rất kinh ngạc, lại có vẻ như đang giả vờ kinh ngạc.

- Ông chết chưa được là vì tôi?

Cô hỏi Sở Lưu Hương:

- Hay là ông vì tôi mà không muốn chết?

Cái cô con gái này, lại có vẻ đang muốn trêu chọc với Sở Lưu Hương.

... Cái cách đó thường thường là một trong những cách mà các cô hay dùng để che giấu sự bối rối của mình.

May mà Sở Lưu Hương đã bị các cô như vậy dùng cái phương pháp đó trêu ghẹo không biết đã bao nhiêu lần rồi, nếu Sở Lưu Hương không đối phó được chuyện đó, thì Sở Lưu Hương tới bây giờ đã chết đi mất một vạn tám ngàn lần rồi.

Không những vậy, đều chết trong lòng các cô con gái.

Lão thái thái đang cười, người trên mặt có hai lỗ hổng cũng đang cười, thậm chí ngay cả cái gã cặp mắt đầy vẻ sát khí cũng đang cười.

Bọn họ cười, bởi vì bọn họ thấy rằng một cô bé như vậy còn muốn dùng cái phương pháp đó để đối phó với Sở Lưu Hương, thật tình là một chuyện quá buồn cười, quá buồn cười đi mất.

... Đến lúc đó, thậm chí ngay cả Tô Tô cũng cảm thấy mình buồn cười thật.

Sở Lưu Hương đưa ánh mắt sáng rực mà thật ôn hòa nhìn cô, ánh mắt cũng đượm đầy một nụ cười.

... Cho dù y biết rõ đó là một người muốn hại y, ánh mắt của y cũng đầy nụ cười, bởi vì y đối với mọi người và mọi chuyện trong cái thế giới này đều đã thấy quá nhiều.

Một người muốn hại người khác, không chừng không phải là cái lỗi của người ta, mà là một thứ “không biết làm sao hơn được”.

... Không biết làm sao hơn, cay đắng làm sao, thảm thương làm sao, bất hạnh làm sao.

Sở Lưu Hương nói cho “cô con gái tự cho mình thông minh quá có thể gạt được Sở Lưu Hương” rằng:

- Tôi biết có một người, một người rất thần bí, rất có quyền lực, tổ chức một ngàn... một tổ chức thật là đáng sợ.

Y nói:

- Cái mục đích duy nhất của tổ chức đó, chính là muốn tra ra cho rõ, tôi đã thật sự chết hay chưa.

Y lại sờ sờ vào cái mũi nổi danh của mình:

- Chuyện đó dĩ nhiên là không dễ gì làm được.

Y cười:

- Hành tung của tôi từ năm tôi lên mười hai mười ba tuổi đã khó mà tra cho ra rồi.

Người có hai lỗ hổng trên mặt nói:

- Cái đó tôi có thể chứng minh được.

Người này lại là ai đây? Tại sao lại có thể nói vậy được? Làm sao y lại biết được chuyện Sở Lưu Hương lúc còn nhỏ, không những vậy, còn chứng minh được?

Trên thế giới này, có thể nói được câu đó chỉ có một người là Hồ Thiết Hoa.

Nhưng gã có hai lỗ hổng trên mặt, nhất định không thể là Hồ Thiết Hoa rồi.

... Người này hoa quý như vậy, trầm tĩnh như vậy, làm sao mà là Hồ Thiết Hoa được?

Tô Tô thật tình nhịn không nổi nữa.

Cô biết Sở Lưu Hương đang có rất nhiều điều bí mật muốn nói cho cô nghe, nhưng trong khoảnh khắc này, thật tình cô nhịn không nổi muốn hỏi:

- Người này là ai?

Sở Lưu Hương cười nói:

- Người này là ai, đáng lý ra cô phải biết, nhưng cô không dám tin thế thôi.

Y nói:

- Không những cô không dám tin, thiên hạ giang hồ, chỉ e không một ai dám tin.

Sở Lưu Hương nói:

- Tôi có thể bảo đảm, thiên hạ giang hồ, không ai có thể tin được đây là Hồ Thiết Hoa, lại càng không có ai tin được Hồ Thiết Hoa biến ra thành một người như vậy.

Tô Tô ngăn người ra đó, cô sững sờ nhìn người đang đứng trước mặt.

... Thật là trầm tĩnh, thật là hoa quý, thật là ốm yếu, không những vậy còn rất là yên tĩnh.

Người này và Hồ Thiết Hoa trong truyền thuyết hình như hoàn toàn là không giống nhau, Hồ Thiết Hoa trong truyền thuyết, hình như chỉ bất quá là một con mèo say thế thôi.

Nhưng Hồ Thiết Hoa nếu như quả thật chỉ là một con mèo say, y đã chẳng là Hồ Thiết Hoa, cũng chẳng phải là bạn thân của Sở Lưu Hương rồi.

... Cái điểm đó mọi người ai ai cũng hiểu rõ.

Hồ Thiết Hoa không những là bạn thân của Sở Lưu Hương, y cũng là người bạn xưa nhất.

Y thích đi tìm Sở Lưu Hương thì uống rượu, thích học kiểu sờ mũi như Sở Lưu Hương, chỉ vì y thích con người Sở Lưu Hương. Không phải vì y là một tên ngốc.

Những người đàn bà y yêu, đều không yêu y, những người đàn bà yêu y, y đều không yêu, cũng chẳng phải y là tên ngốc.

Ngốc, chỉ bất quá là vì y cố ý chế tạo ra như vậy, một hình thái như vậy thế thôi.

... Người khác không ai đề phòng y, chỉ đề phòng Sở Lưu Hương, bạn thử xem cái kiểu như vậy có ích lợi cho Sở Lưu Hương biết bao nhiêu? Một người bạn khả ái như vậy, mình đi đâu mà tìm cho ra?

Tô Tô lại muốn ngắt đi.

Cô nhìn cái người có hai lỗ hổng trên mặt, lấy cái giọng không có tí hơi nào hỏi y:

- Ông quả thật là Hồ Thiết Hoa thật sao?

- Hình như là vậy.

Nụ cười của người này hình như cũng rất ôn hòa:

- Hồ Thiết Hoa hình như cũng chỉ có một người.

- Ông...

Tô Tô hỏi:

- Sao ông lại biến thành ra hình dạng như vậy?

- Tôi biến thành ra hình dạng thế nào?

Y hỏi ngược lại:

- Hình dạng của tôi hiện giờ có gì là kỳ quái?

Tô Tô lại nhìn y sững sờ cả nửa ngày:

- Chuyện gì khác tôi không biết, chỉ có một chuyện tôi muốn hỏi thôi.

- Chuyện gì?

- Trong giang hồ ai ai cũng biết, Hồ Thiết Hoa là một gã trời sinh bần cùng.

Nhưng hiện tại hình như ông có tiền có của muốn chết luôn.

Hồ Thiết Hoa bật cười.

Lúc y bắt đầu bật cười lên, y vẫn còn là cái người trầm tĩnh mà hoa quý, nhưng chỉ trong một khoảnh khắc đã có một sự biến hóa phi thường xảy ra.

Cái biến hóa đó thậm chí không thể nào hình dung cho được.

- Bà vợ muốn ăn vụng, trời muốn mưa, người ta muốn phát tài, đều là những chuyện không ai làm gì được cả.

Cái câu nói đó vừa thốt ra, đã thành giọng điệu của Hồ Thiết Hoa rồi.

- Đúng ra tôi có đánh chết cũng không phát tài nổi thật.

Người có hai lỗ hổng trên mặt nói:

- Có điều lúc đó, ai ai cũng nói Sở Lưu Hương đã chết, nói đến độ ngay cả tôi cũng không thể không tin.

Y nói:

- Nếu cái gã lão Xú Trùng này chết thật rồi, thì sao tôi lại không phát tài được?

- Lão Xú Trùng?

Tô Tô hỏi:

- Không lẽ ông nói Sở Lưu Hương là một con trùng sao?

... Điểm đó dĩ nhiên Tô Tô không hiểu được, người khác đều kêu là Hương Soái, Hồ Thiết Hoa lại cứ phải kêu lão Xú Trùng, bởi vì tình cảm giữa bọn họ có chỗ không giống người khác, có lúc còn thân hơn cả anh em ruột, cái ngoại hiệu đó cũng đã có từ lâu lắm rồi.

- Y không phải là Xú Trùng thì còn ai là Xú Trùng?

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Chỉ bất quá, trừ tôi ra, gọi y là lão Xú Trùng hình như cũng không có mấy ai.

Sở Lưu Hương lại bắt đầu sờ sờ vào cái mũi của y, lão thái thái đang cười, Tô Tô cũng đã biết người này chính là Hồ Thiết Hoa.

Vì vậy cô lại phải hỏi:

- Lão Xú Trùng nếu đã chết rồi, tại sao ông lại phải phát tài?

- Bởi vì nếu lão Xú Trùng chết rồi, tôi phải tiêu tiền, không những vậy không tiêu tiền không được.

- Tại sao?

- Bởi vì báo thù là một chuyện rất tốn tiền.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Báo thù cho người khác, không chừng chỉ cần đi liều mạng cũng đủ, nhưng báo thù cho Sở Lưu Hương, nhất định phải tốn tiền.

Y nhất định phải giải thích:

- Cô nghĩ xem, cái gã Xú Trùng này là một người như thế nào, phải một người ra sao mới giết được y, phải dùng cách gì mới giết được y, chuyện này cần phải có bao nhiêu người, phải có một kế hoạch chu mật đến bao nhiêu.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Cái điểm trọng yếu nhất là, giết một Sở Lưu Hương xong rồi, còn phải tốn biết bao nhiêu sức lực để che giấu cái bí mật đó?

Trong hoàn cảnh đó, bất kỳ ai cũng phải tưởng tượng ra được, người giết được Sở Lưu Hương, nhất định không phải chỉ có một, mà là một tổ chức cực kỳ to lớn, tinh vi bí mật.

- Không những tôi không phải là con mèo say như người ta tưởng tượng, tôi còn thông minh hơn người ta tưởng tượng gấp mười bảy mươi tám lần.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Cái điểm đó dĩ nhiên là tôi có thể tưởng tượng được ra.
- ... Cái điểm đó mọi người ai ai cũng thừa nhận.
- Muốn đối phó với một tổ chức to lớn như vậy, dĩ nhiên không thể nào lực lượng của chỉ một người làm là đủ được.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Ngay cả một thiên tài như tôi cũng không làm nổi.

Mọi người đều bật cười.

Cái gã Hồ Thiết Hoa trầm tĩnh an tường, có hai cái lỗ hổng trên mặt này, vẫn còn là Hồ Thiết Hoa, lúc đã nói rồi, vẫn còn cái giọng điệu không thể sửa đổi được.

... Y sửa không được, hay là cố ý không muốn sửa?

- Muốn đối phó một cái tổ chức như vậy, ít nhất phải có ba điều kiện.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Thứ nhất, phải cần bạn bè, thứ hai, phải có tiền, thứ ba, vẫn là phải có tiền.

Y nói:

- Bạn bè thì trước giờ tôi vẫn có, không những vậy đều là bạn tốt, nhưng còn tiền?

- Vì vậy ông bèn nhất định đi kiếm tiền?
- Đúng vậy.
- Xem ra, hình như quả thật ông đã kiếm được không ít tiền.
- Có phải là không ít đâu, mà là rất nhiều.
- Lúc ông muốn kiếm tiền, là ông kiếm ra được nhiều tiền sao?
- Xem tình huống hình như là như vậy đó.
- Kiếm tiền là chuyện dễ dàng như vậy thật sao?

Hồ Thiết Hoa nói:

- Kiếm tiền dĩ nhiên là không dễ dàng, như nếu có người kiếm tiền dễ như vậy, hẳn nhất định phải là con rùa đen.

Y nói:

- Nhưng cỡ một thiên tài như tôi đây, lại là chuyện khác.

Tình huống dĩ nhiên là không giống rồi. Có người kiếm tiền như lấy đồ trong túi ra, có người kiếm tiền như rửa đen đi bộ, có lúc kiếm tiền lại giống như trời mưa vậy, mình con chưa chuẩn bị, từng thối từng thối vàng từ trên trời rơi xuống.

- Tôi kiếm tiền chính là như vậy đó.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Có lúc tôi muốn kiếm ít đi một chút cũng không được.

Y lại thở ra:

- Tiền, cái thứ đó, cũng giống đàn bà vậy, lúc mình rượt theo cô ta, cô ta nghinh mặt lên chẳng thèm ngó ngang gì tới mình, lúc mình muốn đẩy cô ta ra, đẩy hoài cũng không ra.

Tô Tô rất muốn làm bộ không nghe gì cả, lão thái thái đã vừa cười vừa nói:

- Đây quả là câu nói từ kinh nghiệm ra, đàn bà có lúc quả thật là như vậy, chỉ bất quá nhất định phải đợi đến cỡ tuổi tác như ta đây mới chịu thừa nhận.

- Đây không phải là câu nói từ kinh nghiệm của tôi ra.

Hồ Thiết Hoa vội vã giải thích:

- Đây là từ lão Xú Trùng nói cho tôi nghe đấy.

Tô Tô bỗng phát hiện ra những người này đều có một ưu điểm người khác không bao giờ học nổi.

Những người này ai ai cũng rất tự do tự tại, bất kỳ ở trong tình huống nào, bất kỳ tình huống nghiêm trọng ra sao, bọn họ đều có thể tìm được cơ hội để làm mình thoải mái.

Đó cũng chính là nguyên nhân họ có thể sống cho tới bây giờ, không những vậy, sống còn sung sướng hơn đa số người khác nhiều lắm.

... Không chừng đó cũng là nguyên nhân mà Hồ Thiết Hoa có thể phát tài được.

Người cụt tay, này giờ vẫn yên yên tĩnh tĩnh ngồi đó, trên đời này hình như không có gì có thể làm cho y di động thân hình đi nửa phân.

Người này lại là ai nhỉ?

NGÔ DẠ LAN HOA

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng

Mười năm trước, trong giang hồ đã từng xuất hiện qua một người mặc áo đen, một thanh kiếm, một tấm mặt nạ da người trắng bệch, lộ ra một cặp mắt sắc bén, còn muốn dễ sợ hơn là thanh kiếm của y.

Nhưng thật ra, chân chính đáng sợ nhất vẫn là thanh kiếm trên tay y.

... Một thanh kiếm giết người, tùy thời tùy lúc đều có thể giết người trong chớp mắt.

Càng đáng sợ hơn chút nữa là...

Người này ai y cũng giết, chỉ cần là người, y sẽ giết.

Cái chỗ đáng sợ nhất là... chỉ cần là người y muốn giết, người đó xem như đã là người chết rồi.

Đã từng có người hỏi y:

- Chỉ cần có người chịu trả giá cao, ai ông cũng giết, thậm chí bao quát luôn cả bạn bè thân nhất của ông trong đó, điều này có đúng không?

- Đúng vậy.

Người này nói:

- Chỉ tiếc là tôi không bạn bè gì để giết.

Y nói:

- Bởi vì tôi vốn không có bạn bè.

Có người đã thấy y xuất thủ, hình dung ra kiếm pháp của y.

Tư thế vung kiếm của y rất đặc biệt, từ khuỷu tay trở lên không thấy có cử động, chỉ dùng sức của cổ tay đâm kiếm ra.

Có rất nhiều kiếm thuật danh gia đã từng bình luận qua kiếm pháp của y.

Kiếm pháp của y không thể xem là đã tới mức đẳng phong tạo cực, nhưng cái lối xuất thủ hung mãnh độc địa của y, không ai có thể bì kịp.

Còn có một số bình luận liên quan đến con người của y.

Cái sở thích của cuộc đời người này là giết người, mục đích sinh tồn của y, cũng chỉ là để giết người.

- Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng?

Tô Tô lại nhin không nổi phải la lên:

- Sư Hồn Kiếm Vô Ảnh, Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng.

Cô hỏi:

- Người này thật là kẻ năm xưa nổi danh là đệ nhất khoái kiếm ở Trung Nguyên, giết người không thấy máu, Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng sao?

- Đúng vậy.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Người này chính là y.

- Ông ta còn chưa chết sao?

- Hình như còn chưa chết.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Có hạng người hình như không chết dễ dàng lắm, người muốn y chết mà còn sống được đó, lại không có mấy người.

- Có phải ông ta cũng giống như Sở Lưu Hương, giả chết một thời gian.

- Hình như là vậy.

- Hiện tại, sao ông ta lại sống lại rồi vậy?

Tô Tô hỏi.

- Dĩ nhiên là vì tôi.

- Ông tìm ra được ông ta sao?

Tô Tô lại hỏi:

- Ông tìm ông ta ra đây làm gì?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

- Trước cầu sát nhân thủ, đản tằm Nhất Điểm Hồng (Muốn tìm tay giết người, chỉ cần tìm Nhất Điểm Hồng).

Hồ Thiết Hoa nói:

- Tôi tìm y cho ra, dĩ nhiên là để giết người.

Thái độ của y bỗng biến thành trầm tĩnh lại, một thứ trầm tĩnh chỉ có những người từng trải mới có được.

- Người ta muốn giết chúng ta, chúng ta cũng phải giết người lại, cô nói chuyện này có phải là hợp công đạo hay không?

Tô Tô nhìn người này, người chuyên giết người này, bỗng nhiên, cô phát hiện ra người này quả thật có chỗ khác hẳn người khác.

Bởi vì cô đã cảm thấy được cái sát khí trong người y.

... Trên thế giới này có một hạng người giống như một lưỡi dao đã từng giết qua vô số mạng người vậy, chính bản thân họ đã có một thứ sát khí tồn tại đâu đó.

Tô Tô thậm chí còn không dám nhìn người đó nữa. Cho dù người đó này giờ vẫn yên yên tĩnh tĩnh ngồi đó, cô cũng không dám nhìn y nữa.

Cô thà đi nhìn hai cái lỗ hổng trên mặt Hồ Thiết Hoa, cũng không biết là cái lỗ hổng đã thắm sâu vào bao nhiêu là đắng cay. Cô hỏi Hồ Thiết Hoa:

- Nhất Điểm Hồng nghĩa là sao? Toàn thân ông ta từ trên xuống dưới không có lấy một điểm nào là hồng, tại sao người khác lại gọi ông ta là Nhất Điểm Hồng?

Câu hỏi đó đáng lý ra cô không nên hỏi Hồ Thiết Hoa, đáng lý ra cô phải hỏi chính Nhất Điểm Hồng mới phải.

Thật ra, câu hỏi đó cô cũng chẳng nên hỏi. Trong giang hồ ai ai cũng nên biết tại sao người khác gọi y là Nhất Điểm Hồng.

... Ánh kiếm lóe lên, kẻ địch ngã gục, huyết Thiên Đột trên cổ họng, ứa ra một giọt máu tươi.

Chỉ có một giọt máu.

... Người đó mặt mày nhẵn nhố, mồ hôi như hột đậu rướm đầy ra cả mặt, tuy dùng hết tận sức lực, cũng không phát ra được tiếng nào, chỉ có những tiếng ăng ặc trong cổ họng.

Nhất Điểm Hồng, lợi hại cực kỳ, ngay cả giết người cũng không chịu phí thêm một chút sức lực dư thừa, chỉ cần đâm trúng chỗ yếu hại, vừa đúng để giết được người, thanh kiếm không hề chịu nhích thêm vào nửa phân.

Hồ Thiết Hoa nói cho Tô Tô biết:

- Cái tên Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng từ đó mà ra đấy.

Một tay sát thủ như Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng, cuộc đời của y rốt cuộc ra làm sao?

Cả đời y, phải dùng cách gì để sống cho qua ngày tháng?

Tô Tô bỗng cảm thấy kích động vô cùng, cô bỗng dừng muốn xông lại ôm choàng lấy người đó, cùng người đó hòa chung thành một thể.

Cô bỗng cảm thấy cô có thể thậm chí vì y mà chết.

... Đây có phải là vì chính cô cũng là một người chuyên giết người?

Trong tâm mục của người đàn bà, kẻ xấu thông thường đều có chút gì khả ái hơn kẻ tốt.

Lúc này cũng đã uống rượu nhiều lắm rồi.

Nói chuyện, dĩ nhiên là phải uống rượu, nghe người ta nói chuyện, dĩ nhiên cũng phải uống rượu.

... Đối với một số người, không uống rượu họ sẽ chết mất.

Tô Tô bỗng phát hiện ra, mình cũng đang bắt đầu uống rượu.

Cô đang uống một thứ rượu thật kỳ lạ, màu rượu giống hệt như màu máu, không những vậy còn rất mát lạnh.

Cô chưa từng uống qua thứ rượu này bao giờ, nhưng cô biết thứ rượu này là thứ rượu gì.

Trong giang hồ ai ai cũng đều biết rượu Sở Hương Soái thích nhất là thứ rượu bồ đào ở Ba Tư đem ngâm nước đá, đựng trong một cái ly trong suốt còn hơn cả thủy tinh.

... Đây không phải là hiện tại mới bắt đầu có, đây là cổ phong.

Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi

Dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi

Túy ngọa sa trường quân mạc tiểu

Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi

Tô Tô cũng cảm thấy có một thứ bí ẩn ai không sao nói được... một thứ bí ẩn ai không biết làm gì được hơn.

... Sinh mệnh vốn là chuyện không biết làm gì được hơn, sinh ra không ở nơi mình, chết cũng không thể do mình.

Tiếp theo đó là ý kiến của Kim lão thái thái:

- Ta cũng là bạn của Sở Lưu Hương, nhưng trước giờ ta chưa hề nghĩ đến chuyện báo thù cho y.

Bà ta nói:

- Điểm này ta không đồng ý kiến với Hồ Thiết Hoa. Bởi vì ta vốn không tin rằng Sở Lưu Hương sẽ chết được.

- Bà ta nói bà ta biết xem tướng.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Bà ta nhìn ra được Sở Lưu Hương nhất định không có cái tướng chết yếu.

- Ta nói chuyện xem tướng, không phải là mê tín đâu.

Lão thái thái nói:

- Nhưng ta đã xem rất nhiều người rồi.

Bà ta giải thích:

- Ta tin rằng mỗi người đều có một thứ “cách cuộc”, cũng như nói là, một thứ khí chất, một thứ khí thế, một thứ tính cách, một thứ trí tuệ, đấy là thứ trời sinh ra, cũng là thứ được bồi dưỡng sau này.

Kim lão thái thái nói:

- Một người có “cách cuộc” cao, cho dù vận khí có tốt đến đâu, tối đa cũng chỉ bất quá thêm được chút màu mỡ thể thôi.

Đây không phải là một cách so sánh hay ho lắm, người kiếm chút màu mỡ đó, có lúc cũng kiếm được cả vàng, chỉ bất quá điều đó cũng hiếm thôi. Một người như Kim lão thái thái, nói chuyện dĩ nhiên không thể là những thứ đặc biệt ra ngoài thường lệ, bởi vì những chuyện đó đối với bà ta vốn không có ý nghĩa gì cả.

- Trừ ta ra, ta tin rằng trên thế giới này còn có một người khác cũng nghĩ như vậy.

Kim lão thái thái nói:

- Người này cũng nghĩ rằng Sở Hương Soái không thể nào chết đi dễ dàng như vậy được.

- Người này chính là kẻ đầu não của cái tổ chức đang mưu mô giết Sở Lưu Hương?

- Đúng vậy.

- Tại sao y lại không tin Hương Soái đã chết?

- Bởi vì y nhất định là kẻ thù lớn nhất trong đời của Sở Lưu Hương.

Kim lão thái thái nói:

- Một kẻ thù rất thông minh rất hiểu biết y, nhất định là còn hiểu rõ hơn bạn bè của y, nếu không y đã chết chắc rồi.

- Tại sao?

Kim lão thái thái nâng ly nhấp một cái, khước miệng lộ một nụ cười thật thần bí, nhưng ánh mắt lại đượm vẻ trầm tư.

Đây là một vấn đề thật phức tạp, bà ta nhất định phải chọn một câu nói thích hợp để giải thích.

... Một kẻ thù hiểu rõ y, tại sao lại nhất định phải hiểu rõ hơn cả bạn bè của y?

Câu trả lời của Kim lão thái thái tuy rất có đạo lý, nhưng cũng tràn đầy bi thương, một nỗi bi thương của cái không thể nào làm gì được hơn.

... Một thứ bi thương và buông thả đối với cuộc đời.

- Bởi vì một người muốn hại bạn của mình thì rất dễ dàng, nhưng muốn hại kẻ thù lại không dễ tí nào.

Bà ta nói:

- Vì vậy y phải nhất định đợi cho đến lúc y hiểu kẻ địch mình tới cực cùng rồi mới bắt đầu hại họ.

Bà ta lại nói:

- Một người hại mình được dễ dàng nhất, là những người hiểu mình nhiều nhất, những người đó thông thường đều là bạn thân cận nhất của mình.

Chuyện đó nó bi thương làm sao, đau khổ làm sao, nhưng nếu như mình không có bạn bè nhỉ?

Tôi có nhớ đã từng hỏi hoặc đã được hỏi qua câu này, câu trả lời rất là đơn giản:

- Không có bạn bè, chết cũng xong.

- Người này là ai?

Tô Tô hỏi:

- Ý tôi muốn hỏi là, người đầu não của tổ chức này là ai?

- Không ai biết được y là ai!

Kim lão thái thái nói:

- Chúng ta tối đa cũng chỉ bắt quá đặt cho y một cái tên.

... Trong cái vụ án bọn họ đang tra xét, cái nhân vật thần bí này được đặt cho một danh hiệu là “Lan Hoa”?

Tô Tô ắt hẳn đang cảm thấy vô cùng kinh hãi, bởi vì cô lại bắt đầu uống rượu, uống hết ly rượu mới hỏi:

- Các vị đối với người này đã biết được bao nhiêu?

- Không bao nhiêu cả.

Kim lão thái thái nói:

- Chúng ta chỉ biết được y là một người thâm trầm tinh cán, có một thù hận gì đó không thể hòa giải được với Sở Lưu Hương.

Bà ta lại thở ra:

- Trong tình cảnh này, chúng ta đối với người đó có thể nói là không biết gì cả.

- Nhưng các vị gọi y là Lan Hoa?

- Đúng vậy.

- Tại sao các vị gọi y là Lan Hoa?

Tô Tô vội vã hỏi tới:

- Người này có liên quan gì tới hoa lan?

Kim lão thái thái đã bắt đầu ngồi uống rượu, hiện tại bà ta lại dùng một tư thế thật ưu nhã, không những vậy còn rất thoải mái, uống thêm một ly nữa.

... Cái vị lão thái thái này, lúc còn trẻ nhất định là một mỹ nhân, không những vậy, còn rất có giáo dục.

Làm người ta kinh ngạc là, cái vị lão thái thái vừa ưu nhã vừa lễ độ đó, lại không trả lời một câu hỏi mà bình thời bà ta sẽ nhất định trả lời.

... Trong tình cảnh đó, từ chối không trả lời câu hỏi của người khác là một chuyện vô lễ tới mức nào, trừ phi người đang hỏi câu đó, hỏi một cách rất vô lễ.

Tô Tô hỏi câu hỏi đó, ai ai cũng muốn hỏi, Kim lão thái thái chỉ nói:

- Trong tình cảnh đó, chúng ta chỉ có thể xác định được, cái vị Lan Hoa tiên sinh này hiểu rõ Hương Soái, còn sâu xa hơn bạn bè của y rất nhiều.

- Bởi vì một người hiểu kẻ thù của mình, nhất định còn rõ ràng hơn là hiểu bạn bè mình nhiều.

- Đúng vậy.

Tiếng thở than của Kim lão thái thái còn ôn nhu hơn cả tảng mây mùa xuân trên đỉnh núi xa xa, trên đời này có rất nhiều chuyện cũng giống vậy, không những chúng ta cần phải hiểu, chúng ta còn phải chịu đựng nữa.

Bà ta nhẹ nhàng nói cho Tô Tô biết:

- Nhất là đàn bà, cái hiểu biết và ôn nhu của đàn bà, đối đàn ông mà nói, có lúc còn hữu hiệu hơn cả một lưỡi gươm bén.

Tô Tô bỗng dưng thấy cảm động vô cùng.

Đây vốn là những lời của một bà tổ mẫu nói chuyện với con cháu những lúc ăn cơm xong, hiện tại cái vị lão thái thái này lại nói cho cô nghe.

... Một cô bé mồ côi thân thế phiêu bạt, nghe những lời đó không biết trong lòng đang có cảm giác gì?

Kim lão thái thái lại nói:

- Một người nếu hiểu rõ Sở Hương Soái đến mức độ phi thường sâu xa như vậy, chắc hẳn y sẽ không tin rằng Sở Hương Soái đã chết dễ dàng như vậy.

- Cho dù người trong giang hồ, ai ai cũng đều xác định là Hương Soái đã chết, y cũng sẽ không tin.

- Đúng vậy.

Kim lão thái thái nói:

- Trừ phi y chính mắt mình trông thấy thi thể của Sở Hương Soái.

Trong giang hồ cho đến bây giờ còn chưa ai thấy qua thi thể của Sở Hương Soái.

- Vì vậy y nhất định phải chứng thực xem Sở Hương Soái rốt cuộc đã chết chưa.

Kim lão thái thái nói:

- Nếu không y sống ngủ cũng không yên, chết cũng không cam lòng.

- Y phải làm sao mới chứng thực được nhỉ?

- Cái điểm đó chúng ta cũng đã nghĩ rất lâu rồi, ta tin rằng trí tuệ của chúng ta cũng không hơn kém gì y nhiều lắm.

Kim lão thái thái nói:

- Chúng ta cũng ước đoán ra một kế hoạch, để chứng thực xem Hương Soái chết sống ra sao.

Bà ta nói:

- Chúng ta tin rằng, chỉ dùng phương pháp này, mới chứng thực được Hương Soái chết sống ra sao.

- Phương pháp gì?

- Cái phương pháp này tuy rất phức tạp, nhưng chỉ cần dùng hai chữ là có thể nói rõ ra được.

- Hai chữ gì?

- Tình cảm.

... Tình cảm, trong tất cả hành vi của loài người, còn có gì trọng yếu hơn được hai chữ tình cảm? Tình cảm có lúc vô cùng ôn hòa, có lúc lại bén nhọn như lưỡi đao, phút nào giây nào cũng đều có thể không hình không bóng, làm cho người ta đau lòng như cắt được, chỉ hận tại sao mình còn chưa chết đi cho rồi.

- Cái vị Lan Hoa tiên sinh này, nếu y đã hiểu rõ Sở Lưu Hương lắm, dĩ nhiên y cũng sẽ hiểu được Sở Lưu Hương là người rất nặng tình cảm, cho dù y đã quyết định không còn hỏi han gì đến chuyện ân oán giang hồ, nhưng nếu y nghe có người mà y nhất định không thể nào để cho chết được, lọt vào trong một nguy hiểm chắc chết không nghi ngờ gì cả, y nhất định sẽ trở lại.

Kim lão thái thái nói:

- Nếu y còn chưa chết, y sẽ nhất định trở lại, nếu y còn chưa xuất hiện, thì có thể xác định được là y đã chết.

Kim lão thái thái hỏi Tô Tô:

- Muốn chứng minh Hương Soái sống chết ra sao, có phải đó là cách tốt nhất không?

Tô Tô chỉ còn nước thừa nhận:

- Đúng vậy.

Kim lão thái thái thở ra:

- Ta tin là người đã biết người đó là ai.

Tô Tô chỉ còn nước thừa nhận:

- Đúng vậy.

Hồ Thiết Hoa xen vào:

- Ba người có phải là bảo đảm hơn một người lắm không?

- Đúng vậy.

- Vì vậy bọn họ bèn tìm cho được ba người, ba người trong tâm mục của lão Xú Trùng nhất định không thể chết được.

Hồ Thiết Hoa nhìn nhìn Tô Tô:

- Trong ba người đó, có một người là cô.

Tô Tô không nói gì.

Kim lão thái thái lại thở ra:

- Vì vậy mà lúc này Hương Soái mới nói là, chưa chết được, một phần cũng là vì cô.

Tô Tô lại ngẩng đầu lên uống cạn hết ly rượu.

Không ai biết được lúc này trong lòng cô đang cảm thấy gì, nhưng mỗi người ai cũng biết, cô cũng là một con người, ít nhiều cũng có chút nhân tính.

... Người trong giang hồ, thân không thuộc vào mình, tình và thù không bỏ được, ân và oán thì vô cùng.

Nếu bạn đã chán cái sinh hoạt như vậy, thì chỉ có chết mới chấm dứt được nó thôi.

Chỉ tiếc là có những người, ngay cả chết cũng chết không được.

... Bi kịch của kẻ giang hồ, không lẽ là do chính bọn họ tìm lấy cho mình?

... Thiếu nữ luyện xuân, oán phụ luyện thu, nhưng cái thứ bi ai không thể làm gì được, chân chính đi sâu vào cốt tủy đó, tiếc là chỉ có một người đàn ông chân chính mới hiểu nổi.

Đấy có phải là một chuyện vô cùng kỳ quái không?

Không phải.

Không chịu áp bức, không được oán hờn, không chịu cúi đầu, không than vãn thương tâm, không hề nhượng bộ.

Những hạng người đó gặp phải những chuyện không làm gì được, không phải là nhiều hơn người khác một chút sao?

... Vinh quang và kiêu ngạo là đi tìm phiền phức...

- Lan Hoa tiên sinh đoán rằng, chỉ cần ba người các cô có cái nguy cơ ắt phải chết, Hương Soái sẽ phải sống lại.

Kim lão thái thái nói:

- Nhưng nếu Hương Soái đã thoát ần rồi, làm sao còn biết được cái tin đó?

Bà ta tự mình trả lời:

- Dĩ nhiên y nhất định phải làm cho chuyện này biến thành ra một biến cố lớn oanh động trong giang hồ.

- Dĩ nhiên y cũng biết, cỡ hạng người như lão Xú Trùng, tuy đã thoát ần rồi, nhưng tai mắt linh mẫn còn hơn cả thỏ.

... Cái điểm đó và kế hoạch của chiến dịch Thiêu Thân hoàn toàn phù hợp với nhau.

- Thứ hai, muốn hoàn thành cái kế hoạch này, nhất định phải để cho Hương Soái biết được, các người sẽ chắc chắn là chết không nghi ngờ gì được, trừ y ra, thiên hạ không còn ai có thể cứu được các người.

- Cái điểm đó rất khó mà làm được.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Lão Xú Trùng trước giờ còn tinh hơn quỳ.

... Vì vậy cái vị Lan Hoa tiên sinh này nhất định phải tiêu diệt hết chủ lực bên mình Mộ Dung công tử trước, đặt y vào chỗ tất bại.

... Đánh nhau sống chết, bại có nghĩa là chết.

- Chúng ta đã suy nghĩ kỹ, cái trở lực lớn nhất trong kế hoạch này là Liễu Thu Minh tiên sinh.

Kim lão thái thái nói:

- Liễu tiên sinh mà không chết, Mộ Dung công tử không thể nào ở trong đất chết được.

- Vì vậy y không chết không được.

- Chỉ bất quá trong giang hồ ai ai cũng biết, muốn đặt Liễu tiên sinh vào đất chết, cũng không dễ dàng gì so với Sở Lưu Hương.

Kim lão thái thái nói:

- Vì vậy chúng ta tin rằng y ắt phải có kỳ binh.

- Cái nhánh kỳ binh này ở đâu nhỉ? Người nào có thể giết được y trong tích tắc?

-... Muốn giết y, phải giết trong một khoảng tích tắc, bởi vì cơ hội giết được y, nhất định chỉ bất quá là một chuyện tích tắc, vụt qua là biến mất, không bao giờ trở lại.

... Hạng người đó tuy không nhiều, nhưng trên đời này quả thật có hạng người đó tồn tại.

- Chúng ta không ai có thể nghĩ ra được người đó là ai, vì vậy chúng ta cũng ước đoán một kế hoạch.

Kế hoạch của bọn họ chỉ có một chữ.

... Chờ.

Một chiến tranh lâu dài, không những phải cần khảo nghiệm dũng khí và trí tuệ, còn phải khảo nghiệm kiên nhẫn, cái cuối cùng thậm chí còn trọng yếu hơn.

Cái câu giáo huấn đó chúng ta không thể không nhớ rõ trong lòng.

- Vì vậy mà chúng ta bèn chọn nơi này, ở đây ngồi đợi.

Kim lão thái thái mỉm cười:

- Hiện tại ta mới biết ra, bọn người chúng ta đây đúng là một lũ hồ ly thật.

Bà ta cười hình như chẳng còn thấy mắt mũi đâu, bởi vì bọn họ rốt cuộc đã đợi được tới cái chuyện mà bọn họ muốn thấy.

Bọn họ rốt cuộc đã thấy được cái nhánh kỳ binh đó ở đâu.

Kim lão thái thái lấy cặp mắt cười tít lại thành hai sợi chỉ, nhìn nhìn Tô Tô:

- Cho mãi đến lúc này, chúng ta mới hiểu được tận cùng cái kế hoạch của Lan Hoa tiên sinh ra làm sao.

Bà ta nói:

- Y lợi dụng ba người các cô làm con mồi, lại câu con cá lớn là Hương Soái, bởi vì y tính đúng là nếu Hương Soái còn chưa chết, y nhất định sẽ lại cứu các cô, dù có biết rõ các cô là người sẽ lấy mạng của y, y cũng vẫn cứ lại cứu các cô.

Hồ Thiết Hoa thở ra:

- Cái lão Xú Trùng là một kẻ thông minh như vậy, có lúc lại cứ thích làm chuyện ngu ngốc.

- Cái điểm trọng yếu nhất trong kế hoạch, dĩ nhiên là phải làm cách nào để giết được Sở Lưu Hương. Chỉ cần y đã xuất hiện rồi, y sẽ phải chết.

Một cú đánh phải trúng, trúng phải chết, bởi vì tuyệt đối không có cơ hội thứ hai.

- Cú đánh đó dĩ nhiên phải trải qua trăm lần ngàn lần trù hoạch kế toán, nhất định không thể có một chút sai lầm.

- Trừ phi người xuất thủ là người Hương Soái tuyệt đối không bao giờ để phòng.

Kim lão thái thái nói:

- Về phương diện đó, Mộ Dung công tử và Tụ Tụ dĩ nhiên là người quá thích hợp.

Bà ta nói:

- Hương Soái lại cứu bọn họ, bọn họ giết Hương Soái, dù có nói cho người nào biết, cũng chẳng có ai tin, mọi người chỉ biết là Hương Soái đã chết từ lâu rồi.

Tô Tô hoàn toàn đã bị chấn động.

Cái kế hoạch vốn không có chỗ nào đã kích được, đến tay những người này, lập tức biến thành không chịu nổi một cái dấm.

Thật tình cô không thể tin được đây là sự thực.

Một hồi thật lâu, cô mới mở miệng ra:

- Các người đã khám phá ra kế hoạch này rồi, tại sao không trực tiếp lại phá vỡ nó đi?

- Chúng ta không dám khinh cử vọng động.

- Tại sao?

- Bởi vì các người, cô, Mộ Dung công tử, và Tụ Tụ.

- Tôi không hiểu.

- Nếu kế hoạch bị phá vỡ, ba người các cô sẽ không còn giá trị gì để lợi dụng được nữa, Lan Hoa tiên sinh sẽ tùy thời tùy lúc giết sạch các người để tiết cơn giận dữ.

Kim lão thái thái nói:

- Vì vậy Hương Soái nhất định chúng ta có làm gì, cũng phải trước hết khảo lự kỹ càng xem các cô có an toàn hay không.

Bà ta nói:

- Bất cứ trong hoàn cảnh nào, đều không thể để các cô bị chết dưới tay người ta, cho dù đã biết các cô là mỗi nhữ cũng vậy.

Tô Tô ngẩng đầu lên, bèn thấy người mặc áo xanh trầm tĩnh đó, bất kỳ ai nhìn vào người đó, đều không khỏi nghĩ đến cuộc đời bao nhiêu là sắc thái của y,...

bạn bè của y, tình nhân của y, kẻ thù của y, y mạo hiểm ra sao, y phong lưu đa tình thế nào, y gian nan tranh đấu trăm trận làm sao, mỗi thứ đều không phải là chuyện bình phàm.

Người này rốt cuộc là một người như thế nào?

Sinh mệnh của y tại sao lại phong phú hơn đa số người từ xưa đến giờ nhiều thế?

Ông trời tại sao lại đặc biệt quyến cố đến y?

Nghĩ đến cuộc đời của người này, rồi lại nghĩ đến những người sinh ra hình như đã phải chịu những thứ bất hạnh, rồi lại nghĩ đến Mộ Dung công tử, rồi lại nghĩ đến chính mình, Tô Tô bỗng dưng cảm thấy vô cùng tức giận.

... Một người may mắn như vậy, mà còn muốn đi giả chết?

Tô Tô bỗng lớn tiếng nói:

- Bất kể ra sao, các người làm chuyện này như vậy là sai rồi.

- Sai chỗ nào?

- Các người không nên để cho Liễu tiên sinh bị chết.

Tô Tô nói:

- Ông ta cũng là người, cũng là bạn bè các người, các người đã biết ông là là mục tiêu của một chuyện hy sinh, tại sao còn để ông ta bị tôi giết đi?

Cô hần học nói:

- Tôi tin là các người cũng không thể nào không thừa nhận là, nếu các người muốn cứu ông ta, nhất định sẽ có cơ hội, nhưng các người chẳng muốn ngay cả thử tới một lần.

Kim lão thái thái cười hì hì:

- Cô thật là một đứa bé kỳ quái.

Bà ta nói:

- Chính cô đã giết y, lại đi oán trách chúng ta.

- Tôi chỉ hỏi bà, tôi nói vậy là có lý hay không?

- Có lý, dĩ nhiên là có lý.

Kim lão thái thái nói:

- Chỉ bất quá ta cũng có vài câu muốn hỏi cô.

- Bà hỏi đi.

- Tại sao Liễu tiên sinh lại chọn đúng vào cô để đi tập kích chung với y? Tại sao đem cô lại nơi này trước? Tại sao còn đi chế tạo ra cơ hội cho cô làm loạn tâm thần của y?

Tô Tô lại bị chấn động tâm thần.

... Không lẽ chuyện này cũng là chuyện gặt gẫm? Không lẽ Liễu Minh Thu cũng là một bộ phận trong kế hoạch của bọn họ?

Không lẽ cái chết của Liễu Minh Thu chỉ bất quá là giả trang thế thôi?

Tô Tô sửng người ra.

Cô nhìn bọn họ thật kinh ngạc... Những người này rốt cuộc là hạng người như thế nào? Trên thế giới này không lẽ không ai có thể gặt được bọn họ, đánh bại được bọn họ sao?

Kim lão thái thái hình như đã thấy chút ít chuyện người khác không thấy:

- Lúc này ta đã nói rồi, ngay cả chính ta cũng bắt đầu cảm thấy không hài lòng lắm với bọn chúng ta.

- Tại sao?

Hồ Thiết Hoa hỏi.

- Bởi vì chúng ta quả thật quá tinh minh.

Kim lão thái thái thở ra một hơi:

- Có lúc thậm chí ta còn hy vọng bị người ta gặt gẫm cho một vài lần!

Hồ Thiết Hoa bật cười!

Nếu thế gian này có người nào gặt được cái vị lão thái thái này, người đó sẽ là một người như thế nào bây giờ?

... Nhất định một người không phải là người, nhất định là còn lạnh hơn hồ ly, còn tinh hơn quỷ.

Hồ Thiết Hoa không những cười, mà còn cười lớn.

Kim lão thái thái cũng cười với y, thật ra, cái vị thái thái này hình như lúc nào cũng đều cười rồi.

Cái người mặc áo xanh lại sờ vào cái mũi của y, ngay cả cái mũi hình như cũng có vẻ đang cười.

Ngay cả Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng, ánh mắt cũng đầy một nụ cười.

Chỉ có Tô Tô là cười không nổi.

Những người này sao họ cười khả ái làm sao, thân thiết làm sao, nhưng con người của bọn họ sao mà đáng sợ quá chừng.

Bén nhọn như thế, tinh minh như thế, thần dũng như thế, đáng sợ như thế.

Nhất là lúc bọn họ tập hợp lại vào một chỗ.

... Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng mãnh liệt và lãnh bạo, Kim lão thái thái kinh nghiệm và trí tuệ, Hồ Thiết Hoa đại trí nhược ngu, còn thêm Sở Lưu Hương đại đảm mà bao dung.

Đây là một thứ lực lượng như thế nào, nếu đem lực lượng đó đi đối phó vào một người, còn ai không bại cho được?

Không chừng chỉ có “Lan Hoa” là ngoại lệ.

Bởi vì cho đến bây giờ, còn chưa ai biết được Lan Hoa là ai? Ngay cả Tô Tô cũng không biết.

- Tiếc là bọn hồ ly chúng ta còn có chuyện không thể làm được tới nơi.

Kim lão thái thái nói:

- Cho đến bây giờ, chúng ta đối với cái vị Lan Hoa tiên sinh này vẫn còn chưa biết gì cả, thậm chí ngay cả y là đàn ông hay đàn bà cũng còn không biết.

... Họ tên, tuổi tác, trai gái, thân phận, vũ công, hoàn toàn không hề hay biết.

Ở giữa chiến trường đánh nhau, phải tri kỷ tri bỉ, mới có thể bách chiến bách thắng được. Nhưng bọn họ cả đám đang nghênh chiến mà lại không biết gì cả, nếu không phải là đang tìm đường chết, thì là quá tự cao tự đắc.

Tự cao tự đắc, chính là tự tìm đường chết, bọn họ có là một đám người như vậy không nhỉ?

Không rồi! Nhất định là không rồi. Không phải bọn họ tự phụ, mà là họ có lòng tin vào chính mình.

Kim lão thái thái cười tí mắt lại nói:

- Chúng ta chỉ biết một điều.

Bà ta nói:

- Chúng ta sẽ lôi y ra, bất kể y là hạng người thế nào, chúng ta đều có thể lôi y ra đây.

- Hiện tại thì sao?

Tô Tô nhin không được phải hỏi:

- Hiện tại các người chuẩn bị làm gì?

Sở Lưu Hương chậm chậm bước lại:

- Hiện tại chuyện duy nhất phải làm, vẫn là cái chuyện đó.

Y nói:

- Đi cứu Mộ Dung và Tụ Tụ.

- Trong tình cảnh này, ông còn muốn đi cứu bọn họ nữa sao?

- Đúng vậy.

Nguyên tắc của Sở Lưu Hương không bao giờ có thể cải biến.

Tô Tô cũng tin vậy.

Cô tin là chuyện bọn họ muốn làm sẽ được làm tới nơi, nhưng cô nghĩ không ra làm cách nào bọn họ làm được.

Mộ Dung công tử và Tụ Tụ sống chết ra sao, quan hệ tựa hồ không còn là chuyện sống chết của hai người, mà là một thứ đạo nghĩa, một lời hứa chết sống với nhau.

Tô Tô nhìn vào gương mặt kiên nghị của Sở Lưu Hương, trong lòng cô đang cảm thấy là một câu nói:

- Sở Lưu Hương rất cuộc vẫn là Sở Lưu Hương.

Nguyên tắc của Sở Lưu Hương dĩ nhiên là không cải biến, dù có gian nan hiểm ác cách mấy cũng không thể ngăn trở được ý niệm trong lòng của y, cho dù có xông vào lửa, nhảy vào nước sôi, chỉ cần y đã quyết định là đi, bước chân của y sẽ không có tí gì là ngại ngùng.

Huống gì hiện tại, bao nhiêu là tình huống, tựa hồ đều không còn giấu diếm vào đâu, mọi thứ đều nằm trong tay của những người ở đây, bọn họ có thể ung dung khắc địch chiến thắng.

Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng, Hồ Thiết Hoa, Kim lão thái thái, thêm vào Sở Lưu Hương Soái cơ trí năng lực mưu chước đệ nhất đẳng, bọn họ có thể phát huy sở trường của mỗi người, đi hoàn thành nhiệm vụ cứu người.

Chờ đợi, không phải chỉ là cách đối phó của bọn họ thôi, còn là kế hoạch của bọn họ. Chờ đợi, không những cho bọn họ cơ hội nhìn rõ mỗi nhử ra sao, còn trọng yếu hơn là, bọn họ không chừng có thể lợi dụng lúc chờ đợi, để tạo ra một bố trí cực kỳ nghiêm ngặt.

Tô Tô bỗng có một ý nghĩ kỳ quái.

Sở Lưu Hương và cả đám người đó, không chừng không chỉ muốn đi cứu Mộ Dung công tử và Tụ Tụ thôi, bọn họ có thể còn đi ăn trộm.

Từ trong tay tử thần, ăn trộm đi hai mạng người.

Tuy cô không biết bọn họ sẽ động thủ bằng cách nào, nhưng tựa hồ rất tin tưởng vào chuyện, bọn họ sẽ không cưỡng đoạt tranh giành, mà là đem cái trận đấu này biến thành một cách xử lý thật là nghệ thuật.

Tô Tô nhấp một miếng rượu, trong lòng cô đang bị chấn động đến cực độ, tuy là người giang hồ, đã từng nghe qua tấm lòng can đảm hành động nghĩa hiệp của Sở Lưu Hương, nhưng những thứ chuyện miệng đó, cổ sự đó đều không dính dáng gì đến cô.

Nhưng lần này không phải vậy nữa.

Lần này, Sở Lưu Hương và bạn bè của y đi cứu những người, không những liên quan đến cô, mà cơ hồ còn có thể xem là một nhân vật chính trong đó. Tuy cô rất hiểu, Lan Hoa tiên sinh an bày những chuyện này, chỉ là muốn chứng thực một kết quả, ba người bọn họ chỉ là một cái mồi nhử trong cái quá trình của cái kế hoạch kinh hồn này, nhưng cô nhất định không hề hối hận, thậm chí bởi vì cô được diễn một chân trong cái kế hoạch, cô đã cảm thấy có chút gì là thỏa mãn rồi.

Nếu nói trong đầu cô có gì tức giận, thì đó là vì, tuy cô đóng được một vai trong đó, trước sau cô đều không hề biết cái vở tuồng đó sẽ được đóng ra sao, kết cuộc sẽ ra thế nào.

- Các người nói thử xem, cái chết của Liễu Minh Thu, có phải là một thứ nguy trang gì khác? Một cái bày giương ra vì một mục đích gì đó?

Hiển nhiên vì Tô Tô không cách nào hiểu được toàn cuộc tình huống ra sao, vì vậy cô cảm thấy rất tức bực.

- Không ai có thể trả lời được câu hỏi của cô.

Kim lão thái thái nói:

- Bởi vì Liễu Minh Thu đã chết rồi. Mà người chết thì không nói chuyện được.

Dĩ nhiên, người chết sẽ không nói chuyện được, câu trả lời đó, cũng như chẳng trả lời gì cả. Cái chết của Liễu Minh Thu, cho dù có âm mưu gì đó, đều sẽ không bị tiết lộ ra bây giờ, bởi vì một trường đấu trí đấu lực đang bắt đầu xảy ra, hai bên đã giương cung tháp tiễn, mỗi người giữ lấy một bí mật, vô số những bí mật không ai có cách gì hiểu cho thấu.

Những con bài chưa lật đó, có lúc sẽ là những cú sát thủ, đợi đến lúc cuối cùng, chân tướng lộ ra, thì cũng chính là lúc quyết định ăn thua, sống chết.

NGÔ DẠ LAN HOA

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Luận Cuộc Phi Chiến

Người lớn tuổi trịnh trọng đưa một con phụng hoàng làm bằng vàng ròng cho thiếu niên, rồi nói với y:

- Thành công không hề là chuyện may mắn, Sở Lưu Hương tuyệt đối không phải là một kẻ bình thường, chỉ bất quá...

...

(Hình như bị mất một đoạn)

...

Cái nghĩa của chữ “hậu nhân”, dĩ nhiên không phải muốn nói là người phía sau mình... cái nghĩa của “hậu nhân”, thông thường chỉ có hai thứ.

... Nếu chúng ta nói người này là hậu nhân của Sở Lưu Hương, thì nếu người này không phải là con của y, nhất định là cháu là chút gì vân vân của y.

Hậu nhân chúng ta muốn nói đây không phải là thứ này.

Hiện tại chúng ta muốn nói đến hậu nhân, chỉ bất quá là những người sinh sau Sở Lưu Hương một thời gian rất xa.

Hai người.

Hai người này, chính là hai người chúng ta đã từng thấy qua phía trước câu chuyện, một người là kẻ lớn tuổi có trí tuệ và cũng có kinh nghiệm, một người là một thiếu niên có tấm lòng học hỏi vô cùng thiết tha.

Người lớn tuổi tương người thanh tao gãy còm, thiếu niên rất là sáng sủa, rất là đẹp trai.

Một gian phòng cũ kỹ, một cái giường lớn, một cái bàn nhỏ, một bình trà, một hũ rượu, hai cái gối dùng tơ trúc đan thành, và hai người.

Hai người này dĩ nhiên là hai người chúng ta vừa đề cập tức thì, người lớn tuổi uống trà, thiếu niên uống rượu.

Gã thiếu niên này cũng giống hệt như Sở Lưu Hương, uống rượu như uống trà. Thiếu niên hỏi người lớn tuổi:

- Tôi biết là trận chiến đó được người ta xưng là “Phi chiến”, bởi vì cái chiến dịch đó có tên là Chiến Dịch Thiêu Thân, những người có liên quan đến trận chiến đó, đều có mắt của chim ưng, cánh của đại bàng, bay lượn như chim én, chính xác như mũi tên.

Y nói:

- Ưng, bằng, yến, tiễn, đều bay, vì vậy mà trận chiến này có tên là phi chiến.

Phi (bay) chiến? Hay là phi (không phải) chiến?

Người lớn tuổi mỉm cười.

- Không chừng chú biết chuyện còn chưa đủ.

Y nói với thiếu niên:

- Đối với trận chiến đó, có hai cách nói.

- Hai cách gì?

- Phi trong chữ “phi tường” có nghĩa là bay, phi trong chữ “tĩnh phi như thủ” (không phải là vậy) có nghĩa là không phải.

Người lớn tuổi nói:

- Trận chiến đó là phi (bay) chiến hay là phi (không) chiến, cho tới bây giờ còn chưa có ai quyết định được.

- Phi (không) chiến?

Thiếu niên kinh ngạc:

- Phi (không) chiến là nghĩa gì vậy? Không lẽ nói là trận chiến này không phải là trận chiến sao?

- Đúng vậy. Cái ý nghĩa của phi (không) chiến, dĩ nhiên không phải là trận chiến.

- Cái trận chiến kinh thiên động địa đó, thiên hạ đều biết, tại sao lại nói nó không phải là trận chiến?

Thiếu niên hỏi.

- Cái nghĩa của “chiến”, là đối địch với nhau, tranh giành thắng thua.

Người lớn tuổi nói:

- Nhưng cái trận chiến này, vốn không có thắng thua gì để tranh giành cả.
- Tại sao?
- Bởi vì trận chiến đó còn chưa bắt đầu, hai bên đã có một bên thua rồi.
- Cái bên thua dĩ nhiên không phải là Hương Soái?
- Dĩ nhiên là không phải.

Người lớn tuổi lại cười:

- Chú phải nhất định nhớ cái điểm này, có những người vĩnh viễn không bao giờ thua, sống cũng không thua, chết cũng không thua.

Sở Lưu Hương dĩ nhiên là hạng người đó.

Người lớn tuổi lại nói cho thiếu niên biết:

- Trong kế hoạch của Lan Hoa tiên sinh, Sở Lưu Hương vốn đã là người chết chắc rồi, xuất hiện cũng chết, không xuất hiện cũng chết.
- Nhưng y đã lằm rồi.
- Sao?
- Cái kế hoạch này thất bại từ gốc rễ.
- Tại sao?
- Bởi vì trong chiến dịch này, nếu Sở Lưu Hương đã chết rồi, chiến dịch này xem như chẳng có gì cả.

Người lớn tuổi nói:

- Không có gì cả mà làm điều gì, thì là thế nào?
- Là con lợn.

Thiếu niên nói:

- Là một con lợn thất bại.

Người lớn tuổi cười.

- Chú nói thật là hay.

Y cười lớn lên:

- Nhất là vì năm này là năm con lợn.

Gương mặt của người lớn tuổi bỗng lập tức biến thành nghiêm trang:

- Nhưng trong chiến dịch này, nếu Sở Lưu Hương không chết, thì chắc là thua không nghi ngờ gì cả.
- Tại sao?

- Bởi vì một điểm căn bản nho nhỏ.

Người lớn tuổi ra chiều thần bí, không để cho thiếu niên hỏi tiếp, giành nói trước:

- Cái điểm căn bản vô cùng nhỏ nhoi này, tạm thời ta chưa nói cho chú nghe.

Thiếu niên không phản ứng gì, y chỉ hỏi:

- Vậy thì Hương Soái có cứu được hai người đó không?

- Dĩ nhiên là cứu ra được.

Người lớn tuổi nói:

- Chỉ bất quá, cứu hay không cứu được hai người đó, không phải là chỗ trọng yếu nhất trong chuyện này.

- Nếu vậy, chỗ trọng yếu nhất là chỗ nào nhỉ?

- Ở một người.

- Lan Hoa tiên sinh?

Thiếu niên hỏi:

- Có phải là Lan Hoa tiên sinh không?

- Dĩ nhiên là phải.

Cái chỗ đó mới là chỗ quan trọng nhất.

Muốn cứu Mộ Dung công tử và Tụ Tụ chẳng phải là một chuyện gì khó khăn, khó khăn là, cứu bọn họ rồi, phải tìm cách nào để lôi chân tướng của Lan Hoa tiên sinh ra.

Chiến dịch Thiêu Thân lần này nếu như bị thất bại, Lan Hoa tiên sinh rất có thể sẽ lập tức đứt khoát liên hệ với cái tổ chức này.

- Không những là rất có thể, mà là chuyện chắc hẳn đi rồi.

Người lớn tuổi nói:

- Nếu y hoàn toàn chấm dứt liên hệ với cái tổ chức đó, người này sẽ tự dừng biến hẳn ra khỏi cái thế giới, làm như trước giờ y chưa bao giờ tồn tại vậy.

Nhưng y quả thật là có tồn tại, không những vậy còn từng làm bao nhiêu chuyện đáng sợ.

Vì vậy chúng ta nhất định không thể để cho y từ đây biến đi, nhất định phải lôi kéo cho được gốc rễ của y ra.

- Đúng vậy.

Người lớn tuổi nói:

- Chú nói chuyện lúc nào cũng có lý lắm.

Y nhìn thiếu niên cười cười:

- Vấn đề bây giờ chỉ bất quá là phải làm cách nào mới lôi được gốc rễ của y ra?

Thiếu niên trầm ngâm.

Y không trả lời được, bởi vì đây vốn là chuyện không thể nào trả lời được.

Người lớn tuổi nói:

- Lan Hoa tiên sinh bỏ bao nhiêu tâm huyết ra suy nghĩ, che giấu hành tung của mình, chỉ là để bảo vệ cho chính mình, cho dù cái kế hoạch không thể nào thất bại của y bị thất bại đi chăng nữa, y cũng sẽ toàn thân mà thoát lui được.

- Xem ra, y là một người vô cùng tỷ mỉ, vô cùng cẩn thận.

- Nhất định là vậy.

Người lớn tuổi nói với thiếu niên:

- Các tay gian hùng trong thiên hạ, đều là những hạng người như vậy.

- Chỉ bất quá, y vẫn còn có nhược điểm.

- Sao?

- Người có nhược điểm, sẽ không khỏi làm chuyện sai lầm, cho dù không phải là sai lầm trí mạng, ít nhất cũng tạo thành một đường dây mối nhợ.

Thiếu niên nói:

- Có cái mối nhợ đó, lập tức có thể tìm ra được y.

- Có lý.

Người lớn tuổi nói:

- Chỉ tiếc là ta còn chưa biết nhược điểm của y ở đâu.

- Chính là ở chỗ giữa đêm, ở chỗ hoa lan.

- Ở chỗ giữa đêm, ở chỗ hoa lan?

Người lớn tuổi thở dài:

- Chú nói hay lắm, nhưng tiếc là ta vẫn còn chưa hiểu.

- Cái ý của giữa đêm, là khoảng chừng trước sau giờ Tý.

- Cái đó thì ta hiểu.

Người lớn tuổi lại cười:

- Cái ý của hoa lan, ta cũng hiểu. Những thứ này thì dễ hiểu, nhưng chỉ bất quá ta không hiểu tại sao chú nói nó là nhược điểm của cái nhân vật thần bí đó.

Tuy giọng nói của y đầy vẻ từ hòa và trách móc và điều cốt của một người lớn đối với kẻ vẫn bối, thiếu niên không hề để ý.

Gã thiếu niên này trước mặt người lớn không bao giờ nói hay làm chuyện gì sai lầm, trừ phi y không nói gì không làm gì cả.

... Trước mặt người lớn mà không bao giờ nói gì làm gì thì là hạng người gì?

... Nếu y không phải là một tên ngụy quân tử cực kỳ thông minh, thì là một tên khùng một tên ngốc.

- Giang hồ đồn đãi, đều nói người này chỉ lúc trăng tròn lúc giữa đêm mới xuất hiện, lúc xuất hiện thì thể nào cũng có một mùi thơm của hoa lan.

Y nói:

- Cũng giống như lúc Hương Soái xuất hiện, thể nào cũng có một mùi Uất Kim Hương vậy.

- Đúng vậy.

Người lớn tuổi nói:

- Giang hồ đồn đãi, đúng thật là như vậy, cái mùi thơm của hoa lan này, gần đây hình như cũng nổi danh như mùi Uất Kim Hương của Hương Soái.

- Vì vậy, đây chính là cái nhược điểm của y.

Thiếu niên nói:

- Danh khí có lúc cũng giống như là cái bao đồ, danh khí càng lớn chừng nào, bao đồ càng nặng chừng đó.

Y nói:

- Đáng sợ nhất là, trong cái bao đồ đó, cái gì cũng có.

... Có thanh danh, có tài sản, có địa vị, có bạn bè, có thanh sắc, có rượu ngon, có điều cũng có trách nhiệm, mâu thuẫn, khiêu khích, ám toán, giết chóc.

Bởi vậy, hạng người này thông thường đều hiểu rõ một câu nói:

- Người ở chốn giang hồ, thân không do ý mình.

Cái điểm đó, người lớn tuổi dĩ nhiên cũng hiểu.

Trong suốt cuộc đời của y, không biết y đã làm bao nhiêu điều y không muốn làm, nhưng y không hề oán trách.

Bởi vì y hiểu...

Mỗi người trong đời phải nhất định ép mình gắng gượng làm những chuyện mình không muốn làm, đời sống của y mới có ý nghĩa.

Đây cũng là cái ý nghĩa của câu “hữu sở bất vi, hữu sở tất vi”. (có chỗ không làm, có chỗ phải làm)

... Trong một ngày mùa đông lạnh buốt, có ai chịu nhảy xuống biển, nhưng nếu bạn thấy có người đang sắp chết đuối dưới biển, bạn có thể nào không nhảy xuống cứu họ được không?

Thiếu niên lại tiếp tục nói:

- Trong giang hồ đa số người đều biết rằng, cái vị Lan Hoa tiên sinh này bình thời là một người rất ôn nhu hòa nhã, có điều đến lúc trăng tròn giữa đêm, y sẽ biến hẳn, y sẽ biến thành một người khác hoàn toàn.

Cái điểm đó người lớn tuổi cũng có biết.

Giữa đêm trăng tròn, rất nhiều người có thể sẽ phát điên lên, có người sẽ động xuân tình, có người sẽ nổi cơn hung bạo, có người sẽ đi giết người.

- Người trong giang hồ cũng biết rằng, lúc cái vị Lan Hoa tiên sinh này xuất hiện, hình như cũng giống hệt như Hương Soái vậy.

... Tại sao y lại giống như Hương Soái vậy?

Bởi vì lúc Hương Soái xuất hiện, thế nào cũng có một mùi thơm thoang thoảng.

Thiếu niên nói:

- Cái vị Lan Hoa tiên sinh này cũng vậy, bất kể y ở chỗ nào lúc nào xuất hiện, đều có một mùi thơm của hoa lan.

Người lớn tuổi bật cười.

- Hoa lan là mùi thơm của bậc vương giả, không lẽ y là bậc vương giả?

- Ít nhất chính y cũng đã tự cho là vậy.

- Ta nghĩ chắc chú cũng phải biết lai lịch của cái tên Sở Lưu Hương đấy chứ?

- Dĩ nhiên là tôi biết.

Thật ra, cái điểm đó ai ai cũng biết, Hương Soái sở dĩ là Hương Soái, là vì mỗi lần y xuất hiện, thế nào cũng có cái mùi lãng mạn mà thanh nhã đi theo, một mùi thơm rất gần với mùi Uất Kim Hương.

Thiếu niên thừa nhận y không biết điều đó.

Một người đàn ông to đầu như vậy, một người đàn ông như Sở Lưu Hương, tại sao lại xúc vào cho người mình thơm lên làm gì? Đó không phải là một chuyện kỳ quái lắm sao?

Thiếu niên nhin không nổi phải hỏi:

- Tại sao ông ta phải làm vậy?

- Bởi vì y là một người vô cùng tự ái, vô cùng sạch sẽ.

người lớn tuổi nói:

- Ông ta nhất định không muốn để lại ấn tượng gì xấu của mình cho người khác.

- Điều đó là nhất định rồi.

Thiếu niên nói.

Một người phải cần tôn kính mình trước, người khác mới sẽ tôn kính mình.

- Hương Soái bình sinh rất thống hận một chuyện, đó là cái mùi hôi trên người của kẻ khác.

- Những người đó ai mà không chán?

- Vì vậy Hương Soái sợ rằng người của mình cũng có cái mùi người khác chán ghét.

người lớn tuổi nói:

- Ông ta sợ chuyện đó, là vì ông ta không biết trên người mình có mùi gì quái dị hay không.

Thiếu niên không hề hỏi y tại sao, bởi vì cái mũi của Sở Lưu Hương có chỗ trục trặc, thiên hạ ai ai cũng đã biết.

- Ông ta nghĩ không ra cái mùi trên người của mình, ông ta sợ người khác ghê tởm cái mùi của mình, vì vậy ông ta mới lấy từ một nước thật xa

xôi về, một thứ nước thơm có mùi của Uất Kim Hương.

Thiếu niên bỗng thở ra, người lớn tuổi nói với y:

- Đây là một chuyện cổ sự rất truyền kỳ. Nó nói rõ cái lòng nhiệt ái và thương mến của một người đối với sinh mệnh của mình.

- Tôi hiểu.

- Những chuyện cổ sự như vậy, thường thường chỉ làm người ta hứng khởi phấn chấn lên, tại sao chú lại thở dài?

- Bởi vì Hương Soái.

- Sao?

- Lúc ông ta còn sống, ông ta đã là nhân vật truyền kỳ, không những thiên hạ đều biết, danh tiếng của ông ta còn truyền đến bây giờ.

Thiếu niên nói:

- Đến bây giờ, tôi mới hiểu tại sao mà thành ra truyền kỳ được như vậy.

NGÔ DẠ LAN HOA

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Lan Hoa Truyền Kỳ

Một chuyện truyền kỳ làm thế nào mà tạo được ra? Một nhân vật anh hùng làm thế nào mà tạo được ra? Bao nhiêu gian nan khổ cực? Bao nhiêu chịu đựng? Bao nhiêu khắc khổ?

... Tuy nói là chém giết đâm máu không chừng ai ai cũng đều hiểu, nhưng nói tới chịu đựng và khắc khổ, chỉ e là khó hiểu hơn một chút.

Hiện tại, chúng ta lại trở về cái chỗ trọng yếu nhất.

Lan Hoa tiên sinh tại sao lúc xuất hiện cũng có cái mùi thơm làm người ta chú ý?

Lấy cái tính tình của y, hành vi của y, chuyện y muốn làm mà nói, y vốn phải tìm đủ mọi cách để tránh sự chú ý của người khác mới phải.

- Đây chính là nhược điểm của y.

Thiếu niên nói:

- Và cũng là đường dây mối nhợ cho chúng ta.

... Nhất định phải xuất hiện vào đêm trăng tròn.

Điều đó đã thu nhỏ lại cái phạm vi để người ta tìm y, mùi thơm của hoa lan, lại là một thứ mục tiêu vô cùng đặc biệt dễ nhận ra.

Vì vậy, thiếu niên mới nói cái giọng khẳng định như vậy.

... Đây là nhược điểm của y, và cũng là đường dây mối nhợ cho chúng ta.

Bởi vì cái đạo lý đó cũng như một cộng một là hai, thật đơn giản, cũng chính xác như một cộng một là hai vậy.

Chỉ bất quá, một cộng với một có phải tuyệt đối là hai không nhỉ?

Người lớn tuổi bỗng cười nụ.

- Cái nhược điểm của một người, có lúc thường thường cũng là cái chỗ hay của họ, một mối nhợ thật rõ ràng như vậy, có lúc ngược lại có thể dẫn

chú đến mê lộ.

Y nói với thiếu niên:

- Trên thế giới này, hình như còn chưa có chuyện gì tuyệt đối, tuyệt đối chính xác và tuyệt đối sai lầm đều không thể nào tồn tại.

Người lớn tuổi nói:

- Một chuyện có chính xác hay không, chỉ do chú nhìn từ một góc độ nào đó thế thôi.

Câu nói ấy phảng phất hàm chứa một triết lý thật sâu xa, thiếu niên tuy không phục, nhưng y không dám cãi lại.

Người lớn tuổi dĩ nhiên thấy rõ y đang nghĩ gì, vì vậy y nói trước:

- Chú nhất định cho rằng hai điểm đó là đường dây rõ ràng lắm, nhưng hình như ta lại không đồng ý.

Y hỏi thiếu niên:

- Chắc là chú cảm thấy kỳ quái lắm phải không?

- Đúng vậy!

Thiếu niên nói:

- Quả thật tôi nghĩ không ra được cái đạo lý trong đó ra làm sao.

- Cái đạo lý này thật ra cũng rất đơn giản.

Người lớn tuổi nói:

- Ta không cho là hai điểm đó là mối nợ, bởi vì cái mối nợ đó quá rõ ràng.

Y nói cho thiếu niên biết:

- Những mối nợ quá rõ ràng như vậy, thường thường đều là cạm bẫy.

Thiếu niên vẫn còn chưa hiểu lắm:

- Tại sao?

Y hỏi.

Thái độ của người lớn tuổi rất nghiêm trang:

- Bởi vì cỡ hạng cao thủ như Lan Hoa tiên sinh, nhất định sẽ không để lại một đường dây rõ ràng trước mặt cho chú thấy, trừ phi y muốn dụ chú đi vào đường rẽ, hoặc là y đã điên rồi.

Lan Hoa tiên sinh dĩ nhiên không thể nào điên được.

- Vì vậy, giữa đêm, và hoa lan, đều rất có thể là một bức màn sương mù, làm cho chú sinh ra cảm giác sai lầm, làm cho chú đi trật đường, rớt vào cạm bẫy.

Người lớn tuổi lại giải thích với thiếu niên:

- Cũng như nói, chú cho rằng y chỉ xuất hiện vào giữa đêm trăng tròn, những đêm khác y sẽ làm gì nhỉ? Không lẽ đang tia hoa đánh cờ chơi đàn? Không lẽ đang rửa chén quét nhà rửa cầu tiêu?

Thiếu niên ngẩn mặt ra.

Trước giờ y chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề đó, nhưng bây giờ y đã nghĩ tới.

... Những đêm khác, cái vị Lan Hoa tiên sinh này không chừng làm những chuyện còn khả ố càng đáng sợ hơn là chuyện y làm giữa đêm trăng tròn.

Ánh mắt của người lớn tuổi đượm đầy vẻ trầm tư:

- Y cố ý để cho chú nghĩ rằng y chỉ xuất hiện vào giữa đêm trăng tròn, cố ý để cho chú nghĩ rằng y chỉ phạm tội giết người vào những lúc nhất định nào đó, những lúc khác đi phạm tội giết người, chú sẽ không đi chú ý tới.

Y hỏi thiếu niên:

- Chú nghĩ đó có thể là nhược điểm của y không?

Thiếu niên thừa nhận:

- Tôi sai rồi.

Người lớn tuổi lại hỏi:

- Cái mùi thơm của hoa lan làm sao lại có thể được xem là mối nhợ nhỉ?

Y hỏi:

- Mùi thơm của hoa lan, không phải nhất định là ở một người nào, cũng không ai quy định là chỉ có một người nào trên người mới có mùi thơm đó.

Thiếu niên thừa nhận.

Bất kể mình xúc mùi thơm của hoa lan trên người của ai, người đó đều sẽ có cái mùi hoa lan, thậm chí nếu mình xúc lên một con lợn, con lợn đó cũng sẽ có mùi thơm của hoa lan.

... Nếu trong người có mùi thơm của hoa lan tức là Lan Hoa tiên sinh, thì một con lợn cũng có thể là Lan Hoa tiên sinh rồi.

Thiếu niên cười khỗ.

Cái điểm đó y cũng chưa bao giờ nghĩ tới, hiện tại hiển nhiên y đã nghĩ tới, y chỉ thấy mình sao giống một con lợn quá.

- Nếu hai điểm đó đều không thể xem là đường dây mối nhợ, thì đợi đến lúc chiến dịch Thiêu Thân thất bại rồi, Lan Hoa tiên sinh biến mất rồi, còn ai có thể kiếm ra được y?

- Ít nhất còn có một người.

- Sở Lưu Hương?

- Dĩ nhiên là ông ta.

Người lớn tuổi cười:

- Dĩ nhiên là ông ta, bất cứ ai đều có thể tưởng tượng được, trên thế giới này, nếu còn có người nào có thể tìm ra được cái vị Lan Hoa tiên sinh thần bí, người đó nhất định phải là Sở Lưu Hương.

- Nhất định là vậy.

Thiếu niên thừa nhận.

- Nhưng Sở Lưu Hương cũng chỉ bất quá là một người thể thôi, trong một tình cảnh không có một đường dây mối nhợ nào như vậy, làm sao y có thể tìm ra một người hình như chưa bao giờ tồn tại cả?

Cái vấn đề thật là tuyệt, còn ai trả lời được cho đây?

Thiếu niên nhìn nhìn người lớn tuổi, y bỗng cười nói:

- Cái vấn đề đó tôi chính đang hỏi ông, ông lại đi hỏi ngược lại tôi.

Người lớn tuổi cũng cười, nhưng nụ cười của y lập tức ngừng ngay, lập tức lại lấy giọng thật nghiêm trang nói:

- Đây là một thứ vấn đề tâm thái.

- Tâm thái?

- Tâm thái, có nghĩa là, cái cách suy nghĩ và cách nhìn của một người đối với một vấn đề, lúc y đang xử lý một chuyện gì đó.

- Đồng một chuyện như vậy, nếu do hai người khác nhau lại xử lý, kết quả thông thường là khác nhau.

Người lớn tuổi nói:

- Bởi vì trên đời này có đủ các thức các dạng người khác nhau, cho dù đồng một hoàn cảnh, đồng một cách xử lý, phương pháp xử dụng cũng sẽ

không giống nhau.

- Có phải vì tâm thái của bọn họ không giống nhau?

- Đúng vậy.

... Một gã phú gia công tử ăn no ngủ kỹ, và một gã bạch đinh suốt ngày quần quật gian khổ, trong một tình huống giống nhau, xử lý một chuyện giống nhau, bọn họ sẽ dùng phương pháp khác nhau đến chừng nào.

Cái sự khác biệt đó cơ hồ khó mà tưởng tượng cho nổi.

- Cái điểm khác biệt quan trọng nhất là, không chừng không phải là cách suy nghĩ và cách nhìn của bọn họ khác nhau, mà là tâm lý của bọn họ chịu ảnh hưởng của chuyện đó khác biệt ra làm sao.

Đây là câu nói thật khó hiểu, nhưng thiếu niên vẫn hiểu được.

- Có những người lúc nguy nan sẽ dẫn thân ra ung dung tự nghĩa, có người thì chạy trốn còn nhanh hơn cả ngựa.

Thiếu niên nói:

- Có người lúc thất ý thì cuồng ca rượu chè, có người thì phẫn chấn tinh thần lên tranh đấu, có người thì chẳng màng gì, có người thì đắm đầu vào đầu đó tự tử.

- Tại sao nhỉ?

- Bởi vì tâm lý của bọn họ cảm thụ không giống nhau.

Thiếu niên hỏi người lớn tuổi:

- Đây có phải là tâm thái không?

- Đúng vậy.

Người lớn tuổi vỗ tay:

- Đúng là như vậy.

... (Hình như mất một đoạn)

Không những vậy kế hoạch còn chu mật như thế.

Y nói:

- Chiến dịch Thiêu Thân đã huy động bao nhiêu sức người tài sản như vậy, nếu thất bại hết cả, người khác nhất định sẽ tá hỏa bàng hoàng, vừa sợ vừa tức, thậm chí sẽ không tiếc đánh vào một ván bài tối hậu.

- Đa số người ai ai cũng vậy.

Thiếu niên nói:

- Trên thế giới này, đại đa số người lúc bị thất bại nát nước rồi, sẽ biến thành con thú trong đường cùng.

- Không có ngoại lệ sao?

- Có, dĩ nhiên là có, không những vậy, còn có hai hạng.

Thiếu niên nói:

- Một là trí giả, một là gian hùng.

Y nói:

- Trí giả là kẻ đạm bạc, gian hùng là kẻ lãnh tinh, trí giả vô dục, gian hùng vô tình, đối cái được thua trong tay, đều đã định đoạt sẵn đầu đó rồi.

- Chú lầm rồi.

Người lớn tuổi nói:

- Người được ngoại lệ không phải chỉ có hai hạng, mà là ba hạng.

- Còn một hạng thứ ba là ai?

- Là kẻ ngu.

Thiếu niên suy nghĩ một hồi lập tức hiểu ra.

- Đúng vậy, đúng là kẻ ngu.

Thiếu niên nói:

- Bởi vì bọn họ vốn không có chuyện gì phải đặc ý, thì làm gì có chuyện thất ý.

Lan Hoa tiên sinh dĩ nhiên không phải là kẻ ngu.

- Cỡ hạng nhân vật gian hùng như y, dù có bị thất bại, cũng sẽ không đến nỗi bại vào trong tuyệt cảnh.

Người lớn tuổi nói:

- Bởi vì bọn họ làm bất kỳ điều gì, cũng đều để một lối thoát đằng sau.

Y lại bổ sung:

- Đến chỗ cần kíp, bọn họ bèn tùy theo thời cơ mà quyết định, cắt đứt liên hệ giữa mình và cái chuyện bị thất bại đó, đi tới con đường bọn họ đã dự bị sẵn, đi làm một chuyện khác, thậm chí còn có thể biến thành một người khác.

- Lúc đó, ngộ dạ cũng chẳng còn mà lan hoa cũng không thấy đâu, con người của y cũng từ đó mà biến mất.

- Đúng vậy.

- Tráng sĩ đoạn uyển (tráng sĩ chặt tay), chính là như vậy.

- Đúng vậy.

Người lớn tuổi nói:

- Cánh tay đã nát bấy ra, còn cứ ôm cứng ở đó không buông, những thứ đó bọn họ không bao giờ làm tới.

- Vì vậy ông cho là, chỉ cần chiến dịch Thiêu Thân thất bại rồi, cái vị Lan Hoa tiên sinh này lập tức sẽ mất tiêu biệt tăm biệt tích.

- Đúng vậy.

- Chiến dịch Thiêu Thân đã thất bại không còn nghi ngờ gì nữa, Hường Soái làm sao lại tìm được ra người này?

... Đây chính là cái cốt lõi của vấn đề.

Người lớn tuổi cười nói:

- Lúc này ta đã nói cho chú nghe rồi, đây là một thứ vấn đề tâm thái.

... Vấn đề lại chạy trở về lại chỗ ban đầu, thiếu niên vẫn còn chưa hiểu.

Người lớn tuổi giải thích lại:

- Phàm là những tay gian hùng, nếu đã thất bại rồi, nhất định sẽ bại sạch sành sanh, nhất định không chần chừ ngần ngại, bởi vì bọn họ biết mình còn có cơ hội sẽ quật khởi trở lại.

- Hạng người này dĩ nhiên rất tin vào chính mình.

Thiếu niên nói:

- Đây cũng chính là cái tâm thái của bọn họ.

- Đúng vậy.

Người lớn tuổi nói:

- Chỉ bất quá hạng người đó, dĩ nhiên là thường thường thắng hơn là thua.

- Dĩ nhiên, người hay bị thua, làm sao còn là gian hùng được?

Người lớn tuổi bỗng hỏi thiếu niên:

- Nếu bọn họ thắng rồi thì sao? Bọn họ thắng rồi, sẽ có tâm thái ra sao?

Thiếu niên sững sốt.

Y chưa từng nghĩ qua điểm đó, hiện tại y mới phát hiện ra, cái điểm đó mới là điểm chính yếu của vấn đề.

Người lớn tuổi lại nói với thiếu niên:

- Chú cho rằng chiến dịch Thiêu Thân lần này nhất định sẽ thất bại, bởi vì Sở Hương Soái đã đoạt hết tiên cơ trong tay, trong lần hành động này.

Người lớn tuổi hỏi:

- Có điều, chú có nghĩ tới rằng, nếu Hương Soái vốn không nghĩ đến chuyện thắng, chuyển hành động đó lại có kết quả ra sao?

Cái vấn đề này cũng không cần phải trả lời.

Thậm chí cũng không cần hỏi. Hai bên tranh nhau, một bên vốn không muốn thắng, dĩ nhiên thắng phải là bên kia.

Nên hỏi phải là:

- Chuyển hành động này mục đích là tranh giành sống chết, người thắng sống, người thua chết, vì vậy không thể không thắng, tại sao Sở Hương Soái lại không muốn thắng?

Người lớn tuổi lại phủ định câu hỏi đó, y nói cho thiếu niên biết:

- Vấn đề cũng không nên hỏi như vậy, bởi vì câu trả lời đã có từ lâu.

Người lớn tuổi nói:

- Chú cũng phải nên nghĩ tới, nếu Hương Soái hủy diệt hẳn cái chiến dịch này, đánh bại hoàn toàn Lan Hoa tiên sinh, nhưng trước sau vẫn không biết cái vị Lan Hoa tiên sinh mình đánh bại là ai, thì thắng lợi lần này của ông ta còn có ý nghĩa gì?

Thiếu niên đồng ý điếm đó.

- Nếu Sở Hương Soái trước sau vẫn tìm không ra được Lan Hoa tiên sinh là ai, tôi nghĩ là chỉ sợ ông ta ngay cả ngủ cũng không ngủ yên được.

- Vì vậy ông ta hành động chuyển này, chỉ được bại, không được thắng.

Người lớn tuổi nói:

- Ông ta phải nhất định bại, không bại không được.

- Tại sao?

- Bởi vì ông ta nhất định phải tìm cho ra cái vị Lan Hoa tiên sinh này.

Người lớn tuổi nói:

- Ông ta nhất định phải đối diện với cái vị Lan Hoa tiên sinh này, quyết một phen thắng thua mới xong.

Thiếu niên thở dài:

- Nếu vậy, Sở Lưu Hương lần này sẽ lâm rồi.

- Sao?

- Ông ta phải biết, có một hạng người không thể nào còn tranh thắng thua được với một ai.

- Hạng người nào? Người chết?

- Đúng vậy.

Thiếu niên nói:

- Ông ta phải biết rằng, trong chuyến hành động này, người không thắng sẽ phải chết.

Người lớn tuổi cười:

- Tại phương diện đó, cách suy nghĩ của chú có khác Hương Soái.

- Không lẽ ông ta cho rằng, trong tình huống đó, không thắng còn có thể không bị chết sao?

Thiếu niên hỏi:

- Không lẽ ông ta cho rằng, trong tình huống đó, Lan Hoa tiên sinh còn buông tha cho ông ta?

- Đúng vậy.

- Sao ông lại nghĩ như vậy?

- Chỉ vì một điểm.

Người lớn tuổi nói:

- Chỉ vì y hiểu rõ tâm thái của Lan Hoa tiên sinh vô cùng.

Người lớn tuổi hỏi thiếu niên:

- Chú có bao giờ thấy qua mèo vờn chuột bao giờ chưa? Chú có bao giờ thấy qua nhện nhện bắt côn trùng chưa?

Thiếu niên có thấy qua.

Y cũng biết mèo bắt chuột, sẽ không giết ngay con chuột ăn liền, bởi vì, ăn con chuột xong, chỉ bắt quá là thỏa mãn cái đói của mình thế thôi, đối với nó, cái điểm thỏa mãn đó còn chưa đủ.

Nhện nhện cũng vậy.

Nhện nhện giăng võng bắt được côn trùng rồi, cũng giỡn cợt với côn trùng một hồi, sau đó mới từ từ ăn.

Bởi vì bọn chúng cho rằng, đây là một thứ hưởng thụ... Bọn chúng nhất định không bỏ qua cái thứ hưởng thụ đó.

... Trong thế giới của côn trùng và chuột, mèo và nhện nhện chắc chắn là những tay gian hùng không nghi ngờ gì cả.

Thiếu niên hiểu cái điểm đó, vì vậy y hỏi người lớn tuổi:

- Có phải Hương Soái cho rằng Lan Hoa tiên sinh cũng giống như mèo và nhện nhện, bắt được ông ta rồi, sẽ không giết ngay lập tức?

- Đúng vậy.

Người lớn tuổi nói:

- Ông ta tin rằng, trước khi ông ta chết, Lan Hoa tiên sinh sẽ để cho mình hưởng thụ một chút.

- Bởi vì ông ta tin rằng tâm thái của Lan Hoa tiên sinh nhất định là như vậy?

- Đúng vậy.

- Ông ta có chắc chắn cái điểm đó không?

- Không.

Người lớn tuổi nói:

- Nhưng ông ta nhất định phải đánh cá một phen, nhất định phải mạo hiểm một phen.

Thiếu niên không hiểu lắm:

- Tôi thật tình không hiểu, tại sao Hương Soái lại đi làm vậy?

- Bởi vì ông ta tin rằng nếu Lan Hoa tiên sinh thắng cái chiến dịch này, y sẽ nhất định không giết ông ta.

- Tại sao?

Người lớn tuổi giải thích:

- Giết, thì phải giết rồi, cũng giống như mèo ăn chuột, cũng là nhất định phải ăn, nếu chúng nó không ăn không giết, dĩ nhiên là có nguyên nhân của chúng nó.

- Nguyên nhân gì?

... Trả lời cũng là một thứ trả lời nhất định.

- Bởi vì Lan Hoa tiên sinh cũng giống như mèo và nhện vậy, trong mỗi tình huống, cũng có mỗi cái tâm thái khác nhau.

- Sau đó thì sao?

- Không phải sau đó, mà là kết cuộc.

- Tôi muốn hỏi, chính là kết cuộc.

Người lớn tuổi cười, cười dài, cười không ngớt.

Bởi vì cái kết cuộc này không buồn cười một chút nào.

Kết cuộc vĩnh viễn không bao giờ buồn cười. Vĩnh viễn không bao giờ.

Bất kể chuyện gì vui vẻ hoan lạc buồn cười đến đâu, đến hồi kết cuộc, là không còn vui vẻ, không còn buồn cười gì nữa.

... Sinh mệnh là chuyện vui vẻ, phong phú biết bao, nhiệt náo biết bao, cho dù có những người sinh mệnh không được hoan lạc phong phú, thì họ cũng có những lúc vui vẻ thoải mái nào đó.

Có điều kết cuộc của sinh mệnh là gì nhỉ?

Là cái chết.

Đối với bất kỳ hạng người nào, kết cuộc của sinh mệnh cũng đều là cái chết.

Chết là thế nào?

... Nếu bạn đã từng ngồi suy nghĩ kỹ cái vấn đề này, bạn sẽ hiểu rằng đời người là một trường bi kịch lớn lao, nếu bạn hiểu được cái điểm đó, bạn đối với rất nhiều chuyện sẽ thấy nhẹ nhàng đi một chút.

Thấy nhẹ đi không phải là tiêu cực, cũng không phải là buông thả, mà là thái độ cho tấm lòng bạn khoan dung được một chút.

Nhưng trên thế giới này, có biết bao là câu chuyện, lấy thành công và hoan lạc làm kết cuộc.

Kẻ tranh đấu khổ cực cuối cùng thành công, tình nhân yêu nhau rốt cuộc thành quyến thuộc.

Chỉ tiếc là cái thứ kết cuộc đó không phải là kết cuộc, mà là một bảng hiệu tạm thời. Đến chung cuộc rồi, vẫn là thế thôi.

Vì vậy lúc thiếu niên hỏi người lớn tuổi về kết cuộc, người lớn tuổi bèn cười lên, bởi vì y chỉ còn nước cười.

... Cái vấn đề đó hỏi một cách ngu xuẩn làm sao, buồn cười làm sao.

- Một người nếu muốn làm chuyện gì, tốt nhất là đừng nên hỏi đến kết cuộc.

Người lớn tuổi nói:

- Bởi vì tất cả kết cuộc đến hồi kết cuộc đều giống nhau.

Y nói:

- Vì vậy lúc chúng ta muốn làm chuyện gì đó, chỉ nên hỏi cái chuyện đó, có nên làm hay không, có đáng làm hay không, làm chuyện đó, có phải sẽ làm cho người khác khoái lạc được hay không. Tự mình phấn chấn lên! Bởi vì sinh mệnh chỉ bất quá là một quá trình thể thôi.

Thiếu niên hiểu được.

- Một người nếu hiểu được cái điểm đó, sinh mệnh của y chính là khoái lạc, cuộc đời y xem như đã không sống thừa rồi.

Y nói:

- Tôi tin rằng Sở Lưu Hương nhất định là một người hiểu rõ điểm đó, vì vậy bất kể ông ta làm gì, ông ta thể nào cũng làm hết toàn lực.

... Vì vậy sinh mệnh của y vĩnh viễn sống có ý nghĩa hơn ai khác.

Nhưng trên thế giới này, bất cứ chuyện gì cũng đều phải có kết cuộc, có bắt đầu, là phải có kết cuộc, bất cứ chuyện gì, cũng không thể ngoại lệ.

Bởi vì có sinh mệnh, là đã có sự bắt đầu rồi... Có bắt đầu, là nhất định phải có kết cuộc.

Nếu không có bắt đầu nhỉ?

Không có bắt đầu, thì chẳng có gì cả, chẳng có sinh mệnh, chẳng có bi hoan, chẳng có người, cũng chẳng có kết cuộc.

... Không có kết cuộc có phải là khoái lạc hơn không nhỉ?

Không phải.

Không có kết cuộc, chính nó là một thứ kết cuộc.

... Không chừng cái điểm đó mới là chuyện bi ai nhất.

Bất kể ra sao, cái thế giới này cũng là đã hình thành rồi, đã có sinh mệnh rồi, đã có bắt đầu rồi, có người rồi, có bi có hoan có ly có hợp rồi.

- Vì vậy mỗi chuyện đều phải có một kết cuộc, cái chiến dịch Thiêu Thân lần này cũng không thể nào ngoại lệ.

- Đúng vậy.

Người lớn tuổi nói:

- Trong cái thế giới này, đại đa số đều không ra khỏi ngoại lệ.

- Nếu vậy, tại sao chuyện này hình như lại không có kết cuộc?

- Nó có kết cuộc, chỉ bất quá chú không biết thể thôi.

Người lớn tuổi nói:

- Trên thế giới này chỉ e có rất ít người biết được kết cuộc của câu chuyện này sẽ có cái kết cuộc ra làm sao.

- Tại sao?

- Bởi vì đây là một bí mật vô cùng bí mật.

- Bí mật gì?

- Không biết.

Người lớn tuổi nói:

- Trừ một số ít những người trong chuyện ra, hình như trong giang hồ tới bây giờ còn chưa có ai biết gì.

Y lại bổ sung:

- Trong giang hồ, ai ai cũng biết câu chuyện này, chiến dịch này, nhưng không ai biết được kết cuộc của nó ra làm sao cả.

- Bởi vậy, nó mới được liệt vào một trong bốn nghi án của vũ lâm trong vòng một trăm năm nay.

- Đúng vậy.

... Cái nghi án về Thảm Lãng, đã được lưu truyền trong giang hồ từ lâu lắm rồi.

Danh hiệp Thảm Lãng xưa kia, từ lúc niên thiếu đã có thể đi truy nã các tay hung hãn ăn cướp nổi tiếng để lấy huê hồng làm nghề mưu sinh, thân trải trăm trận, không thua trận nào, trải qua bao nhiêu chuyện ly kỳ nguy dị, không hề thua kém Sở Lưu Hương.

Y gặp Châu Thất Thất trong Chính Nghĩa trang, đụng phải tình cảm khích liệt nhất trong đời, y gặp Vương Lâm Hoa ở Bạch Vân sơn trang, đụng phải những âm mưu bình sinh chưa từng có, y gặp Khoái Lạc vương trong Lô Lan cổ thành, đụng phải chuyện nguy hiểm hung sát bình sinh chưa bao giờ gặp.

Y vẫn còn sống đó.

... Ái tình khích liệt có lúc còn làm người ta mất mạng dễ dàng hơn là hung sát, có điều, y vẫn còn sống được, sau đó y thành danh.

Người tình tâm tư không mấy ổn định lắm là Châu Thất Thất, đã ổn định lắm, đã hết lòng hết dạ theo y.

Ngay cả kẻ thù của y cũng biến thành bạn, bởi vì y đã tha thứ hoàn toàn cho bọn họ.

Lúc đó, y mới có hơn ba mươi tuổi, chính là lúc có thể làm chuyện lớn lao.

Nhưng y bỗng dừng bị thất tung.

Tình nhân của y, huynh đệ của y, bạn bè của y, cũng theo y thất tung hết cả.

Trong giang hồ cho đến nay còn chưa có ai biết bọn họ bây giờ đang ở đâu.

Lúc đó y đã là vô địch trong thiên hạ, ngay cả thù địch cũng chẳng có, vốn không có chuyện gì cần phải trốn tránh kẻ thù truy sát.

Dĩ nhiên y cũng không thiếu nợ gì của ai.

Y cũng chẳng có chuyện tình cảm gì trắc trở.

Một người như vậy, vốn phải sống trên thế giới này một cách sung sướng một cách thoải mái.

Nhưng y bỗng dừng lại biến ra khỏi cái thế giới này. Không ai biết y đi đâu, cũng không ai biết tại sao.

... Có phải là vì y quá sung sướng chẳng?

Thậm Lăng làm như vậy, mọi người còn có thể nghĩ được y làm vậy vì lý do gì?

... Vì cái danh tiếng của y, vì Châu Thất Thất đắc tội người trong giang hồ, vì cái tội khi xưa của Vương Lâm Hoa, người sau này đã thành bạn của y, y đều có lý do để thoái ẩn.

Nhưng Sở Lưu Hương thì sao?

Tại sao Sở Lưu Hương lại muốn đem cái kết cuộc của câu chuyện này chôn giấu vào sâu lòng đất?

Không ai nghĩ ra được lý do của y.

Thiếu niên trầm ngâm, trầm tư, thật lâu, y bỗng nhảy bật người lên:

- Tôi nghĩ ra rồi.

Y cao giọng nói:

- Tôi nghĩ ra rồi.

- Chú nghĩ ra chuyện gì?

- Tôi nghĩ ra được tại sao Hương Soái không muốn đem chuyện này công bố ra thiên hạ.

Người lớn tuổi nhìn y kinh ngạc, tựa hồ không tin được gã thiếu niên này lại có thể phá được cái bí mật đó.

Gương mặt của thiếu niên vì hứng phấn quá mà đỏ cả lên.

- Chuyện này vốn là ai ai cũng biết, không những vậy, không thương tổn gì đến thanh danh của Hương Soái, tại sao ông ta lại muốn giấu diếm nhỉ?

Thiếu niên đưa ra câu hỏi, rồi tự mình trả lời:

- Điều đó chỉ có một lý do có thể giải thích được.

Y nói:

- Nếu ông ta nói rõ kết cuộc ra, tuy sẽ không thương tổn gì đến mình, nhưng sẽ thương tổn đến một người khác.

Y nói:

- Người này dĩ nhiên là người mà ông ta không muốn trong bất kỳ tình huống nào sẽ bị thương tổn.

Người lớn tuổi cũng trầm ngâm, cũng trầm tư, cũng một hồi lâu mới hỏi thiếu niên:

- Ý của chú có phải là nói, người này chính là Lan Hoa tiên sinh?

- Đúng vậy.

- Sở Lưu Hương không muốn nói ra kết cuộc của câu chuyện này, chỉ vì y không muốn nói rõ ra thân phận thân phận của cái vị Lan Hoa tiên sinh?

- Đúng vậy.

Thiếu niên ngần ngừ, rồi lập tức lại nói:

- Không phải y không chịu nói ra thân phận của cái vị Lan Hoa tiên sinh đó, mà là y không muốn thế gian biết người này chính là Lan Hoa tiên sinh.

Hai câu đó nghe ra hình như giống nhau, nhưng trong đó có một chỗ sai biệt.

Người lớn tuổi hiểu cái điểm đó, thiếu niên vẫn còn muốn giải thích:

- Vì vậy tôi cho rằng cái vị Lan Hoa tiên sinh này cũng là một người có liên hệ rất mật thiết với Hương Soái.

- Cũng là?

Người lớn tuổi hỏi:

- Trong câu chuyện này, còn có ai là người có liên hệ với y?

Thiếu niên muốn nói, bỗng dừng lại câm miệng lại, bởi vì y không nhớ nói cái tên người đó ra.

... Một người thông minh biết bao, ôn nhu biết bao, mỹ lệ biết bao, khả kính khả ái biết bao.

Trong tâm mục của người giang hồ, người này cơ hồ đã thành hóa thân của chân thiện mỹ, còn ai nhẫn tâm muốn hủy hoại?

Thiếu niên chỉ có thể nói với người lớn tuổi:

- Hương Soái cho rằng có thể trong nước cờ tối hậu có thể thi triển chút nguy kế, mới tìm ra chân tướng của cái vị Lan Hoa tiên sinh này, nhưng có biết đâu đó không phải là cái ý liệu của người đó?

Không lẽ cái vị Lan Hoa tiên sinh này lại không phải là tiên sinh, không lẽ cô đã sớm hiểu cái thiên tính thích mạo hiểm của Sở Lưu Hương, sớm biết là y nhất định sẽ đánh nước cờ tối hậu, sớm biết y sẽ nhất định xuất hiện trước mặt cô.

Cô đem chiến dịch lần này đặt tên là chiến dịch Thiêu Thân, có phải là cô đã tính đúng Sở Lưu Hương sẽ đâm đầu như một con thiêu thân vào trong ánh lửa hồng mỹ lệ của cô?

- Vì vậy bất kể tình huống sẽ xảy ra như thế nào, kết cuộc rồi cuộc đều như nhau.

Thiếu niên kết luận.

- Chú cho là kết cuộc phải là như vậy?

- Một cái kết cuộc mỹ lệ.

- Còn những người chết trong cái chiến dịch này?

- Chết toàn là những tên đáng chết.

Thiếu niên nói:

- Đây cũng là một phần thú vị trong cái kế hoạch này.

Người lớn tuổi thừa nhận:

- Cái vị Lan Hoa tiên sinh này dĩ nhiên không muốn cho ai hại Sở Lưu Hương, cái vị Lang Cách Ty công chúa cuối cùng chắc cũng chỉ thất vọng trở về thôi.

Y mỉm cười:

- Công chúa chân có dài cách mấy, cũng đánh không lại Lan Hoa tiên sinh, chỉ có thể bỏ đi nhanh hơn chút đỉnh thế thôi.

- Còn Thiết đại gia?

- Cái người đó thật ra cũng chẳng phải con người, chỉ bất quá là một con múa rối, một con múa rối bằng sắt, tuy có cứng hơn các con múa rối khác, nhưng múa rối vẫn là múa rối, bất kể là làm bằng gì cũng vậy.

- Thú vị nhất, vẫn là cái tên tiểu quý cắt đầu.

NGÔ DẠ LAN HOA

Cổ Long

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Kết Cuộc

Liên quan đến tên tiểu quỷ cắt đầu, đến và đi không hình không bóng kia, giang hồ truyền ngôn như thế này.

... Có một hôm, có mấy vị danh hiệp trong giang hồ rốt cuộc bắt được y, trối lại hỏi:

- Tại sao người đi cắt đầu người ta?
- Tôi không cắt đầu người.

Tên tiểu quỷ cắt đầu nói:

- Tôi chỉ cắt đầu danh nhân.
- Danh nhân không lẽ không phải là người sao?
- Danh nhân và người có một chỗ không giống.

Tên tiểu quỷ cắt đầu nói:

- Bọn họ dù gì cũng có những thứ thống khổ mà người khác không có.
- Quần hiệp im lặng.

Cũng không biết là nên giết tên tiểu quỷ cắt đầu, hay là tha y ra, tên tiểu quỷ cắt đầu tự đề nghị một phương pháp:

- Các người lấy lời tới gân bò trối ta lại, lấy còng còng chân ta lại, rồi bỏ ta vào trong rương khóa lại, xong rồi ném xuống sông.

Tiểu quỷ nói:

- Nếu ta chết, ta sẽ không oán trách ai, nếu ta còn chưa chết, thì đó là cái vận khí của ta.

Lời đề nghị lập tức được chấp nhận.

Mười hôm sau, rốt cuộc có người nhin không nổi, lại đem cái rương từ dưới sông lên, nhìn xem tên tiểu quỷ này đã chết chưa.

Lúc mở rương ra, mọi người đều sửng sốt. Trong rương trống lỗng không có ai.

Dĩ nhiên cũng không hoàn toàn là trống lỗng, tuy không có người, nhưng có một tờ giấy, trên đó có viết rằng:

- Uống không hết rượu trong ly, cắt không hết đầu của danh nhân.

* * * * *

1972, tháng ba, hai mươi ba, trước vò có ly, trong ly có rượu, nhà có danh nhân, danh nhân có đầu.

Table of Contents

[Chương 1: Thiết Đại Gia](#)

[Chương 2: Ty Lộ](#)

[Chương 3: Ty Sĩ, Tử Sĩ](#)

[Chương 4: Cái Đêm Trước Trận Quyết Chiến](#)

[Chương 5: Đêm Quyết Chiến](#)

[Chương 6: Chiến Dịch Thiêu Thân](#)

[Chương 7: Người Lấy Mạng](#)

[Chương 8: Thằng Tiểu Quỷ Cắt Đầu Người](#)

[Chương 9: Một Bức Địa Đồ](#)

[Chương 10: Yển Hội](#)

[Chương 11: Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng](#)

[Chương 12: Luận Cuộc Phi Chiến](#)

[Chương 13: Lan Hoa Truyền Kỳ](#)

[Chương 14: Kết Cuộc](#)